COLECȚIA

Iubiri de poveste

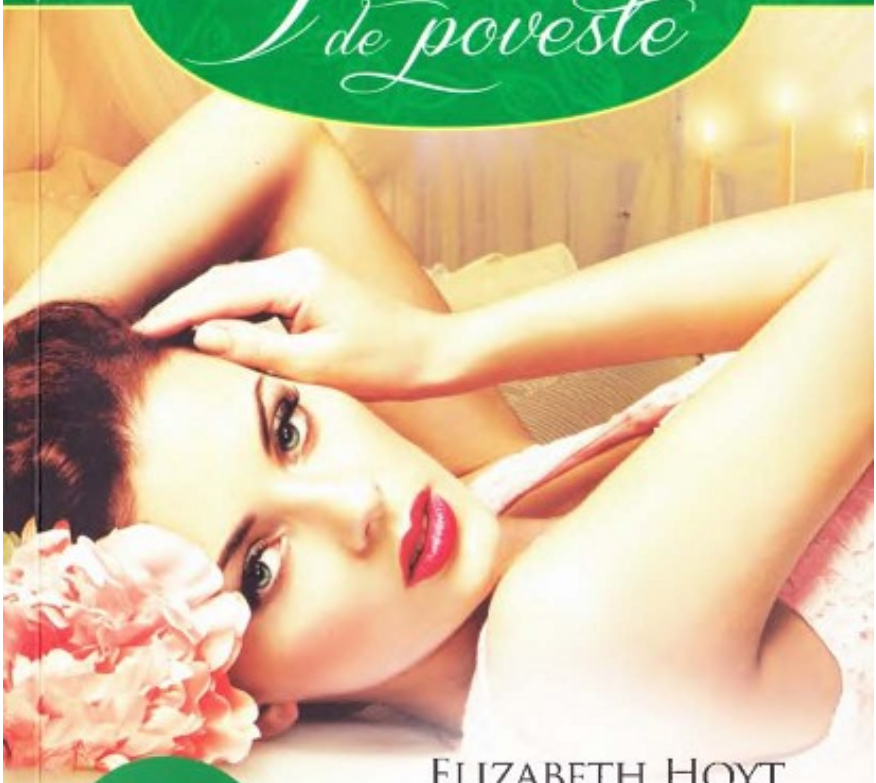

ELIZABETH HOYT

Bestseller New York Times

Dragul meu necunoscut

ELIZABETH HOYT
DRAGUL MEU NECUNOSCUT

My darling beast by Elizabeth Hoyt

Capitolul 1

Era odată un rege, al cărui singur scop era războiul. Era înveşmântat în zale şi armură din piele, gândul îi stătea numai la conflicte şi strategii, iar noaptea îşi visa duşmanii urlând şi zâmbea în somn...

Minotaurul

Aprilie 1741
Londra, Anglia

Fiind mama unui băiat în vârstă de şapte ani, Lily Stump era obişnuită cu subiectele ciudate de conversaţie. Avusese la un moment dat o dezbatere pentru a determina dacă peştii poartă sau nu haine. Apoi o discuţie profundă şi edificatoare privind originea prunelor zaharisite, urmată de o mustrare, în care explicase de ce nu aveau voie băieţii să

îşi alunge foamea cu ele în fiecare zi. Şi, desigur, renumita controversă legată de motivul pentru care câinii latră şi pisicile nu.

Asa că, pe bună dreptate, nu i se putea imputa lui Lily că nu acordase atenţie anunţului făcut de fiul ei în timpul mesei de prânz, cum că, în parc, s-ar fi aflat un monstru.

— Indio, spuse Lily cu o uşoară urmă de exasperare în voce. Chiar trebuie să-ţi ştergi de Luşca degeţelele murdare de gem? Chiar nu cred că-i face plăcere.

Din păcate, era o minciună sfruntată. Luşca, o femelă de ogar italian pitic, foarte tânără şi nespus de neghioabă, de culoare arămie, cu o pată albă pe piept, se învârtea deja în cerc, cu entuziasm, încercând să lingă pata lipicioasă pe care o avea pe spate.

— Mamă, spuse Indio, cu nesfârşită răbdare, în timp ce lăsă din mână felia de pâine cu gem, nu m-ai auzit? Este un monstru în parc.

Băiatul stătea în genunchi pe scaun şi acum se aplecă înspre masă pentru a-şi accentua cuvintele, cu o şuviţă din părul negru şi cârlionţat alunecându-i în ochiul drept şi albastru. Celălalt ochi al lui Indio era verde, lucru pe care unii îl găseau deranjant, deşi Lily se obişnuise de multă vreme cu această nepotrivire.

— Avea coarne? întrebă cu seriozitate al treilea membru al micii familii.

— Maude! şuieră Lily.

Maude Ellis trânti un platou cu brânză pe singura lor măsuţă, care era doar puţin arsă, şi îşi înfipse mâinile în şoldurile costelive. Maude văzuse cinci decenii la viaţa ei şi, în ciuda staturii mărunte – abia dacă-i ajungea lui Lily până la umeri –, nu se ferea niciodată să spună ce gândea.

— Nu s-ar putea să-l fi văzut chiar pe diavol?

Lily îşi îngustă privirea în semn de avertizare – Indio obişnuia să aibă coşmaruri destul de îngrijorătoare, şi o astfel de conversaţie nu era o idee foarte bună.

— Indio nu l-a văzut pe diavol! Şi nu a văzut niciun monstru, dacă tot vorbim despre asta.

— Dar l-am văzut, insistă Indio. Doar că nu are coarne. Are umerii uite atât de largi, spuse el şi, pentru a le demonstra, îşi aruncă braţele în aer, ţinându-le cât de depărtate fu în stare, şi aproape că răsturnă bolul cu supă de morcovi pe jos.

Lily prinse bolul cu dexteritate, spre dezamăgirea lui Luşca.

— Te rog să-ţi mănânci supa, Indio, înainte să ajungă pe podea.

— Înseamnă că nu e un spiriduş *dunnie,* spuse Maude cu hotărâre şi se aşează pe scaun. Sunt foarte mici, mai puţin când se transformă în cai. Nu s-a transformat într-un cal, nu-i aşa, scumpule?

— Nu, Maude.

Indio îşi vârî o lingură de supă în gură şi, din păcate, continuă să vorbească.

— Arăta ca un bărbat, doar că era mai mare şi mai înfricoşător. Mâinile lui sunt la fel de mari ca…

Sprâncenele lui Indio aproape că se uniră în timp ce se chinuia să găsească o comparaţie adecvată.

— Ca faţa ta, continuă Lily, îndatoritoare. Ca un tricorn. Un picior de miel. Luşca.

Luşca lătră când îşi auzi numele şi se învârti bucuroasă în cerc.

— Era cumva ud leoarcă sau verde peste tot? ceru Maude să ştie.

Lily oftă şi privi cum Indio încerca să descrie monstrul, iar Maude se chinuia să-l identifice cu ajutorul listei lungi de gnomi, spiriduşi şi creaturi imaginare pe care le ştia. Maude crescuse în nordul Angliei şi se pare că-şi petrecuse anii de formare învăţând pe de rost cele mai înfiorătoare basme populare. Lily auzise şi ea aceleaşi poveşti de la Maude când fusese tânără, şi ca urmare petrecuse câteva nopţi

înspăimântătoare. Se străduia – deşi în mare parte fără succes – să o împiedice pe Maude să i le împărtăşească şi lui Indio.

Privirea îi alunecă în jur, la cămăruţa destul de sărăcăcioasă în care se mutaseră chiar ieri după-masă. Pe un perete carbonizat se afla un cămin micuţ. Patul lui Maude şi cufărul ei erau împinse spre alt perete. Masa şi cele patru scaune erau în mijlocul camerei. Un birou micuţ şi un divan şubred vişiniu se aflau lângă cămin. În lateral se afla o uşă care ducea spre o cămăruţă – un fost garderob – unde se aflau patul lui Lily şi pătuţul lui Indio. Cele două camere erau tot ce mai rămăsese din zona de culise a ceea ce fusese odată un mare teatru: Harte's Folly. Teatrul – ba chiar întregul parc – arseseră cu o toamnă în urmă. Mirosul de fum încă mai stăruia în jur, ca o fantomă, deşi mare parte din ruine fuseseră îndepărtate.

Lily se cutremură. Poate că atmosfera mohorâtă din jur îl făcea pe Indio să vadă monştri. Indio înghiţi o îmbucătură mare de pâine cu gem.

— Are păr miţos şi trăieşte în parc. Şi Luş l-a văzut.

Atât Lily cât şi Maude aruncară o privire spre micuţul ogar. Luşca stătea lângă scaunul lui Indio, ronţăindu-şi o lăbuţă din spate. În timp ce o priveau îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe spate.

— Poate că Luşca a mâncat ceva ce nu i-a priit, spuse Lily cu tact, şi durerea de burtică a făcut-o să creadă că a văzut un monstru. Eu nu am văzut niciun monstru în parc, şi nici Maude.

— Ei bine, l-am văzut pe barcagiul acela cu nas mare, pierzând vremea în mod suspect pe lângă doc, ieri, mormăi Maude.

Lily îi aruncă o privire, şi Maude adăugă rapid:

— Dar… dar nu, nu am văzut niciun monstru adevărat. Doar barcagii cu nasul mare.

Indio rumegă informaţia primită.

— Monstrul meu are un nas mare.

Ochii lui de culori diferite se măriră, şi băiatul se uită în sus, entuziasmat.

— Şi un cârlig. Poate că taie copii în bucăţele mici cu cârligul şi îi mănâncă!

— Indio! exclamă Lily. E de-ajuns.

— Dar, mamă…

— Nu. De ce nu discutăm mai bine despre hainele peştilor sau… sau cum să-l învăţăm pe Luşca să stea în două picioare şi să cerşească?

Indio oftă cu vehemenţă.

— Da, mamă.

Băiatul se prăbuşi pe scaun, cu un aer de descurajare întruchipată, iar Lily nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că Indio avea şanse să devină, într-o bună zi, un excelent actor, îi aruncă lui Maude o privire stăruitoare.

Dar Maude scutură din cap şi se aplecă deasupra bolului cu supă. Lily îşi drese vocea.

— Sunt sigură că Luşca ar avea de câştigat de pe urma exerciţiului, spuse cu o urmă de disperare în voce.

— Presupun că da.

Indio înghiţi şi ultima lingură de supă şi strânse felia de pâine în mână. O privi pe Lily cu ochii mari.

— Pot să mă ridic de la masă, mamă?

— Da, e în ordine.

Se ridică brusc de pe scaun şi fugi spre uşă. Luşca o luă la goană după el, lătrând.

— Să nu te duci pe lângă iaz! strigă Lily.

Uşa dinspre parc se închise, trântindu-se. Lily tresări şi se uită înspre bătrână.

— Nu a mers tocmai bine, nu-i aşa?

Maude ridică din umeri.

— Ar fi putut, dar băiatul e sensibil. Asa erai şi tu la vârsta lui.

— Într-adevăr?

Maude fusese doica ei – şi chiar mai mult, dacă e să spunem adevărul. Era o femeie superstiţioasă, dar Lily avea o încredere neţărmurită în ea când venea vorba de crescut un copil. Şi era un lucru bun, de vreme ce fusese lăsată să-l crească pe Indio singură.

— Crezi că ar trebui să mă duc după el?

— Da, dar nu chiar acum. Nu are rost. Lasă-l puţin să se liniştească.

Maude arătă cu bărbia ei ascuţită spre bolul lui Lily.

— Mai bine mănâncă şi tu acum, inimioară.

Colţul gurii lui Lily se arcui puţin când auzi vechea formulă de alint.

— Aş fi vrut să găsesc un loc mai bun în care să stăm. Un loc care să nu fie atât de…

Ezită, nevrând să dea un nume atmosferei prezente în parcul distrus.

— Straniu, spuse Maude cu promptitudine, fără să aibă probleme în a descrie locul. Atâţia copaci arşi şi ruine, şi niciun suflet în jur pe distanţă de kilometri întregi, noaptea. Eu pun un săculeţ cu usturoi şi salvie sub pernă în fiecare seară, să ştii, şi tu ar trebui să faci la fel.

— Mmm, murmură Lily, rezervată.

Nu era sigură că ar fi vrut să se trezească în miros de usturoi şi salvie.

— Măcar în timpul zilei sunt prezenţi muncitorii.

— Da, şi ce mai adunătură! spuse Maude cu hotărâre. Nu ştiu de unde a făcut rost domnul Harte de aşa-zişii grădinari, dar nu m-ar mira să-i fi adunat de pe stradă. Sau mai rău – spuse ea şi se aplecă în faţă, şoptind cu glas răguşit –, de pe un vapor din Irlanda.

— Of, Maude, o dojeni Lily cu blândeţe. Nu ştiu de ce îţi displac irlandezii atât de mult, îşi caută şi ei de lucru ca oricine altcineva.

Maude fornăi în timp ce-şi ungea, cu vehemenţă, o felie de pâine cu unt.

— Şi în afară de asta, adăugă iute Lily, vom rămâne aici doar până când domnul Harte face rost de o nouă piesă cu un rol pentru mine.

— Şi cum are să facă asta? întrebă Maude, aruncând o privire spre grinzile carbonizate de deasupra lor. O să aibă nevoie întâi de un teatru nou, şi mai înainte de asta, de un parc unde să-l monteze. O să dureze cel puţin un an, dar cel mai probabil şi mai mult.

Lily tresări şi deschise gura să-i răspundă, dar Maude era decisă să continue. Agită felia de pâine înspre Lily, împrăştiind firimituri peste tot pe masă.

— N-am avut niciodată încredere în omul acela. E prea fermecător şi mult prea vorbăreţ. Domnul Harte ar putea să convingă o pasăre să coboare din copac, la el în palmă şi direct în cuptor, pe onoarea mea. Sau – spuse şi trânti un ultim strat de unt pe pâine – să convingă o actriţă care are Londra întreagă la picioare să joace în teatrul lui, şi *numai* în al lui.

— Dacă e s-o spunem p-a dreaptă, domnul Harte nu avea cum să ştie la momentul acela că parcul şi teatrul aveau să ardă.

— Nu, dar ştia că asta avea să-l stârnească pe domnul Sherwood.

Maude muşcă din felia de pâine, accentuând ultimele cuvinte.

Lily strâmbă din nas, amintindu-şi întâmplarea. Domnul Sherwood, proprietarul de la Royal Theater şi fostul ei angajator, era un om destul de răzbunător. Îi promisese lui Lily că va avea grijă ca ea să nu-şi mai găsească nimic de lucru în Londra dacă decidea să plece cu domnul Harte şi să accepte oferta acestuia: un salariu dublu faţă de cât o plătea domnul Sherwood.

Asta nu reprezentase nicio problemă, până când Harte’s Folly arsese, şi Lily descoperise că domnul Sherwood îşi respectase promisiunea: toate teatrele din

Londra refuzau să-i ofere un rol în piesele lor.

Acum, după ce nu mai obţinuse nimic de lucru timp de şase luni, epuizase şi puţinele economii pe care le avea, iar mica ei familie trebuise să renunţe la camerele elegante în care stătea cu chirie.

— Măcar domnul Harte ne-a lăsat să stăm aici pe gratis, răspunse Lily pe un ton neconvingător.

Din fericire, răspunsul lui Maude nu fu unul verbal pentru că tocmai ce luase o gură de supă.

— Atunci, chiar ar trebui să mă duc după Indio, spuse Lily, ridicându-se încet.

— Şi cu prânzul ce faci? întrebă Maude, făcând semn spre bolul de supă pe jumătate plin.

— Mănânc mai târziu. Lily îşi muşcă buza. Nu-mi place când e supărat.

— Îl răsfeţi pe băiat, pufni Maude, dar Lily observă că femeia nu mai continuă.

Lily îşi ascunse un zâmbet. Dacă îl răsfăţa cineva pe Indio, atunci era vorba despre Maude.

— Mă întorc în scurt timp.

Maude flutură din mână în timp ce Lily se întoarse spre uşa ce ducea afară. Uşa scârţâi groaznic când trase de ea. Una din balamale plesnise din cauza căldurii în timpul incendiului şi atârna într-o parte. Afară era înnorat. Nori grei şi cenuşii promiteau să aducă şi mai multă ploaie, iar vântul bătea pe deasupra pământului înnegrit. Lily tremură şi îşi strânsele braţele în jurul corpului. Ar fi trebuit să-şi ia şalul cu ea.

— Indio!

Strigătul ei fu înăbuşit de vânt. Deznădăjduită, se uită în jur. Ceea ce fusese odată un loc de relaxare elegant era redus, în urma incendiului şi a ploilor de primăvară, la o grămadă de noroi acoperit cu funingine. Gardurile care mărginiseră odată potecile pietruite erau arse şi aproape moarte, şi şerpuiau în depărtare. În stânga se aflau

rămăşiţele unei curţi de piatră şi a pavilionului unde muzicienii cântaseră pentru oaspeţi: un rând de coloane distruse, care nu mai sprijineau decât cerul acum. Spre dreapta, un crâng de copaci răzleţiţi, iar în spatele lor, o pată de apă ca o oglindă – ce mai rămăsese dintr-un iaz ornamental, care acum era astupat de nămol. Ici şi colo se mai vedea câte o bucăţică de verdeaţă, în negrul şi cenuşiul general, dar Lily trebui să admită că, mai ales într-o zi înnorată ca aceasta, cu rotocoale de ceaţă furişându-se la nivelul pământului, parcul era sinistru şi chiar înfricoşător.

Lily făcu o grimasă. Nu l-ar fi lăsat niciodată pe Indio să se joace de unul singur, dar era greu să ţină un băieţel energic închis înăuntru. Porni în jos pe una din poteci, alunecând puţin în noroi, şi dorindu-şi să-şi fi pus saboţii din lemn în picioare înainte să iasă afară. Dacă nu-l găsea pe fiul ei curând, avea să-şi strice pantofiorii din material subţire, brodat.

— Indio!

Ocoli ceea ce fusese un mic tufăriş de copaci tunşi. Acum crengile înnegrite trosneau în bătaia vântului.

— Indio!

Dinspre tufăriş se auzi un mormăit. Lily încremeni. Se auzi din nou – un sunet ca un sforăit exploziv. Zgomotul era prea sonor, prea adânc pentru a fi făcut de Indio. Suna mai degrabă ca… un animal mare.

Lily privi rapid în jur, dar era singură. Să se întoarcă la teatrul dărăpănat după Maude? Dar Indio era pe aici pe undeva. Încă un mormăit, de data aceasta mai puternic. Un foşnet.

Ceva respira puternic în tufişuri. Dumnezeule mare! Lily îşi prinse fustele în pumni, pentru cazul că ar fi trebuit să o ia la fugă, şi se furişă mai aproape.

Un geamăt şi un sunet grav, un huruit. Un soi de mârâit. Lily înghiţi în sec şi se uită pe lângă un butuc ars. La

început văzu ceva ce părea un dâmb enorm, mişcător, acoperit de noroi, dar apoi acesta se îndreptă, descoperind privirii un spate nesfârşit şi lat, umeri uriaşi şi un cap miţos.

Lily nu se putu abţine. Scoase un sunet care semănă foarte mult cu un scâncet. Creatura se răsuci – mult mai rapid decât ai fi crezut capabil pe cineva atât de mare –, şi un chip oribil, mânjit de funingine, o privi, cu o labă ridicată ca şi când ar fi vrut să o lovească. În ea ţinea un cuţit în formă de cârlig, extrem de ascuţit.

Lily înghiţi în sec. Dacă avea să vadă ziua de mâine, avea să-i ceară scuze lui Indio. Pentru că, *într-adevăr,* în parc se afla un monstru.

*

Ziua nu începuse deloc bine, se gândi Apollo Greaves, viconte Kilbourne. La o primă estimare, jumătate din arborii plantaţi în grădinile de la Harte’s Folly erau uscaţi, iar un alt sfert puteau la fel de bine să aibă în curând aceeaşi soartă. Sursa de apă a iazului ornamental fusese blocată din cauza reziduurilor produse de foc, şi acum era plin de nămol. Grădinarii pe care îi angajase Asa pentru el erau nişte neaveniţi. Şi, colac peste pupăză, ploile de primăvară transformaseră ce mai rămăsese din Harte’s Folly într-o baltă de noroi, lucru care însemna că era imposibil să mai planteze copaci şi să sape pământul până când acesta nu se usca.

Şi acum se mai afla şi o femeie ciudată în parcul lui. Apollo privi în ochii mari şi verzi de culoare muşchiului de copac, cu gene atât de întunecate încât arătau ca mânjite de funingine. Femeia – sau fata? — nu era atât de înaltă, dar o privire rapidă aruncată spre corsajul ei îl convinse că era suficient de matură: era o făptură zveltă, îmbrăcată aiurea într-o rochie verde de catifea, cu o broderie bogată, cu fire aurii şi roşii. Nu avea nici măcar o bonetă pe cap.

Părul ei negru se desprinsese dintr-un coc dezordonat de la ceafă, şi şuviţele ondulate se lipeau de obrajii înroşiţi. De fapt, era destul de drăguţă, într-un fel copilăresc. Dar asta era lipsit de relevanţă.

De unde naiba venise? Din câte ştia el, singurii oameni prezenţi în parcul distrus, în afară de el, erau aşa-zişii grădinari care lucrau momentan la gardurile din spatele iazului. El îşi revărsase frustrarea pe un ciot de copac uscat, pe care încercase să-l scoată din pământ cu mâinile, de vreme ce singurul cal de tracţiune pe care-l aveau era la muncă, alături de ceilalţi, când auzise o voce de femeie strigând, şi ea apăruse de nicăieri.

Femeia clipi şi urmări cu privirea braţul lui ridicat. Apollo privi şi el în aceeaşi direcţie şi tresări. Îşi ridicase braţul când se întorsese spre ea, instinctiv, iar cosorul pe care-l ţinea în mână putea fi considerat un obiect periculos. Îşi coborî braţul cu repeziciune.

Acum stătea în cămaşa lui pătată de noroi şi în jiletcă, transpirat şi puturos, simţindu-se ca un bou nătâng în faţa siluetei ei de o feminitate delicată.

Dar se părea că gestul lui o liniştise. Femeia se adună şi se îndreptă de spate – nu că ar fi ajutat-o foarte mult să se mai înalţe.

— Cine eşti?

Ei bine, ar fi vrut s-o întrebe acelaşi lucru, dar din păcate nu putea, din pricina ultimei ciomăgeli primite la spitalul pentru boli mintale Bedlam.

Îşi aminti într-un final că se presupunea că el era un simplu muncitor. Trase de o şuviţă care-i stătea lipită de frunte şi îşi coborî privirea – spre pantofiorii ei eleganţi şi frumos brodaţi, acoperiţi cu noroi. Cine era femeia asta?

— Spune-mi acum, spuse ea, pe un ton destul de poruncitor, în ciuda faptului că stătea cu picioarele înmuiate în opt centimetri de noroi. Cine eşti şi ce cauţi aici?

Se uită la chipul ei – la sprâncenele arcuite, la buza ei de jos, rozalie, pe care şi-o muşca – şi îşi lăsă privirea în jos din nou. Se bătu cu degetele pe gât şi clătină din cap. Dacă femeia nu înţelegea mesajul, atunci era mai netoată decât arăta.

— O, o auzi spunând, în timp ce el încă privea în jos, la încălţările ei. O, nu mi-am dat seama. Avea o voce răguşită, care se îmbună când el îşi coborî privirea. Oricum, nu contează. Trebuie să înţelegi că nu poţi rămâne aici.

Fără ca ea să-l vadă, îşi dădu ochii peste cap. Ce tot spunea? Lucra în parc – cu siguranţă vedea lucrul ăsta. Cine era ea să-i spună să plece?

— Tu.

Femeia pronunţă cuvântul într-un mod clar, enunţându-l ca şi când ar fi crezut că era surd de-o ureche. Unii oameni credeau că, dacă nu putea să vorbească, nu putea nici să audă. Îşi dădu seama că începuse să se încrunte, şi se opri.

— Nu. Poţi. Sta. Aici.

Femeia făcu o pauză, apoi începu să mormăie.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Nici nu-mi dau seama dacă mă înţelege. Nu pot să cred că domnul Harte a permis…

Atunci Apollo îşi dădu seama, cu un soi de amestec de groază şi amuzament, că ziua asta enervantă se transformase în ceva cu adevărat grotesc. Această femeie îmbrăcată într-un mod ridicol îl credea un cap sec. Vârful unui papuc brodat începu să bată în noroi.

— Uită-te la mine, te rog.

Îşi ridică privirea încet, atent să îşi păstreze chipul lipsit de emoţii. Sprâncenele ei se arcuiră deasupra acelor ochi mari, într-un soi de expresie pe care, fără îndoială, ea o credea aspră, dar în realitate era chiar adorabilă. Ca a unei fetiţe care dojenea o pisicuţă. Un val de furie trecu prin el. Femeia asta nu ar fi trebuit să se plimbe singură

prin parc. Dacă el ar fi fost un altfel de bărbat – un om brutal, precum cei care conduceau Bedlam – demnitatea ei, poate chiar viaţa ei, ar fi fost în pericol. Nu avea un soţ, un frate, un tată, care să o protejeze? Cine o lăsa pe femeia asta copilăroasă să rătăcească de una singură?

Îşi dădu seama că expresia de pe chipul ei se îmbună, văzând că el continua să tacă.

— Nu poţi să-mi spui, nu-i aşa? întrebă ea cu blândeţe.

Mai fusese privit şi de alţii cu milă, de când îşi pierduse vocea. De obicei, asta îl făcea să ardă de mânie şi să simtă un soi de disperare îngrozitoare – după nouă luni, nu mai era sigur că avea să-şi recapete vreodată glasul. Dar întrebarea ei nu avu acelaşi efect. Poate că ţinea de şarmul ei feminin – trecuse ceva timp de când o femeie, alta în afară de sora lui, încercase să-i vorbească – sau poate că era vorba de ea, în mod special.

Femeia asta nu îi vorbea cu dispreţ, ci cu compasiune, şi asta schimba totul. Scutură din cap, privind-o, fără nicio expresie pe chip. Ea oftă şi îşi strânse braţele în jurul corpului, privind în jur.

— Ce să fac? murmură ea. Nu pot să-l las pe Indio afară de unul singur.

Apollo se strădui să nu se arate surprins. Cine sau ce era Indio?

— Pleacă! spuse ea, cu convingere, atât de brusc că Apollo clipi.

Femeia arătă cu un deget poruncitor în spatele lui.

Apollo se luptă să-şi ascundă un rânjet. Nu renunţa, nu-i aşa? Se răsuci încet, privind în direcţia în care arătase ea, apoi se întoarse înapoi cu şi mai multă încetineală, rămânând cu gura pe jumătate deschisă.

— Of! Mâinile ei micuţe se strânseră în pumni în timp ce se uită în sus, spre cer. Dar asta e de necrezut!

Ea făcu doi paşi în faţă şi îşi puse palmele pe pieptul

lui, împingând. Apollo se lăsă împins în spate doi centimetri de mişcarea ei, înainte de a se opri pe loc. Femeia împietri, holbându-se la el. Creştetul ei abia ajungea la mijlocul pieptului lui. Apollo îi putea simţi respiraţia pe buzele lui. Căldura mâinilor ei părea că-l arde prin stofa aspră a jiletcii. La distanţa aceasta, ochii ei verzi erau enormi, şi observă că în jurul pupilelor se zăreau câteva sclipiri aurii.

Buzele ei se desfăcură şi privirea lui coborî asupra gurii ei.

— Mamă!

Cuvântul şuierat îi făcu pe amândoi să tresară. Apollo se răsuci. Pe poteca noroioasă dinspre tufăriş stătea un băieţel. Avea păr închis la culoare, până la umeri, cârlionţat, purta o haină roşie, şi pe chip i se putea citi o expresie feroce. Lângă el se afla cel mai nătâng câine pe care-l văzuse Apollo vreodată: un ogar micuţ, arămiu, delicat, cu ambele urechi atârnându-i spre dreapta, cu capul înălţat şi un gât subţire, şi cu o limbuţă roz iţindu-se dintr-o parte a gurii. Câinele părea, în toate privinţele, uimit.

Ogarul îngheţă când Apollo se mişcă, apoi se răsuci şi fugi în jos pe potecă. Băiatul păru să se descurajeze când se văzu abandonat, apoi îşi îndreptă umerii şi privi spre Apollo.

— Pleacă de lângă ea!

În sfârşit, apăruse şi protectorul femeii – deşi Apollo sperase că era cineva cu o prezenţă mai impunătoare.

— Indio. Femeia se îndepărtă de Apollo în grabă, ridicându-şi fustele. Aici erai. Te-am tot strigat.

— Îmi pare rău, mamă.

Apollo observă că băiatul continua să-l fixeze cu privirea – o atitudine cu care era de acord.

— Eu şi Luş am mers să explorăm.

— Ei bine, data viitoare exploraţi mai aproape de teatru. Nu vreau să dai peste cineva… Se opri, aruncându-i

o privire neliniştită lui Apollo. Ăăă… periculos.

Apollo făcu ochii mari, încercând să pară inofensiv, dar din păcate, era imposibil. La vârsta de 15 ani, avea deja aproape doi metri înălţime, şi crescuse şi mai mult în cei 14 ani care trecuseră. Dacă puneai la socoteală şi lăţimea umerilor lui, mâinile masive şi un chip pe care sora lui îl comparase, într-un mod plin de compasiune, cu al unui gargui, încercarea lui de a părea inofensiv devenea o cauză pierdută.

Teama lui se adeveri atunci când femeia se îndepărtă de el şi îl luă pe băiat de mână.

— Haide. Să aflăm unde a fugit Luşca.

— Dar, mamă, şopti băiatul destul de tare. Cu monstrul cum rămâne?

Apollo nu trebuia să fie un geniu ca să înţeleagă că băiatul se referea la el. Aproape că oftă.

— Nu-ţi face tu griji, spuse femeia cu fermitate. Am să vorbesc cu domnul Harte cât de curând despre monstrul tău. Până mâine nu va mai fi aici.

Îi aruncă o ultimă privire agitată lui Apollo, apoi se întoarse şi plecă, împreună cu băiatul. Apollo îşi îngustă ochii, privind spre spatele zvelt şi atitudinea încrezătoare a femeii care se îndepărta. Ochi Verzi urma să fie extrem de surprinsă când avea să afle care din ei doi avea să fie aruncat din parc.

Capitolul 2

Regele avea o armată numeroasă cu care mărşălui peste câmpii şi munţi, subjugându-i pe toţi cei pe care îi întâlni pe drum, până când dădu, într-o mare de azur, peste o insulă, închisă ca o perlă în scoica ei. Pe aceasta o cuceri numaidecât şi, văzând cât de frumoasă era, trimise după

regina lui şi porunci construirea unui castel aurit pe insulă, pentru a le servi drept casă. Dar, în prima noapte în care dormi în castel, un taur negru îi apăru în vis...

Minotaurul

Pentru un om care era proprietarul unui loc de relaxare extrem de căutat, Asa Makepeace nu trăia deloc în lux – mai curând, se apropia destul de periculos de un trai în mizerie.

În dimineaţa următoare, Apollo termină de urcat cele trei etaje de scări şubrede către camerele închiriate în care stătea Makepeace. Acesta locuia în Southwark, care se afla pe malul de sud al Tamisei, nu departe de Harte’s Folly. Pe palier se aflau două uşi, una la dreapta şi una la stânga.

Apollo bătu la uşa din dreapta, apoi se opri şi îşi lipi o ureche de ea. Auzi un foşnet uşor apoi un mormăit. Se trase în spate şi bătu în uşă din nou.

— Te superi? Uşa din stânga se deschise, şi un bărbat în vârstă, rebegit, cu o bască roşie de catifea pe cap se iţi de după uşă. Unora le place să doarmă dimineaţa!

Apollo se roti din umeri, ascunzându-şi chipul după o pălărie cu boruri largi, şi făcu un semn cu mâna spre bărbat, scuzându-se. Bătrânul trânti uşa în acelaşi moment în care Makepeace o deschise pe a lui.

— Ce e? Makepeace stătea în prag, clătinându-se uşor pe picioare de parcă ar fi bătut vântul. Ce e?

Părul roşiatic îi stătea ridicat precum coama unui leu – asta presupunând că leul ar fi trecut recent printr-un ciclon – şi cămaşa îi era desfăcută, lăsând la vedere un piept gol, extrem de păros. Cel puţin purta pantaloni.

Apollo trecu pe lângă prietenul lui şi intră în cameră, dar nu făcu mai mult de câţiva paşi. Pur şi simplu nu avea mai mult spaţiu la dispoziţie. Camera era un talmeş-

balmeş: teancuri înalte de cărţi aşezate pe podea, pe masă şi chiar şi pe masivul pat cu baldachin din colţ, un portret în mărime naturală al unui bărbat cu barbă era sprijinit de un perete, lângă un corb împăiat, aşezat lângă un morman de vase murdare şi ciobite ce stătea să cadă, şi lângă acesta se afla macheta de peste un metru a unui vapor, cu tot cu velatură. Într-un colţ se aflau, aruncate unul peste altul, costume colorate, şi peste tot prin cameră erau împrăştiate hârtii.

Makepeace închise uşa şi câteva hârtii zburară pe podea.

— Cât e ceasul?

Apollo făcu un semn spre un ceas mare şi roz de porţelan care se afla pe un teanc de cărţi pe masă, apoi se uită mai atent la el şi îşi dădu seama că nu funcţiona. Pentru numele lui Dumnezeu. Găsi o metodă mai simplă prin care să-i răspundă, ocolind masa şi îndreptându-se spre singurul geam din cameră, unde trase perdelele grele din catifea.

Un nor de praf se ridică din stofă, şi pluti feeric în lumina de dimineaţă care pătrunse în cameră.

— Ahhhhh! Makepeace reacţionă de parcă ar fi fost ars. Se clătină şi se aruncă înapoi pe pat. N-ai pic de milă? Cred că nici nu e ora prânzului încă.

Apollo oftă şi se îndreptă spre prietenul lui. Îi împinse, fără blândeţe, un picior la o parte şi se aşeză pe marginea patului. Apoi scoase la iveală nelipsitul carneţel şi un creion scurt.

„Cine e femeia din grădină?” scrise el şi apoi îi vârî carnetul în faţa ochilor lui Makepeace. Acesta se uită cruciş la foaie pentru o secundă, înainte de a se concentra pe cuvintele scrise.

— Ce femeie? Eşti nebun, omule, nu e nicio femeie în grădină, asta dacă nu te referi cumva la Eva şi acea grădină, caz în care tu ai fi Adam şi aş da *bani buni* să văd

chestia asta, mai ales dacă ai purta un brâu din frunze de stejar…

În timp ce Makepeace bătea câmpii, Apollo luase carnetul înapoi şi mai scrise în el. Acum i-l arătă din nou bărbatului, întrerupându-l din prelegere: „Ochi verzi, împopoţonată, drăguţă. Are un băiat pe nume Indio”.

— Ah, de acea femeie e vorba, spuse Makepeace fără urmă de jenă. Lily Stump. Cea mai bună actriţă de comedie din generaţia ei – sau din orice generaţie, dacă stau să mă gândesc mai bine. E imposibil de talentată – parcă şi-ar vrăji auditoriul, partea masculină cel puţin. Robin Goodfellow e numele ei de scenă. Ce lucru magnific sunt numele inventate. Foarte folositoare.

Apollo îi aruncă o privire părtinitoare. Asa Makepeace era cunoscut mai degrabă ca domnul Harte – deşi foarte puţini oameni îi cunoşteau ambele nume. Makepeace îşi luase numele fals când deschisese prima data teatrul Harte’s Folly, în urmă cu aproape zece ani. Asta avusese legătură cu faptul că familia lui era religioasă şi respingea ideea de teatru, şi locurile de distracţie în general. Apollo încercase să-l tragă de limbă la un moment dat, dar Makepeace răspunsese în termeni vagi.

Apollo mâzgăli din nou ceva în carnet. „Dă-o afară din parcul meu.” Makepeace citi propoziţia şi sprâncenele i se arcuiră.

— Ştii, de fapt e parcul meu.

Apollo îi aruncă o căutătură urâtă. Makepeace îşi ridică grăbit mâinile în aer.

— Deşi, desigur, ai investit şi tu destul de mult în el.

Apollo pufni. Bineînţeles că investise destul de mult – adică tot capitalul pe care reuşise să-l strângă cu patru ani şi jumătate în urmă. Şi de vreme ce-şi petrecuse timpul de atunci şi până acum instalat confortabil la Bedlam, nu reuşise să mai facă rost de alte venituri. Investiţia în Harte’s Folly era tot ce mai avea, singurul cuib în care-şi

pusese toate ouăle, şi motivul pentru care nu putea pur şi simplu să plece din Londra. Până ce Harte’s Folly nu avea să fie din nou funcţional şi să aducă venituri, Apollo nu avea cum să-şi recupereze banii.

De aici şi decizia lui de a ajuta, oferindu-se să supravegheze amenajarea parcului distrus. Makepeace îşi lăsă mâinile jos şi oftă.

— Dar nu pot să o alung pe domnişoara Stump de-acolo.

Apollo nu se mai obosi să scrie de data asta. Ridică din sprânceană, privindu-l neîncrezător pe bărbat şi lăsându-şi capul într-o parte.

— Nu are unde altundeva să stea.

Makepeace se rostogoli de pe pat cu o energie bruscă. Apollo aşteptă. Muţenia avea un avantaj: tăcerea avea tendinţa de a-i face pe alţii să vorbească. Makepeace îşi adulmecă subsuoara, făcu o grimasă, şi apoi îşi trase cămaşa de pe el înainte de a începe.

— Am cam furat-o de sub nasul lui Sherwood, de la Royal, şi pentru un motiv oarecare, Sherwood a luat treaba asta ca pe un afront personal. Şi a făcut astfel încât să nu mai poată fi angajată de niciun alt teatru din Londra. Aşa că, atunci când a venit la mine, săptămâna trecută, spunându-mi că nu-şi mai permite să-şi plătească chiria…

Dădu din umeri şi aruncă într-un colţ cămaşa murdară. Apollo se încruntă şi începu să scrie agitat. „Nu pot să rămân ascuns când parcul e plin de străini.”

Makepeace pufni, zeflemitor:

— Şi cu grădinarii pe care i-am angajat cum rămâne? Nu te-ai plâns de ei.

„De ei avem nevoie… era inevitabil. Dar niciunul dintre ei nu e la fel de inteligent ca doamna Stump.”

— Domnişoara Stump – nu există niciun domn Stump, cel puţin nu din câte ştiu eu.

Apollo clipi, surprins şi îşi înclină capul.

„Băiatul?”

— E fiul ei.

Makepeace se întinse după o carafă de apă care, în mod miraculos, era plină, şi o turnă într-un lighenaş ciobit.

— Ştii cum sunt oamenii de la teatru câteodată. Nu fi puritan.

Deci nu era a nici unui bărbat. Nu că ar fi contat – femeia îl considera un idiot, iar el se ascundea de oamenii regelui de când evadase din Bedlam. Apollo oftă şi scrise: „Trebuie să-i găseşti un alt loc unde să stea”.

Makepeace îşi înclină capul pentru a citi literele ascuţite şi rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule mare, ce idee magnifică, Kilbourne! O voi trimite la vechiul meu castel din Wales, ce zici? E puţin dărăpănat, dar cei aproape şaptezeci de servitori şi moşia care se întinde pe hectare întregi ar trebuie să fie de ajuns pentru a compensa asta. Sau poate că i-ar plăcea mai mult castelul meu din sudul Franţei? Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta, având în vedere că am atâtea proprietăţi…

Apollo îi scurtă diatriba, împingându-l cu capul în bazinul cu apă. Makepeace reveni la suprafaţă furtunos, scuturându-şi capul cu atâta putere că Apollo ar fi putut la fel de bine să se vâre el cu capul în bazin.

Cineva îşi drese glasul cu distincţie. Cei doi bărbaţi se răsuciră brusc. Aristocratul care stătea la intrarea camerelor lui

Makepeace nu era neapărat înalt – Asa era cu câţiva centimetri mai mare decât el, iar Apollo îl întrecea cu un cap. Bărbatul stătea într-o poziţie studiată, cu un şold înclinat într-o parte, într-un mod graţios, şi ţinând în mână, fără prea mare interes, un baston din abanos şi aur.

Era înveşmântat într-un costum roz, brodat generos cu fire albastru-deschis, auriu, verde şi negru. În loc de obişnuita perucă albă, nu-şi pudra părul auriu, deşi era buclat şi legat cu atenţie la spate cu o fundă neagră. Apollo

îl etichetase mental pe Valentine Napier, al şaptelea duce de Montgomery, drept un filfizon, prima dată când îl întâlnise – în noaptea în care Harte's Folly arsese – şi nu avusese niciun motiv pentru care să-şi schimbe părerea despre el în lunile ce urmaseră. Adăugase, totuşi, un adjectiv la descrierea lui: Montgomery era un filfizon periculos.

— Domnilor.

Buza de sus a lui Montgomery tremură de parcă bărbatul s-ar fi amuzat.

— Sper că nu am întrerupt nimic important…

Îşi plimbă uşor privirea asupra lor, făcându-l pe Apollo să împietrească.

— Doar baia mea de dimineaţă, spuse Makepeace, ignorând aluzia. Luă un prosop şi îşi frecă părul cu el, energic. Simţiţi-vă liber să plecaţi şi să vă întoarceţi într-un moment mai oportun, Excelenţă.

— O, dar eşti un om atât de ocupat, murmură Montgomery, împungând cu bastonul său aurit un teanc de hârtii aşezate pe un scaun.

Hârtiile alunecară pe jos, aterizând cu un bufnet însoţit de un nor de praf pe podea. Un zâmbet fugar trecu pe chipul lui Montgomery, şi Apollo îşi aminti de o pisică gri pe care o avusese mama lui pe când el era copil. Creatura adora să se plimbe pe raftul de deasupra şemineului din camera de zi a mamei lui, lovind cu delicateţe ornamentele de pe poliţă. Pisica urmărise cu un interes detaşat cum fiecare obiect se izbea de vatră, înainte de a trece la următorul.

— Luaţi loc, rosti Makepeace tărăgănat.

Deschise un sertar dintr-un scrin şi scoase o cămaşă.

— Mulţumesc, răspunse Montgomery fără a părea ruşinat. Se aşeză, picior peste picior, şi îndepărtă o scamă minusculă de pe mătasea pantalonilor. Am venit să discutăm despre investiţia mea.

Apollo se încruntă. Încă de la început fusese împotriva ideii de a lua bani de la Montgomery, dar Makepeace reuşise să-l convingă cumva, cu vorbăria lui iscusită. Apollo nu putea scăpa de sentimentul că făcuseră un pact cu diavolul. Montgomery fusese plecat în străinătate pentru mai mult de zece ani înainte de a se întoarce brusc la Londra şi în înalta societate. Nimeni nu părea să ştie prea multe despre bărbat – sau cu ce se ocupase în acei zece ani – chiar dacă numele lui de familie şi titlul erau arhicunoscute.

Misterul acesta îl făcea pe Apollo să simtă o mâncărime pe şira spinării.

— Bun, spuse Makepeace cu voce tare. Totul merge de-a dreptul perfect. Smith aici de faţă deţine controlul deplin asupra amenajării parcului.

— Ssss… Smith, rosti Montgomery cu încetineală numele ridicol pe care Makepeace i-l dăduse lui Apollo, şuierându-l cu un sâsâit. Se întoarse spre Apollo şi îi zâmbi fermecător. Domnul Makepeace spunea că prenumele tău este Samuel, nu-i aşa?

— Preferă să i se spună Sam, mârâi Makepeace, adăugând grăbit: Excelenţă.

— Într-adevăr.

Montgomery încă zâmbea, cumva doar în sinea lui.

— Domnul Sam Smith. Ai vreo legătură cu Horace Smith din Oxfordshire?

Apollo scutură din cap scurt.

— Nu? Ce păcat. Am un oarecare interes în privinţa lui. Dar asta e, până la urmă, este un nume atât de comun, murmură Montgomery. Şi pot să întreb ce planuri ai în legătură cu parcul?

Apollo dădu paginile până la sfârşitul carnetului şi i-l arătă ducelui.

Montgomery se aplecă în faţă, examinând, cu buzele ţuguiate, schiţele făcute de Apollo.

— Foarte frumos, spuse, într-un final, şi se lăsă pe spate. Voi trece mai târziu, în cursul zilei de azi, pe acolo, să arunc şi eu un ochi, ce spui?

Apollo şi Makepeace schimbară o privire.

— Nu e nevoie să faceţi asta, Excelenţă, începu Makepeace, vorbind în numele amândurora.

— Ştiu că nu e nevoie. Hai să-i spunem un moft. În orice caz, nu mi se poate refuza dorinţa aceasta. Să te aştepţi la vizita mea, domnule Smith.

Apollo aprobă, încruntat. Nu ştia de ce-l deranja, dar nu-i făcea plăcere ideea ducelui care să adulmece prin parcul lui. Montgomery îşi răsuci bastonul, urmărind lumina reflectată în vârful auriu.

— Înţeleg că în curând vom avea nevoie de un arhitect care să schiţeze şi să reconstruiască diferitele clădiri din parc.

— Sam abia ce-a început lucrul la parc, spuse Makepeace. Are destule de făcut... doar aţi văzut în ce stare e locul. Avem destul timp să căutăm un arhitect.

— Nu, răspunse Montgomery cu fermitate. Nu avem. Nu dacă intenţionăm să redeschidem parcul în următorul an.

— Într-un an? cârâi Makepeace.

— Chiar aşa.

Montgomery se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Nu ţi-am spus? Mi-e teamă că sunt om destul de nerăbdător. Dacă parcul nu e pregătit să primească vizitatori – cât şi banii pe care aceştia îi vor cheltui – până în aprilie, anul următor, mi-e teamă că îmi voi cere înapoi capitalul investit.

Se răsuci brusc, când ajunse în dreptul uşii, şi le aruncă încă unul din zâmbetele lui angelice.

— Cu dobândă.

Ducele închise uşa cu atenţie în urma lui.

— Ei, drăcie, spuse Makepeace, privind în gol.

Apollo era complet de acord.

*

— „Capriciozitate” e un cuvânt adevărat? o întrebă Lily pe Maude câteva zile mai târziu.

Stătea la masa din bucătărie, care era şi masa din camera de zi, în timp ce Maude punea rufele la uscat lângă vatră.

— „Capriciozitate”, spuse Maude, jucându-se cu cuvântul în timp ce-l rostea. Scutură din cap hotărâtă în timp ce întorcea o cămaşă de-a lui Indio pe uscător. Nu, nu am auzit de cuvântul acesta.

„La naiba!” Lily se bosumflă, întorcându-se la piesa de teatru pe care o scria, *Un Pierde-Vară îndreptat.* „Capriciozitate” era un cuvânt atât de minunat care începea cu litera C – şi avea nevoie de mai multe cuvinte de genul acela.

— Ei bine, contează că nu e un cuvânt real? William Shakespeare a inventat tot felul de cuvinte noi, nu-i aşa?

Maude îi aruncă o privire.

— O fi tu deşteaptă, inimioară, dar nu eşti Shakespeare.

— Hmm.

Lily se întoarse la piesă. „Capriciozitate” suna ca un cuvânt extrem de simpatic – sugestiv şi ironic, precum eroina din piesa ei. Numai pentru că nu se gândise nimeni la cuvântul acesta până acum nu însemna că nu putea să-l folosească.

Îşi înmuie pana în cerneală şi scrise încă un rând: „Un pierde-vară poate fi, într-adevăr imaginea capriciozităţii, dar nu şi a risipelniciei”. Lily îşi înclină capul, privind cerneala care se usca. „Hmmm. Două cuvinte inventate într-un singur rând.” Mai bine să nu-i spună lui Maude.

Cineva bătu la uşa teatrului. Atât Lily, cât şi Maude se

opriră şi se holbară la uşă, pentru că asta nu se mai întâmplase niciodată. Într-adevăr, trăiau în clădirea teatrului de mai puţin de o săptămână, dar oricum. Nu era genul de loc în care s-ar fi aşteptat să primească vizitatori.

Lily se încruntă.

— Unde e Indio?

Maude dădu din umeri.

— S-a dus afară să se joace, după ce am luat prânzul.

— I-am spus să stea pe-aproape, murmură Lily, cu o mică tresărire, ca o presimţire nefastă.

În ziua de după întâlnirea cu „monstrul” lui Indio mersese la locuinţa domnului Harte, dar bărbatul fusese ridicol de ferm în legătură cu bruta aceea masivă, spunându-i că nu-l putea da afară din parc. Niciunul dintre argumentele raţionale, alese cu grijă de Lily, nu-l convinseseră pe omul încăpăţânat, şi într-un final fusese nevoită să plece, foarte nemulţumită. Din fericire, mutul nu se mai apropiase de teatrul dărăpănat de atunci. Din nefericire, Indio dobândise o obsesie stranie pentru acel bărbat. De câteva ori băiatul dispăruse împreună cu Luşca în parc, în ciuda ameninţărilor cumplite ale lui Lily privind lipsirea de desert şi exemple de ce li se întâmpla băieţilor care nu-şi ascultau mamele.

Lily oftă şi se ridică pentru a vedea cine era la uşă. Era nevoită să mai aibă încă o discuţie cu Indio despre „monstrul” lui – asta presupunând că fiul ei avea să se mai întoarcă vreodată din parc. Lily deschise uşa şi văzu un bărbat îmbrăcat într-un costum violet, care admira parcul, cu spatele la uşă.

Bărbatul se răsuci şi Lily fu uimită de trăsăturile alarmant de frumoase ale acestuia. Avea ochii albastru-deschis, gene lungi de culoarea ciocolatei, pometi atât de ascuţiţi că ar fi fost în stare să taie sticlă cu ei, şi o gură delicată, arcuită, detaliu pe care Lily chiar nu era invidioasă. Şi pe deasupra – pentru a demonstra că

Providenţa chiar nu era imparţială – avea un păr auriu, de culoare unei guinee, lucios şi buclat la perfecţie.

Când era mică, Lily se rugase în fiecare noapte să aibă păr blond.

— Mmm… da? spuse ea, clipind.

El afişă un zâmbet letal.

— Am plăcerea de a mă adresa ilustrei Robin Goodfellow?

Lily se îndreptă şi îşi ridică bărbia, făcând uz de propriul zâmbet – care, la rândul lui – ştia din surse demne de încredere –, putea fi chiar devastator. Poate că Lily Stump nu avea o postură studiată tot timpul, şi părul ei nu era de culoarea aurului, şi uneori nu era aranjat la perfecţie, iar în întunecimea nopţii se lăsa pradă temerilor şi îndoielilor, dar Robin Goodfellow nu era deloc aşa. Robin Goodfellow era o actriţă de succes, îndrăgită de întreaga Londră.

Iar ea ştia lucrul acesta. Aşa că Robin Goodfellow îi zâmbi bărbatului atrăgător, un zâmbet potrivit de drăcesc – şi, pe tot ce era sfânt, îl făcu şi pe el să clipească.

— Într-adevăr, aveţi această plăcere, spuse ea cu o voce răguşită.

O scânteie de admiraţie luci în ochii lui superb de albaştri.

— Ah. Atunci permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Valentine Napier, duce de Montgomery. Am fost informat de către domnul Harte că locuiţi aici şi m-am gândit să vin să vă cunosc.

Îşi ridică rapid tricornul cu margini negre de pe cap şi făcu o plecăciune adâncă, ţinându-şi cu cealaltă mână bastonul. În spatele lui Lily, ceva zăngăni. Ea nu se întoarse să vadă ce scăpase Maude pe jos. În schimb, îşi înclină capul cu cochetărie şi făcu o reverenţă.

— Sunt extrem de încântată să vă cunosc, Excelenţă. Aţi dori să beţi un ceai împreună cu mine?

— Aş fi onorat, doamnă.

Lily se răsuci şi schimbă o privire plină de semnificaţii cu Maude. Nu se aşteptau la o astfel de vizită, dar Maude era de mult timp în lumea teatrului şi cunoştea chiar foarte bine măiestria unei faţade false.

— E o zi atât de minunată. Maude, vom servi ceaiul în parc.

— Da, doamnă, spuse Maude, adoptând cu rapiditate masca unei servitoare fără cusur.

Când Lily se întoarse, ducele o privea plin de curiozitate.

— Nu e cam frig pentru a servi ceaiul afară?

Lily nici măcar nu-şi îngustă privirea. Ducele ştia foarte bine de ce nu avea să-l invite în teatrul mizerabil – nu avea de gând să etaleze în faţa lui condiţiile proaste în care trăia.

— Da, Excelenţă, dar prefer aerul proaspăt. Desigur, dacă preferaţi atmosfera interioară, înăbuşitoare…

— Nu, nu, spuse el cu modestie, şi cu o sclipire în ochi.

Lily câştigase runda aceasta, şi el o ştia. Dar păruse să accepte înfrângerea cu jovialitate. Se dădu în spate în timp ce Maude se grăbi să aducă afară două scaune, desperecheate, desigur, dar Lily avea destulă minte cât să nu se scuze pentru asta. Să arăţi orice soi de slăbiciune în faţa unui om ca ducele era neindicat, aşa cum un şoarece nu ar fi sărit în faţa unei pisici.

Ducele făcu un gest galant spre un scaun şi ea se aşeză graţios, privind cum şi el îşi ocupă locul. Gesturile lui erau elegante dar moi, lucru care indica, se gândi Lily, cât de periculos putea să fie bărbatul acesta.

El privi în jur la parcul devastat.

— E un loc destul de macabru, nu crezi?

— Deloc, Excelenţă, minţi Lily.

Cu siguranţă că ducele nu credea că avea s-o prindă

într-o capcană atât de simplă?

— Atmosfera din parc e teribil de misterioasă. O găsesc fermecătoare, în totalitate – şi reprezintă o influenţă minunată pentru arta dramatică. O actriţă are întotdeauna nevoie de o sursă de inspiraţie, pentru sine şi pentru artă.

— Sunt încântat să te aud spunând asta, răspunse ducele mieros, pentru că, aşa cum ştii, sunt şi eu coproprietar al teatrului Harte’s Folly.

Pesemne că Lily se dăduse de gol – o uşoară mişcare involuntară, sau poate că făcuse ochii mari de uimire –, căci el se aplecă în faţă.

— Ah, nu ştiai.

„Creatură mizerabilă.” Lily se forţă să se relaxeze.

— O, nu sunt înştiinţată de fiecare detaliu minuscul în ceea ce priveşte parcul, Excelenţă.

— Bineînţeles că nu, murmură el în timp ce Maude ieşi cu un taburet mic.

Femeia îl aşeză între ei şi dispăru înapoi în clădire. Ducele ridică o sprânceană, privind taburetul simplu, de lemn, şi i se adresă.

— Dar acest „detaliu minuscul” mă pune în poziţia de a fi… îşi drese vocea cu delicateţe şi se îşi ridică privirea spre Lily. Angajatorul tău.

Maude se întoarse cu o tavă cu ceai în acel moment, salvând-o pe Lily de la a da un răspuns cu consecinţe dezastruoase.

Lily zâmbi în timp ce Maude aşează tava şi turnă ceai pentru amândoi. Maude îi întinse ceaşca lui Lily, cu o privire întrebătoare. Ea îi susţinu privirea şi murmură un „Mulţumesc”, făcându-i semn că nu are nevoie de ajutor.

Servitoarea pufni încet şi plecă.

— E foarte loială, nu-i aşa? observă ducele.

Lily luă o gură de ceai. Era slab – pesemne că Maude folosise ultimele frunze din ceaiul cel bun –, dar fierbinte.

— Nu sunt toţi servitorii aşa, Excelenţă?

El îşi înclină capul ca şi cum s-ar fi gândit la spusele ei, înainte de a răspunde cu hotărâre.

— Nu neapărat. Un servitor îşi poate îndeplini sarcinile cu succes – chiar într-un mod perfect – fără a nutri pic de loialitate pentru stăpân. Ducele îi aruncă un zâmbet rapid. Bineînţeles, atâta timp cât stăpânul a montat o zăbală adecvată între dinţii servitorului.

Lily se abţinu să nu tresară. Ce imagine detestabilă. Dar, pe de altă parte, aristocraţii nu erau ca alţi oameni. Se jucau cu vieţile oamenilor de rând la fel de uşor precum Indio împungea cu băţul într-un cuib de furnici, fără a se gândi la răul pe care-l făcea.

— Mă tem că nu-mi place ideea de zăbală, murmură Lily.

— Nu? întrebă el. Ai permite cailor să fie liberi?

— Oamenii nu sunt cai.

— Nu, dar servitorii se apropie destul de mult de noţiunea de cal, răspunse el. Atât caii, cât şi servitorii trăiesc pentru a-şi servi stăpânul – sau cel puţin ar trebui să o facă. Altfel, sunt nefolositori şi trebuie eutanasiaţi.

Lily făcu ochii mari, căutând un licăr în privirea lui, sau un zvâcnet al buzelor, pentru a-şi da seama dacă glumea. Expresia de pe chipul lui era plăcută, dar serioasă. Oare glumea? Ducele luă o gură de ceai, privind-o.

— Nu crezi că am dreptate, domnişoară Goodfellow?

— Nu, Excelenţă, spuse ea mieros. Nu cred.

La replica ei, buzele lui mari se lăţiră într-un zâmbet – fermecător şi deformat.

— Spuneţi exact ce gândiţi, doamnă. Cât de înviorător. Spuneţi-mi, aveţi cumva un patron?

O, Dumnezeule, mai degrabă s-ar fi culcat cu un şarpe. Ca să nu mai vorbească de modul insultător în care îi făcuse propunerea. Lily zâmbi din nou – deşi devenea din ce în ce mai dificil să menţină o înfăţişare politicoasă.

— Excelenţa Voastră mă flatează cu această atenţie,

dar nu îmi doresc un patron.

— Nu? Ducele îşi plimbă privirea cu scepticism asupra clădirii dărăpănate a teatrului, în care trăia ea. Fără îndoială că îţi cunoşti mai bine situaţia.

Vocea lui era politicoasă, dar neîncrezătoare.

— Am o altă propunere în folosul… ah, *persoanei* tale, pe care s-ar putea s-o găseşti mai pe plac: o cunoştinţă de-a mea organizează o petrecere în câteva săptămâni şi doreşte să pună în scenă o piesă scrisă special pentru aceste festivităţi. A angajat o trupă de actori, dar actriţa principală e într-o situaţie care nu-i permite să joace. Ducele se strâmbă uşor. Este într-o stare delicată, înţelegi.

— Într-adevăr, spuse Lily cu răceală, fiindu-i milă de actriţa care tocmai descoperise că era însărcinată şi rămăsese fără slujbă.

Speră că sărmana femeie avea pe cineva care să-i poarte de grijă. Dacă nu ar fi avut-o pe Maude lângă ea, Lily nu ştia ce ar fi făcut atunci când îl adusese pe Indio pe lume.

— Dar sunt uimită, Excelenţă.

— Da?

— Aş fi crezut nu vă obosiţi cu planificarea unei simple petreceri.

— Ah. Ducele zâmbi, parcă pentru sine. Am descoperit că-mi face plăcere, din când în când, să fac o favoare cuiva. Beneficiarul devine astfel mult mai îndatorat pe urmă.

Lily înghiţi în sec. Oare ducele avea să o considere şi pe ea îndatorată? Probabil, dar nu conta cu adevărat, căci avea nevoie să lucreze. Producţiile private erau foarte populare, dar în mod evident era costisitor să le pui în scenă, iar numărul lor era tot mai limitat. Era norocoasă să primească o astfel de ofertă.

— Mi-ar face plăcere să joc în piesă.

— Minunat, spuse ducele. Mi s-a spus că repetiţiile încep abia peste două săptămâni, căci piesa nu e terminată

încă. Te voi contacta la momentul potrivit, atunci?

— Mulţumesc.

Ducele afişă un zâmbet leneş.

— Talentele tale sunt extrem de lăudate, domnişoară Goodfellow. Aştept cu nerăbdare petrecerea – şi piesa –, plin de o speranţă neaşteptată.

Lily încă nu se decisese asupra răspunsului potrivit la o replică atât de complicată, când o vijelie năvăli dinspre copacii înnegriţi, urmată îndeaproape de o minge de noroi, ciufulită şi colorată în roşu şi negru.

— Mamă! Mamă! Nu o să ghiceşti…

Indio se clătină şi se opri cu totul când îl observă pe oaspete, devenind brusc tăcut. Din nefericire, Luşca nu avu acelaşi impuls. Micuţa femelă ogar se opri lângă prietenul ei şi începu să latre scurt, forţa hămăiturilor ei făcând ca picioarele din faţă să-i joace pe pământ.

Ducele îşi îngustă privirea uşor spre câine, iar Lily simţi brusc un soi de teamă iraţională pentru animalul ei. Dar Maude ieşi din teatru şi o luă pe sus pe Luş, care se răsuci cu afecţiune şi începu să mângâie chipul servitoarei cu o avalanşă de limbi roz.

— Destul, acum, o dojeni Maude. Indio, hai aici.

Îşi întinse mâna spre băiat, şi Indio se porni spre ea.

— Un moment, rosti Montgomery tărăgănat.

Îl opri pe băiat, atingându-i cu mâna umărul, apoi îi aruncă o privire lui Lily.

— E fiul tău?

Lily dădu din cap, şi degetele i se încleştară în pumni în poală. Nu ştia ce interes ar fi putut avea ducele în legătură cu Indio, dar nu-i plăcea. Deloc. Montgomery puse un arătător lung sub bărbia lui Indio şi îi trase chipul în sus, holbându-se la ochii lui stranii timp de câteva bătăi de inimă.

— Fascinant, spuse ducele uşor, într-un final. Culoarea diferită a ochilor. Cred că am mai văzut aşa ceva doar o

singură dată.

Şi apoi se răsuci şi îi aruncă lui Lily zâmbetul său fermecător de viclean.

*

Băiatul îl urmărea din nou. Era după-amiază târziu în ziua următoare, şi soarele renunţase să mai lupte, în spatele unei bariere de nori gri, în timp ce Apollo examina iazul ornamental. El şi ceilalţi grădinari petrecuseră ultimele trei zile dragând râul care alimenta iazul, curăţându-l de aluviuni astfel încât să poată fi din nou umplut cu apă proaspătă. Fusese o muncă murdară, dar rezultatul se putea vedea deja: nivelul apei din iaz se ridica. Un pod vechi de piatră se arcuia către o insuliţă din mijloc, şi Apollo îşi ridică palmele, cu degetele lipite şi îndreptate în sus, iar degetele mari la unghiuri drepte, ca într-o ramă, pentru a analiza priveliştea.

În apropiere, dinspre tufişuri se auzi un zgomot în timp ce băiatul se mişcă, şi apoi împietri ca un iepure ce se ascundea de o vulpe. Apollo fu atent să nu dea de înţeles că-l observase pe băiat.

Cercetă imaginea din ramă. Iniţial se gândise să dărâme podul – fusese prea afectat de foc – dar privindu-l acum, se gândi că ar fi putut să devină un fel de ruină rustică, dacă ar fi sădit arborii potriviţi în jurul lui. Poate un stejar lângă malul cel mai apropiat şi un pâlc de trestii sau un singur copac cu flori pe insulă.

Oftă şi îşi lăsă mâinile jos. Copacii erau problema cea mai presantă. Majoritatea nu supravieţuiseră focului şi, desigur, treceau ani şi ani până ajungeau la maturitate. Citise despre transplantarea copacilor complet dezvoltaţi – se spunea că francezii reuşiseră să facă asta – dar el nu încercase niciodată.

Avea timp destul să-şi facă griji în legătură cu asta.

Azi trebuia doar să scoată încă un copac uscat din pământ. Se răsuci… şi icni cu putere în timp ce piciorul drept îi alunecă pe malul nesigur al iazului. Apollo se redresă şi făcu o grimasă privind spre cizma care era acoperită cu mâzga verde şi puturoasă ce încă acoperea malul în locurile de unde se retrăsese iazul.

Din tufişuri se auzi un geamăt, probabil din cauza posibilei sale căzături. Apollo nu-şi dădea seama ce găsea băiatul atât de fascinant la el. Munca lui era la fel ca a celorlalţi grădinari – obositoare şi plictisitoare – cu toate acestea se părea că băiatul îl spiona doar pe el. De fapt, Apollo observase că locul de ascunziş al lui Indio era din ce în ce mai apropiat cu fiecare zi care trecea, până azi, când băiatul era la doar câţiva metri depărtare. Începuse să se întrebe dacă nu cumva Indio *voia* să fie observat.

Apollo se aplecă să-şi ridice barda cu mâner lung. O legănă deasupra capului, apoi o lăsă să pice în pământul moale, la rădăcina unui ciot. Barda grea lovi lemnul cu o bufnitură satisfăcătoare, şi Apollo simţi că lovise una dintre rădăcinile principale. Îşi şterse sprânceana cu mâneca de la cămaşă şi trase barda din rădăcină. Apoi o legănă din nou.

— Luş, se auzi un şuierat din tufişuri.

Buzele lui Apollo schiţară un zâmbet. Indio nu-şi alesese un partener într-ale spionajului deosebit de competent. Era evident că ogarul nu înţelegea nevoia stăpânului său de a rămâne neobservat. Chiar şi acum ieşise din locul de ascunzătoare, şi se plimba cu nasul în pământ, mai interesat de un miros oarecare decât de chemarea înnebunită a lui Indio.

— Luş. *Luşca.*

Apollo oftă. Chiar se aştepta să nu observe câinele? Era mut, nu orb – sau surd. Luşca se plimbă agale până la picioarele lui. Se părea că, în ultima săptămână de spionaj, îşi pierduse teama de el – sau poate că se plictisise pur şi simplu să stea nemişcată. În orice caz, adulmecă ciotul

copacului şi barda, apoi se aşează brusc, pentru a-şi scărpina cu putere una din urechi.

Apollo întinse o mână spre ea pentru a o adulmeca, dar creatura neghioabă sări cât colo la mişcarea lui. Era destul de aproape de malul iazului şi, din cauza săriturii bruşte, picioarele din spate îi alunecară în noroi. Se rostogoli jos spre mal şi apoi în apă, făcându-se nevăzută.

— Luş!

Băiatul fugi din locul de ascunziş, cu ochii mari de teamă. Apollo puse un braţ în faţa lui, blocându-l, deşi băiatul încercă să treacă de braţul lui întins.

— Are să se înece!

Apollo îl prinse şi îl ridică de la pământ, apoi îl puse jos cu fermitate, lăsându-şi mâinile pe umerii lui şi aplecându-se pentru a-l privi în ochi. Îşi îngustă privirea şi mârâi – niciodată nu fusese atât de frustrat de muţenia lui ca acum. Nu putea să se certe cu băiatul – să-i spună ce trebuia să facă şi să-i dea instrucţiuni să-l asculte, putea doar să mârâie, ca un animal. Mai bine îl făcea pe băiat să-i fie teamă de el, decât să-l lase să se înece încercând să-şi salveze animalul.

Indio înghiţi în sec. Apollo se dădu în spate, cu ochii în continuare pe băiat, şi îşi dădu jos pantofii, jiletca şi cămaşa. Ezită o clipă, holbându-se cu suspiciune la băiat. Indio dădu din cap.

— Da. Te rog. Te rog, ajut-o.

Fără să mai aştepte, Apollo se răsuci şi intră rapid în apă. Căţeluşa revenise la suprafaţă, dar se zbătea, panicată, în loc să încerce să înoate.

Apollo o apucă de ceafă şi o ridică complet din iaz. Animalul atârna caraghios, cu apă curgându-i de pe coada subţire, ca de şoricel, şi de pe urechile blegite. Bărbatul se răsuci şi îşi făcu cu greu drum spre mal.

Băiatul nu se mişcase de unde îl oprise Apollo în loc. Indio îl privea cu atenţie. Apollo îşi ridică de pe jos cămaşa

şi îl înveli cu ea pe ogarul care tremura, înainte de a i-l înapoia băiatului.

Indio o strânse pe Luşca la piept, cu ochii înotându-i în lacrimi, în timp ce câinele scâncea şi începu să-i lingă bărbia. Privirea îi fugi de la animalul din braţe la Apollo.

— Mulţumesc.

Luşca tuşi, se înecă, îşi deschise larg guriţa îngustă şi vomită o dâră subţire de apă de iaz peste cămaşă.

Apollo tresări. Se întoarse şi găsi sacul de pânză uzată în care-şi adusese prânzul. Din fericire, îşi pusese carnetul în el mai devreme, aşa că cel puţin nu era şi acesta ud. Apollo îşi înăbuşi un tremur în timp ce se ghemui şi căută prin sac. Mai devreme îşi mâncase masa de prânz – plăcintă cu carne de porc – şi învelise bucata rămasă într-o pânză. Apollo se ridică ţinând pachetul în mână, şi micul câine se aplecă imediat din braţele stăpânului, adulmecând nerăbdător pânza. Apollo o desfăcu, rupse o bucată de plăcintă şi o întinse, iar Luşca o smulse dintre degetele lui şi o înghiţi rapid. Apollo aproape că izbucni în râs.

— Îi place partea crocantă, spuse băiatul timid.

Apollo doar încuviinţă şi îi oferi lui Luşca încă o bucăţică.

— Desigur, îi plac şi pâinea, şi cârnatul, şi puiul, şi fasolea verde, şi merele, şi brânza, continuă Indio.

Aşadar, nu era atât de timid.

— I-am dat o stafidă odată. Nu i-a plăcut. Asta e cina ta?

Apollo nu răspunse, oferindu-i ultima bucată de plăcintă lui Luşca. Ea o înfulecă şi apoi începu să-i adulmece mâna, căutând firimituri. Se părea că uitase cu totul de baia neprevăzută de mai înainte.

— E generos din partea ta să i-o dai, spuse Indio, mângâind-o pe Luşca pe creştet. Îţi… îţi plac câinii?

Apollo îi aruncă o privire. Băiatul se uita în sus la el cu speranţă şi, pentru prima dată, Apollo observă că ochii lui

erau de culori diferite: cel drept albastru, cel stâng verde. Se răsuci pentru a pune pânza înapoi în sac.

— Unchiul Edwin mi-a dat-o pe Luşca. A câştigat-o la un joc de cărţi. Mama spune că e o prostie să pariezi pe un câine. Luş este un ogar italian, dar nu a venit din Italia. Mama spune că italienilor le plac câinii zvelţi. I-am pus numele de Luşca pentru că e floarea mea preferată şi e şi cea mai frumoasă. Ea nu ştie ce înseamnă, aşa că nu se supără, spuse Indio cu tristeţe în timp ce Apollo se ridică.

Luşca se zvârcoli şi băiatul o lăsă cu atenţie pe pământ. Ogarul se luptă să scape din cămaşă, se scutură, apoi se ghemui, udând pământul şi un colţ al cămăşii. Apollo oftă. Acum chiar că trebuia să spele cămaşa. Indio oftă, la rândul lui.

— Mama spune că ar trebui să o dresez să stea şi să cerşească, şi mai ales să vină când o chemăm, dar… spuse el şi inspiră adânc, nu ştiu cum să fac asta.

Apollo îşi muşcă buza pentru a-şi reţine un zâmbet. Din păcate, îi dăduse deja toate resturile de mâncare câinelui. Se uită la băiat.

Indio se holba la el cu sinceritate.

— Eu sunt Indio. Locuiesc în vechea clădire a teatrului. Întinse braţul şi arătă în direcţia teatrului. Mama locuieşte tot acolo, şi Maude la fel. E o actriţă celebră, mama, vreau să zic. Maude este servitoarea noastră.

Indio se muşcă de buză.

— Poţi să vorbeşti?

Apollo scutură din cap încet.

— Mă gândeam eu.

Indio scobi în noroi cu vârful unuia din pantofi, încruntându-se.

— Cum te cheamă?

Ei bine, nu avea cum să-i răspundă, nu-i aşa? Oricum, era timpul să se întoarcă la muncă. Apollo se întinse după bardă, şi aproape că se aşteptă ca băiatul să fugă la

mişcarea lui. Dar Indio doar se dădu în spate, din calea lui, privindu-l cu interes. Luşca se îndepărtase la câţiva metri şi acum săpa cu putere în noroi.

Era ud şi aerul îl răcorise, dar munca avea să schimbe asta. Apollo legănă din nou barda şi lovi ciotul.

— Am să-ţi spun Caliban, zise Indio când Apollo ridică barda.

Bărbatul se răsuci şi se holbă la el. Indio îi zâmbi, timid.

— E dintr-o piesă. Pe o insulă sălbatică trăieşte un vrăjitor. Şi Caliban locuieşte acolo, dar el poate să vorbească. E mare, ca şi tine, aşa că m-am gândit... Caliban.

Apollo se holbase cu disperare la băiat cât timp durase explicaţia. Luşca se oprise din săpat ca să strănute şi să le arunce o privire. Nasul ei era împodobit cu noroi uscat.

Apollo avea o duzină de motive pentru a-l refuza pe băiat. Se ascundea, căci se oferea o recompensă pentru prinderea lui şi era căutat pentru cele mai îngrozitoare crime. Mama băiatului fusese destul de clară când îi spusese că nu-l voia în apropierea fiului ei. Şi ce-ar fi putut să-i ofere băiatului un bărbat mut şi surmenat, care era pe fugă?

Dar Indio zâmbi şi se uită în sus la el cu ochii lui de culori diferite, cu obrajii înroşiţi de vânt, şi cu o atitudine drăgălaşă, de speranţă, aşa că-i fu imposibil să refuze. Cumva, în ciuda gândurilor sale, Apollo se trezi dând din cap. Caliban. Ticălosul analfabet din *Furtuna.* Ei bine, ar fi putut să fie şi mai rău. Indio ar fi putu să aleagă *Visul unei nopţi de vară* – şi să-i spună Poponeţ.

Capitolul 3

Taurul negru era fără de pată, frumos şi îngrozitor în acelaşi timp, şi îşi deschise fălcile şi vorbi în limba oamenilor: „Mi-ai cucerit insula, dar îmi voi cere preţul”. Când regele se trezi, se minună de straniul vis, dar nu se mai gândi la el a doua oară...

Minotaurul

— Indio!

Lily se opri şi aruncă o privire spre parcul sumbru, o oră mai târziu. Nu-i plăcea să-l ţină pe Indio închis în vechiul teatru, dar avea să fie nevoită să procedeze astfel, dacă el continua să dispară în felul acesta. Curând soarele avea să apună. Parcul prezenta tot soiul de pericole pentru un băiat mic – şi asta fără să ia în considerare interesul pe care îl arătase ducele faţă de el, ieri după-amiază. Lui Lily nu-i plăcuse deloc comentariul pe care-l făcuse Montgomery despre ochii lui Indio. Chiar deloc.

O nevoie care nu suporta amânare o făcu să-şi ducă mâinile în jurul gurii şi să strige din nou.

— Indio!

„O, Doamne, fă ca Indio să fie în siguranţă!” Lasă-l să se întoarcă la ea, fericit şi râzând şi acoperit de noroi. Lily îşi târşâi picioarele mai departe, spre iaz. Era amuzant cum învăţase să se roage din nou, când devenise brusc mamă. Ani de-a rândul nu se gândise deloc la Providenţă. Şi apoi îşi dăduse seama că şoptea, în diferite momente înfricoşătoare din viaţa scurtă a lui Indio lucruri de genul: „Să-i scadă febra.” „Să nu fie căzătura fatală.” „Mulţumesc, mulţumesc pentru că ai făcut calul să se dea într-o parte.” „Nu varicelă. Orice, dar nu varicelă.” „O, Dumnezeule, nu-l lăsa să se piardă. Nu pierdut. Nu băieţelul meu curajos. Indio al meu.”

Paşii lui Lily se iuţiră până când îşi dădu seama că aproape o luase la fugă printre murii carbonizaţi, pe lângă ramurile ca nişte gheare. Când avea să-l găsească nu-l va mai lăsa afară. Avea să cadă în genunchi şi să-l îmbrăţişeze. Avea să-l bată şi să-l trimită la culcare fără mâncare.

Lily gâfâia deja când poteca se lăţi şi ajunse la un luminiş, lângă iaz. Deschise gura pentru a-l striga din nou. În schimb amuţi şi rămase locului, uluită.

Era acolo – monstrul lui Indio. Era în iaz, cu spatele la ea. Şi era chiar foarte gol. Lily clipi, împietrită. Parcul devenise dintr-odată feeric de liniştit, în timp ce lumina zilei îşi lua un ultim bun-rămas. Umerii lui masivi erau adunaţi, stătea cu capul aplecat de parcă ar fi văzut ceva în apă. Poate că era uimit de propria reflexie. Oare se recunoştea când îl vedea pe acel bărbat în apă – sau era îngrozit de apariţie?

Lily simţi un val de milă. Bărbatul nu putea să facă nimic în legătură cu faptul că era masiv – sau cu boala din creierul său. Ar fi trebuit să spună ceva să-şi facă simţită prezenţa, ar trebui să… Toate gândurile o părăsiră când uriaşul sări sub apă. Rămase cu gura căscată.

Soarele care apunea ieşi din norul de deasupra şi învălui iazul într-o lumină aurie, care se reflecta din ondulaţiile făcute de mişcarea lui în apă. Bărbatul sări din apă. Acum era îndreptat spre ea. Muşchii braţului i se contractară în timp ce-şi dădea părul ud, lung până la umeri, de pe faţă. Ceaţa de ambră se învârteji la suprafaţa apei, împodobindu-i pielea scânteietoare de parcă ar fi fost zeul tributar al acestui parc în ruină. Sentimentul ei de milă se evaporă, alungat de revelaţia subită că se înşelase. El era… Lily înghiţi în sec. Dumnezeule mare! Era *superb.*

Apa se scurgea în jos pe pieptul lui, făcându-şi loc printr-un romb de păr negru, ud, dintre sfârcurile lui acoperite de picuri, şi continuând spre un buric puţin

adânc, cu o formă perfectă, şi într-o linie întunecată de păr negru care dispărea – spre dezamăgirea ei – în apa care ascundea restul. Lily clipi şi privi în sus – doar pentru a descoperi că uriaşul, bestia, monstrul, se uita direct înspre ea.

Ar fi trebuit să-i fie ruşine. El era un om cu probleme mentale, iar ei i se scurgeau ochii după el de parcă ar fi putut să simtă aceleaşi lucruri ca ea… Numai că expresia de pe chipul lui nu mai părea atât de tâmpă acum. Aproape că era amuzat de faptul că ea se holba la el. Nu avea probleme mentale deloc.

Şi apoi se întâmplă ceva îngrozitor, oribil, umilitor: Lily se simţi stârnită şi udă. Chiar ieri servise ceaiul cu cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Ducele de Montgomery avea pometi de aristocrat, ochi albaştri precum safirele şi un păr lucios, auriu – şi totuşi nu simţise nimic faţă de el. Dar această… bestie din faţa ei, acest bărbat cu coamă sălbatică, maronie, plină de noroi, cu umeri de animal şi nasul mare şi borcănat, cu gura mare şi strâmbă şi sprâncenele păroase… Pe el îl găsea atrăgător. Era evident că avea nevoie de un amant nou, şi asta cât de curând.

El începu să îşi croiască drum prin apă spre mal, şi expresia încremenită îi reveni pe chip. Oare doar îşi imaginase privirea aceea inteligentă, o pusese ea în ochii lui, deşi nu existase?

Lily chiţăi când el se apropie, dar, din păcate, nu se întoarse cu spatele la el. Pesemne că avea un defect moral – un cusur personal, abject – pentru că pur şi simplu nu îşi putea lua ochii de la el. Privirea ei coborî spre încâlceala udă şi neagră dintre picioarele lui, în timp ce el făcea paşi mari spre ea, cu apa scurgându-se pe coapsele lui musculoase. Mai jos se insinua carnea, crudă şi bărbătească şi…

— Mamă!

Lily tresări, zăpăcită, cu mâna în dreptul inimii, care mai mult ca sigur că stătuse în loc, bietul organ ponosit.

— Indio! bolborosi ea, gâfâind din cauză că ticălosul ei de fiu alesese un astfel de moment pentru a ieşi din tufe.

Indio stătea pe poteca de pe care venise ea, cu o frunză prinsă în părul negru şi cârlionţat. Luşca, mai plină de noroi decât de obicei, zburdă până la ea şi îşi propti lăbuţele murdare pe fustele ei.

— Mamă, poate Caliban să vină la noi la cină? întrebă Indio, cu ochii de culori diferite mari şi cu o privire complet inocentă.

— Eu… ce? întrebă Lily cu glas stins.

— Caliban.

Indio arătă cu mâna spre bărbatul din spatele ei.

Lily aruncă o privire peste umăr pentru a-l vedea – cu un amestec de dezamăgire şi uşurare, în acelaşi timp – pe bărbat încheind cu mişcări molcome nasturii unei perechi jerpelite de pantaloni. Soarele care apunea îi scoase în evidenţă linia umedă a umerilor, dar degetele lui masive orbecăiau după nasturi. Orice urmă de inteligenţă pe care şi-o imaginase în privirea lui dispăruse. Dar poate că nu fusese acolo deloc. Se uită înapoi spre Indio, cu sprâncenele ridicate.

— Caliban? El e Caliban?

Fiul ei dădu din cap.

— I-am dat numele azi.

— I-ai…

Lily scutură din cap. Îşi dăduse seama – la scurt timp după ce Indio învăţase să vorbească – că orice discuţie condusă de el se termina într-o încâlceală de neînţeles pentru oricine avea mai mult de şapte ani. Uneori trebuia pur şi simplu să tai firele pentru a le putea desface.

— Indio, e vremea cinei şi Maude ne aşteaptă. Hai să…

— Te rog.

Indio veni mai aproape şi o luă de mână, trăgând-o în jos pentru a-i şopti la ureche.

— Nu are nimic de mâncare şi e prietenul meu.

— Eu… spuse Lily şi se uită neajutorată spre Caliban.

Bărbatul îşi pusese cămaşa şi se uita la ea cu gura căscată.

În timp ce-l privea, el se scărpină… ei bine, în zona organelor masculine, impasibil, ca un om încet la minte.

Privirea lui Lily se îngustă. Cu un minut în urmă, nu arătase atât de tâmp. Poate că-şi imaginase. Poate că voise să treacă cu vederea impulsul ei primitiv, şi pentru a face asta îl înzestrase cu o inteligenţă care nu exista. Şi poate că tergiversa lucrurile prea mult. Se uită înapoi spre chipul rugător al lui Indio şi se hotărî. Se îndreptă de spate şi spuse cu voce tare:

— Desigur, dragă, hai să-l invităm pe prietenul tău la cină.

Un zgomot, ca şi cum cineva s-ar fi sufocat, se auzi din spatele ei, dar când se răsuci, chipul lui Caliban era inexpresiv. El grohăi, horcăi şi scuipă în iaz – ptiu! — şi îşi frecă mâna de gură.

Lily zâmbi larg.

— Caliban? Vrei să mănânci? *Mâncare?*

Mimă o lingură imaginară pe care o ridică la gură şi apoi mestecă.

— Mâncare. Cu. Noi. Lily arătă spre potecă. La teatru. Avem mâncare *bună!*

Gesturile ei exagerate erau ridicole – şi dacă el nu era încet la minte ar fi fost şi insultătoare. Îl privi cu atenţie să vadă dacă se dă de gol – dacă-şi schimbă expresia, dacă dă de înţeles în orice fel că are o inteligenţă de bază. Dar el se holba la rândul lui, cu privirea absentă.

Cu siguranţă nu era prima dată când citise greşit un bărbat. Oftă – şi îşi spuse cu hotărâre că nu era nicidecum dezamăgită – şi se întoarse. Indio porni în faţă şi îl luă pe

bărbatul masiv de mână cu aceeaşi naturaleţe cu care o luase pe a ei.

— Haide! Maude face pui la cuptor, şi avem şi sos, şi găluşte.

Caliban se uită la băiat, apoi la ea. Lily ridică din sprânceană. Îşi jucase rolul deja – nu avea să o facă din nou. Nu pentru un netot.

Oare se ascundea ceva în spatele ochilor maronii ca noroiul? Un licăr, o scânteie de provocare? Nu-şi dădea seama, şi în orice caz, nu mai era sigură că percepea lucrurile aşa cum trebuie. Dar nu conta. Caliban încuviinţă scurt.

Lily se răsuci şi o luă spre potecă, cu Luşca fugind în faţă. Inima ei, acea inimă neghioabă şi nestatornică, bătea de două ori mai repede. Avea să fie o experienţă interesantă.

*

„Asta a fost o idee foarte proastă!”

Apollo o urmă pe Lily Stump, privind cum i se legănau fustele în timp ce mergea. Spatele ei era drept şi rigid, dar ceafa era moale şi neprotejată, şuviţe de păr negru coborând în jos din cocul dezordonat legat în creştet. Simţi o nevoie animalică de a îşi pune dinţii pe ceafa ei, de a gusta carnea moale, şi sarea de pe pielea ei.

Înghiţi în sec, mulţumit că aerul răcoros al serii îl ferea de încurcătură. Nu exista niciun motiv pentru care să accepte invitaţia ei la cină. Mai avea încă o plăcintă cu carne de porc ascunsă bine în ruinele pavilionului muzicienilor, unde îşi lăsase lucrurile cât muncea în parc. Era obosit şi iritat şi încă umed după ce se spălase de transpiraţia şi noroiul muncii de azi. Cămaşa lui abia spălată i se lipise de umeri, udă, lăsându-i o senzaţie neplăcută.

Toate lucrurile – *toate* – pentru care muncise aveau să fie pierdute dacă se descoperea cine era el cu adevărat.

Şi cu toate acestea, ţinea de mână un băieţel şi o urma pe mama exasperantă a acestuia. Poate că se simţea singur. Sau poate că privirea din ochii ei, atunci când ieşise din iaz şi o văzuse urmărindu-l, îi urnise paşii. Trecuse foarte mult timp – foarte, foarte mult – de când o femeie se uitase la el astfel. Ca şi cum ar fi văzut ceva ce-i plăcuse. Şi ca şi cum ar fi vrut să vadă mai mult.

Petrecuse patru ani la Bedlam, mare parte din timp legat cu lanţuri într-o celulă mizerabilă. Evadase în iulie, dar de atunci se ascundea – o situaţie care nu era favorabilă dacă voiai să găseşti o fetişcană doritoare. Şi, desigur, mai fusese acea ultimă bătaie – cea care-l lăsase fără voce. Gardianul închisorii intenţionase să-l ucidă. El… Dar nu avea să se gândească la asta acum.

Apollo trase aer în piept, alungând o cantitate masivă, întunecată, de sentimente de ruşine şi mânie. Indio se uită în sus, la el.

— Caliban?

Apollo îşi dădu seama că-l strânsese de mână pe băiat. Se strădui să-şi relaxeze muşchii şi dădu din umeri. Era o prostie din partea unui om atât de masiv să simtă nenorocita de frică. Nu mai era la Bedlam. Şi se asigurase – se asigurase, la naiba! — că gardianul nu mai reprezenta un pericol pentru nimeni. Era liber. Liber. *Liber.*

Îşi lăsă capul pe spate, privind cum soarele îşi trimitea valurile de culoarea focului asupra cerului, în timp ce apunea peste parcul lui aflat în ruină. În spatele teatrului, între vârfurile copacilor arşi şi înnegriţi, se observa un licăr de apă, puternica Tamisă. Locul fusese odată un parc de agrement minunat. Când avea să termine cu el, va fi un parc magnific, chiar şi mai mult decât înainte.

Dar acum se apropiau de teatru. Apollo îşi luase din nou acea faţă inexpresivă pe care o afişa în compania

celorlalţi grădinari – şi chiar la ţanc. Uşa se deschise şi o femeie măruntă, cu părul grizonant, stătea în prag, cu mâinile în şold.

— Ce e asta? lătră ea.

— Avem un oaspete la cină în seara asta, răspunse domnişoara Stump şi, când se uită la el, Apollo avu impresia că observase un licăr obraznic în ochii ei. Monstrul lui Indio, de fapt, deşi Indio îi spune Caliban acum.

— Caliban?

Maude îşi îngustă privirea, înălţându-şi capul în timp ce-l examina cu un ochi critic.

— Da, văd asta, dar e în ordine dacă stă cu noi în teatru, asta vreau eu să ştiu?

Apollo se simţi tras de mână. Se uită în jos, spre Indio, care şopti:

— E drăguţă. Crede-mă.

— Nu-ţi face griji, Maude, murmură domnişoara Stump.

— E prietenul meu, explică Indio cu sinceritate. Şi i-a dat lui Luş cina lui.

Când îşi auzi numele menţionat, căţeluşa fugi spre ei şi, mârâind într-o manieră care pesemne că ei i se părea feroce, începu să tragă de tivul jerpelit al pantalonilor lui Apollo.

— Hm, pufni Maude. Dacă aşa stau lucrurile, atunci mai bine veniţi toţi înăuntru.

Indio se aplecă şi salvă pantalonii lui Apollo, ridicând-o pe Luş, care începu imediat să-i spele faţa cu limbuţă. El râse şi trecu pe lângă Maude. Mama lui îi aruncă lui Apollo o privire indescifrabilă şi îi făcu semn să o ia în faţă. Apollo îşi înclină capul şi intră în teatrul în ruină, încercând să-şi calmeze starea de nervozitate.

Nu avea niciun motiv să creadă că ea văzuse dincolo de rolul pe care şi-l asumase.

Ultima oară fusese în clădire în noaptea în care arsese

parcul. Asa Makepeace era un vechi prieten şi singurul în care Apollo avusese încredere să păstreze secretă ascunzătoarea lui când fusese salvat de la Bedlam. Se ascunsese în parc numai cu o zi înainte ca acesta să ardă. Atunci teatrul ardea mocnit şi puţea a fum şi a distrugere.

Şi acum încă se mai simţea un uşor iz de lemn ars, dar erau alte schimbări. Era evident că domnişoara Stump încercase să creeze o atmosferă mai confortabilă – în centrul camerei erau o masă şi scaune, iar pe perete era o ilustraţie cu nişte doamne în rochii colorate. În cămin ardea focul şi, alături, se afla un stand pe care se uscau haine. Cineva croşeta, pentru că pe un taburet de lângă vatră se aflau două andrele şi un ciorap pe jumătate terminat înfipte într-un ghem de aţă gri. O măsuţă servea drept suport pentru un teanc dezordonat de hârtii, o călimară de cerneală şi o cană ciobită în care erau câteva peniţe. Pe poliţa de deasupra căminului se odihnea un ceas destul de urât – lăcuit cu negru şi verde – care funcţiona, spre deosebire de acela lui Makepeace. În faţa focului se afla un divan mov, incredibil de simplu, cu unul din colţuri proptit în loc de câteva cărămizi.

Nu era mult – cu siguranţă interiorul nu era la fel de fastuos precum cel din unele case pe care le văzuse în tinereţe, pe când era un tânăr nou-venit în oraş, înainte să cadă în dizgraţie –, dar era îmbietor. Şi asta era tot ce conta.

— Luaţi loc, milord, ceru Maude, arătând spre unul dintre scaunele de la masă.

Pentru o secundă îngrozitoare, Apollo nu putu să respire. Apoi îşi dădu seama că titlul onorific îi fusese adresat cu sarcasm. Dădu din cap, sperând că uimirea de pe chip nu-l dăduse de gol, şi trase un scaun pentru a se aşeza. Maude încă se uita încruntată la el.

— Ce are? Nu poate să vorbească?

— Nu, nu poate, declară Indio simplu, salvându-l pe

Apollo care nu mai trebui să explice că era mut.

— Ah, spuse Maude şi clipi, evident luată prin surprindere. I-au tăiat limba?

— Maude! exclamă domnişoara Stump. Ce gând oribil. Are limbă.

Sprâncenele ei se uniră ca şi cum s-ar fi îndoit brusc, şi se uită îngrijorată la Apollo.

— Nu-i aşa?

El nici nu se obosi să reziste impulsului. Scoase limba la ea. Indio râse, iar Luşca începu din nou să latre – în mod evident, asta era prima ei reacţie la orice se întâmpla.

Domnişoara Stump se holbă la Apollo şi, pentru o lungă clipă, bărbatul deveni conştient că trupul i se încălzea. Cu grijă, îşi trase limba înapoi şi închise gura, privind-o cu o expresie extrem de buimăcită. Ea pufni şi se aşeză brusc pe scaun.

— Este o întrebare logică, se apără Maude. De ce nu poate vorbi atunci, dacă are o limbă care funcţionează? Vreau şi eu să ştiu.

— Nu ştiu de ce nu poate.

Indio se aşeză lângă Apollo.

— Dar a salvat-o pe Luş de la înec azi.

— Cum?

Domnişoara Stump se opri cu mâna întinsă spre platoul cu felii de pui de pe masă.

— Ştii că nu ai voie să te apropii de iaz, Indio.

— Nu eram lângă iaz, explică Indio cu logica încâlcită a unui băiat. Luş era. Caliban a intrat în apă şi a scos-o şi a învelit-o în cămaşa lui. Şi apoi Luş a vomitat pe cămaşa lui.

Ambele femei îşi întoarseră capetele, uitându-se pieziş la veşmântul de pe el. Apollo se abţinu să îşi ridice braţul şi să adulmece, pentru a vedea dacă aceasta încă mai mirosea a vomă de câine. Domnişoara Stump clipi.

— Vomă nu e un cuvânt frumos, Indio, ţi-am mai spus.

— Dar ce cuvânt e frumos, atunci? întrebă Indio, o

întrebare destul de logică, în opinia lui Apollo. Pot să primesc nişte pui?

— Da, desigur.

Domnişoara Stump începu să servească puiul care avea o piele crocantă şi maronie şi o carne fragedă şi suculentă.

— De fapt, nu vorbim despre astfel de lucruri defel la masă.

— Niciodată? întrebă Indio, foarte confuz.

— Niciodată, răspunse mama lui cu fermitate.

— Dar dacă Luş mănâncă o râmă, aşa cum a făcut săptămâna trecută, atunci…

— Şi cum se face că, atunci când Luşca a intrat în iaz, Caliban era prin apropiere? întrebă cu voce tare domnişoara Stump.

— Tăia un ciot de copac cu un topor ciudat, spuse Indio, iar Apollo vru să-i spună că era o bardă, dar în schimb luă o gură de pui. Iar eu şi Luş ne plimbam. Dar *nu* pe lângă iaz, adăugă el. Ne plimbam nu pe lângă iaz.

Apollo aruncă rapid o privire spre cele două femei şi tresări.

Nu înghiţiseră povestea.

— Înseamnă că e grădinar.

Domnişoara Stump ridică paharul cu vin şi îl privi cu mai mult interes decât era normal.

— Nu doar un grădinar, spuse Indio. Le zice celorlalţi grădinari ce să facă.

La răspunsul lui, îmbucătura de pui pe care o luase Apollo aproape că se duse pe cealaltă parte. Se înecă şi i se tăie respiraţia, iar domnişoara Stump îl lovi cu tărie peste spate.

— Chiar aşa? întrebă ea, aruncându-i lui Apollo o privire tăioasă.

De unde naiba ştia copilul asta? Nici măcar ceilalţi grădinari nu ştiau că el proiectase parcul. Avea o metodă

destul de complexă prin care lăsa instrucţiuni scrise pentru grădinarul şef – un om încet dar meticulos pe nume Herring astfel că niciunul dintre ei nu îşi dădea seama că angajatorul lor era chiar printre ei.

— De ce crezi asta? întrebă Maude cu interes.

Apollo făcu o mişcare din încheietură şi îşi trânti farfuria pe podea. Era o risipă tristă de pui la cuptor, bine făcut, dar nu avea de ales. Farfuria se sparse când lovi pământul, iar cioburile săriră în toate părţile pe podeaua înnegrită, sos şi carne prelingându-se peste tot. Luşca sări imediat şi începuse să înfulece pui, în timp ce Indio şi Maude încercau să o oprească din a mânca din neatenţie un ciob.

În învălmăşeală, Apollo se uită peste masă şi întâlni privirea domnişoarei Stump. Privirea ei verde era îngustată şi *se* fixase asupra lui, scrutându-l şi făcându-l să simtă cum îl pătrunde un fior, o senzaţie viscerală. Era posibil să fi simţit doar teamă, dar pe de-a-ntregul se gândi că era totuşi ceva mult, mult mai periculos.

Maude şi Indio urlau, chinuindu-se cu Luşca şi cu dezastrul de pe podea, dar Lily încremenise, holbându-se în ochii pământii. Nu erau ochi de culoarea cafelei, sau a ciocolatei, sau a ceaiului aceluia chinezesc grozav, ce venea într-un pacheţel de hârtie roşie, şi pe care nu şi-l mai permitea. Nu, ochii lui Caliban nu erau de culoarea unei băuturi delicioase. Erau pur şi simplu maro. La fel de seci şi de lipsiţi de expresie precum ochii unui animal nătâng.

Doar că… Doar că erau înconjuraţi de cele mai bogate gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat: scurte, negre şi dese, şi frumoase în felul lor exotic. Cum de nu le observase mai înainte? Ochii lui Caliban erau uimitori.

Dar, ce era şi mai deranjant, undeva în adâncurile acelea pământii, era un licăr care o făcu pe Lily să-şi ţină respiraţia. Un licăr de inteligenţă – de raţiune – şi asta o făcu să-i fie teamă. Pentru că dacă Indio avea dreptate,

dacă bărbatul acesta – acest străin – nu era doar un simplu grădinar, şi cumva era şeful grădinarilor, atunci nu era deloc ceea ce crezuse ea despre el. Brusc, deveni conştientă de cât de enorm era, cât de masculin. Se afla în casa ei, cu băieţelul ei şi cu o femeie bătrână, şi erau lipsiţi de apărare.

Ştia prea bine câtă distrugere putea aduce un om masiv. Trase în piept o gură de aer tremurândă în timp ce Indio se aşeză la loc, între Lily şi Caliban. Băiatul se aplecă spre uriaş şi îi şopti:

— Poţi să iei de la mine.

Lily înghiţi, agăţându-se strâns de sentimentul de teamă. Poate că Indio înţelesese greşit ceva ce văzuse. Cu siguranţă că un mut nu putea fi grădinarul-şef, nu? Sigur că bărbatul era exact ceea ce păruse atunci când îl văzuse pentru prima dată în parc, nu?

— E în ordine, Indio, spuse ea fără nicio intonaţie în voce. Maude îi poate servi încă o porţie.

Fosta ei doică îi aruncă lui Lily o privire rapidă, dar nu spuse nimic în timp ce aduse singura farfurie care le mai rămăsese şi începu să o umple cu mâncare.

— Indio, spuse Lily cu atenţie, atingându-şi paharul cu vin. Îşi pierduse de tot pofta de mâncare. Povesteşte-mi cum a picat Luşca în iaz.

Băiatul strâmbă din nas.

— Păiiii… ne plimbam, eu şi Luş, şi apoi Luş a alunecat cumva.

Lily aşteptă, dar Indio se uita la ea cu o expresie suspicioasă de nevinovăţie întipărită pe chip.

— Indio, începu ea, dar fiul ei luă vorba ca pe un semn să continue.

— A fost foarte rapid, de Caliban vorbesc. A pescuit-o pe Luş din apă ca pe un… ăă… ca pe un şoarece înecat. Scuze, Luş.

Indio se uită cu părere de rău spre câine. Nu că ar fi

fost nevoie. Luşca oricum nu era atentă la stăpânul ei. Stătea vârâtă aproape complet sub scaunul lui Caliban. Aparent creierul ei minuscul decisese că bărbatul era Zeul Mâncării Picate pe Jos.

— Hmmm, murmură Lily. Şi pot să am încredere în tine că nu se va mai repeta?

— Da, mamă, spuse Indio, aplecându-şi capul.

— Indio.

Băiatul îşi ridică faţa, uitându-se la ea rugător, în ochii lui frumoşi. Lily îşi oţeli inima.

— Vorbesc serios. Nu vreau să te mai apropii de iaz… cu sau fără Luşca. Trase aer în piept şi continuă mai blând: Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat cu Luş dacă n-ar fi fost Caliban acolo să-l salveze.

Băiatul se uită din nou spre micul câine – care stătea cu o lăbuţa delicată pe coapsa masivă a lui Caliban – şi înghiţi în sec.

— Da, mamă. Adică, nu voi mai merge pe acolo.

— Bun.

Lily expiră cu putere. Era greu de zis dacă avea să-şi amintească promisiunea data viitoare când sirenele din apă aveau să-l cheme cu cântecul lor, dar trebuia să spere. Îşi schimbă tonul cu unul mai vesel:

— Şi ce altceva ai mai făcut azi? Sunt sigură că nu te-am mai văzut de la prânz.

— Eu şi Luş am venit înapoi la ceai. Nu mai ţii minte?

Indio îşi trăsese picioarele sub el şi stătea din nou în genunchi – un obicei de care trebuia să-l dezbare într-o bună zi.

— Scriai în…

Se opri brusc şi îi aruncă o privire vinovată matahalei de lângă el. Din fericire, Caliban luase o muşcătură din găluştele grozave ale lui Maude şi nu părea să fie deloc atent la discuţia lor.

— Mmm, murmură Lily, salvându-l din încurcătură. Şi

apoi ce-ai mai făcut?

— Am mers în pavilionul vechi al muzicienilor, dar – adăugă el rapid căci sprâncenele ei începură să se coboare – nu am intrat înăuntru. Şi apoi Luş a găsit o broască.

Lily îi aruncă o privire alarmată câinelui. Luşca stătea acum cu ambele lăbuţe pe coapsa lui Caliban şi îi arunca o privire tragic de imploratoare. Chiar era un câine extrem de răsfăţat.

— Nu a prins-o, nu-i aşa?

De regulă, Luşca lua cele mai dezgustătoare lucruri drept comestibile.

— Nu, spuse Indio cu tristeţe. A scăpat. Dar am prins un greier. Voiam să-l ţin într-o cuşcă pe post de animal de casă, dar Luş l-a înghiţit. Nu ştiu de ce. Nu părea să îi fi plăcut gustul în mod deosebit.

Maude râse zgomotos.

— Poate de-aia a vomitat.

— Nu „vomitat”, murmură Lily pe o voce joasă.

Maude îşi dădu ochii peste cap.

— Preferi „a vărsat”?

— Prefer să nu discut subiectul la cină, dar se pare că nimeni nu îmi acordă prea multă atenţie.

Lily se întoarse spre Indio.

— Acum hai, văd că ai terminat de mâncat. Cred că este vremea să faci baie.

— Dar, mamă, se văită el cu vocea plângăreaţă pe care fiecare băieţel o foloseşte când vine vorba despre curăţenie. Dar Caliban nu a terminat de mâncat.

Lily zâmbi cu buzele lipite.

— Sunt sigură că o să fie în ordine dacă rămâne cu Maude.

— Şi nici tu nu ai terminat, arătă el cu seriozitate.

— O să termin mai târziu.

Lily se ridică şi se îndreptă spre micul cămin, unde fusese pusă o oală la încălzit încă de dinainte de cină. Acum

apa din ea scotea aburi uşori. Luă o cârpă şi voi să o apuce de mâner, dar o mână masivă i-o luă înainte.

Lily sări într-o parte, privind cu ochi mari cum Caliban ridică oala fierbinte de parcă ar fi fost o rămurică. Cel puţin fusese destul de atent să-şi protejeze mâna cu o cârpă. El rămase locului cu o faţă inexpresivă până când ea îşi reveni.

— Acolo.

Păşi cu multă atenţie pe lângă bărbatul masiv şi îl conduse în micul dormitor. O vană micuţă din cositor fusese aşezată lângă pat, pe nişte cârpe vechi. Era deja plină pe jumătate cu apă rece.

— Poţi să o torni aici.

Caliban îşi ridică marginea de la cămaşă pentru a ţine fundul oalei şi Lily îi văzu pentru o clipă tulburătoare abdomenul. Îşi întoarse faţa, în grabă, şi i se încălziră obrajii.

— Mamă?

Indio stătea în prag.

— Intră, îi spuse scurt fiului ei, apoi se întoarse spre bărbat. Mulţumesc pentru ajutor. Poţi să te întorci la masă.

Fără un cuvânt, el se răsuci şi părăsi cămăruţa, închizând uşa după el. Indio vârî un deget în apă şi îl plimbă uşor.

— De ce vorbeşti cu Caliban aşa?

Luşca zburda prin cameră şi îşi puse lăbuţele din faţă pe marginea vanei pentru a vedea ce e înăuntru.

— Cum aşa? întrebă Lily absentă.

Îşi ridică mânecile şi verifică apa cu cotul, asigurându-se că nu era nici prea rece, nici prea caldă. Vana nu era nimic mai mult decât un lighean puţin adânc. O putea folosi şi ea dacă stătea în picioare sau se ghemuia în ea, dar îi era dor de vana mai mare, de cupru, pe care fuseseră nevoiţi să o vândă.

— Ca şi cum nu ar înţelege, spuse Indio.

— Dezbracă-te, îi aminti Lily.

Indio oftă adânc.

— Înţelege, să ştii.

Lily îşi puse mâinile în şolduri şi ridică o sprânceană.

— Caliban e deştept, insistă Indio, cu vocea parţial acoperită de cămaşa pe care şi-o trăgea peste cap.

O trase jos de tot, şi se uită la ea, cu părul ridicat. Lily se muşcă de buză.

— De unde ştii?

Indio dădu din umeri şi se aşeză pe podea pentru a-şi da jos ciorapii.

— Ştiu.

Ea se încruntă, analizând situaţia. Caliban se dăduse drept un întârziat mintal prima dată când îl întâlnise. Oare fusese un truc? Şi dacă da, de ce…?

— Mamă, spuse fiul ei cu răbdarea exasperantă a unui copil de şapte ani.

Cumva, îşi dăduse jos toate hainele în afară de lenjerie, în timp ce ea se gândea.

— Da, dragă.

— Sunt destul de mare ca să fac baie singur.

De fapt, asta era discutabil, de vreme ce, deşi Indio era în stare să-şi spele părţile mai evidente – cum ar fi fost picioarele – avea tendinţa să uite de restul, de gât, faţă, coate şi genunchi.

Dar Lily oftă şi îl sărută pe obraz.

— Vin atunci în scurt timp să văd ce faci, bine?

— Da, te rog, spuse el, luptându-se să-şi dea jos lenjeria.

Luşca îi atacă imediat ce Indio se băgă în apă. Lily deschise uşa.

— Maude, poţi să…

Se opri. Maude era de negăsit, dar Caliban era în partea cealaltă a camerei, ţinând în mână o pagină din piesa ei la lumina focului. Privirea îi părea absorbită şi

sprâncenele îi erau uşor arcuite – şi era evident că citea textul.

Fără zgomot, Lily închise încet uşa în spatele ei şi îşi încrucişă braţele la piept, în timp ce inima începu să-i bată mai tare.

Ridică din sprânceană.

— Cine eşti, de fapt?

Capitolul 4

Nouă luni mai târziu, regina căzu la pat, grea cu primul copil al regelui. Dar copilul se născu oribil de deformat, avea capul, umerii şi coada unui taur, iar restul corpului uman, dar cu o piele neagră ca abanosul. Când regina se uită între coapsele ei sângerânde şi văzu monstrul căruia îi dăduse naştere, căzu în nesimţire şi îşi pierdu minţile pentru totdeauna.

Minotaurul

Apollo se răsuci încet şi făcu ochii mari, privind-o pe domnişoara Stump. Fusese atât de captivat de cât de sclipitoare era piesa – o piesă pe care, bănuia el, o scrisese chiar ea –, încât nu auzise uşa deschizându-se până nu fusese prea târziu. Poate că, dacă nu ar fi avut nicio reacţie la cuvintele ei…

Ea pufni şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu sunt proastă, să ştii. Dacă poţi să citeşti – spuse ea şi arătă cu bărbia spre foaia din mâinile lui – nu eşti redus mintal. Cine eşti şi de ce te-ai prefăcut că eşti mut şi nătărău?

Ei bine, fusese un ultim efort, în orice caz – şi nu unul

foarte inspirat. Lăsă hârtia să cadă pe măsuţă şi îşi încrucişă, la rândul lui, braţele, privind-o. Orice ar fi crezut, chiar nu putea să vorbească.

Lily se încruntă – într-un mod destul de feroce pentru cineva atât de mic de statură.

— Spune-mi. Te ascunzi de creditori sau ceva de genul acesta? Cum te cheamă?

Se apropiase periculos de mult de adevăr. Mai bine să o ducă pe un făgaş greşit până nu începea să-şi dea frâu liber imaginaţiei. Oftă şi îşi scoase carnetul. Dădu paginile până ajunse la una goală, apoi scrise: „Nu pot să vorbesc”.

Îi întinse carnetul. Ea îi aruncă o privire şi pufni.

— Cu adevărat?

El încuviinţă scurt şi întinse mâna după carnet. Lily i-l dădu.

— Atunci spune-mi măcar cum te cheamă.

El scrise din nou şi îi arătă foaia. „Caliban e un nume bun, deocamdată.” Ea îi studie scrisul, cu sprâncenele arcuite.

— Chiar nu poţi vorbi?

Îşi ridică privirea. Vocea ei era mai blândă acum, curioasă, îi întinse carnetul. Apollo clătină din cap şi scrise: „Nu vă doresc răul, ţie şi familiei tale”.

Când se uită în sus din nou, Lily îl privea cu interes şi, preţ de o clipă, îngheţă. Ochii ei verzi, precum muşchiul, reflectau lumina lumânării, iar flacăra dansa în adâncurile lor, şi el îşi dădu seama, pe neaşteptate, cât de frumoasă era. Nu într-un mod obişnuit, cu obraji moi şi o gură rotunjită, nu, avea o bărbie mică şi ascuţită şi o inteligenţă care radia întru totul prin ochii ei verde-deschis.

De-ar fi trăit în altă lume – una în care să poată să o impresioneze cu titlul pe care-l deţinea sau cu isteţimea cuvintelor sale… Clipi şi se uită în jos la carnetul din mâinile lui. Pagina se mototolise din cauza strânsorii. Se ascundea, titlul nu-i era bun la nimic în astfel de condiţii, şi nu putea

vorbi.

Lily îşi alungi gâtul ca să citească foaia, aparent fără să-şi dea seama de gândurile lui, şi pentru un moment, fu foarte aproape de el. Apollo inhală mirosul părului ei: portocale şi cuişoare. Ea ridică privirea şi se dădu un pas în spate, cu o prudenţă bruscă.

— Încă nu mi-ai spus ce cauţi aici.

El oftă. „Indio are dreptate: sunt un grădinar.” Lily luă carnetul pentru a-i citi scrisul, apoi, înainte ca el să se gândească să o oprească, începu să se uite prin paginile din faţă.

— Eşti mai mult decât un simplu grădinar, nu-i aşa?

Femeia se prăbuşi pe vechiul divan, aparent fără să observe că obiectul se clătina puternic sub ea.

Apollo nu voia să rişte ca fragila piesă de mobilier să se rupă sub greutatea lui. Se îndreptă spre masa rotundă şi aduse cu el unul din scaune. Când el se întoarse, Lily examina una dintre schiţele cu iazul şi cu podul în fundal. Puse scaunul în faţa ei şi se aşeză.

Ea întoarse pagina încet, urmărind cu degetele schiţa următoare: studiul unei cascade ornamentale.

— Sunt superbe. Chiar va arăta aşa parcul atunci când vei termina cu el?

Apollo aşteptă până când ea îşi îndreptă privirea spre el, apoi încuviinţă din cap.

Sprâncenele ei se arcuiră când întoarse încă o pagină. Înfăţişa un stejar lat şi aspru, la picioarele podului.

— Nu înţeleg. Unde te-a găsit domnul Harte? Cred că aş fi ştiut dacă exista un grădinar mut atât de talentat în Londra.

Nu avea cum să-i răspundă fără să se dea de gol. Lily aşteptă preţ de o bătaie de inimă şi dădu pagina din nou. Desenul îi atrase atenţia şi întoarse carnetul, examinând schiţa.

— Ce e, de fapt?

Linii paralele ocupau ambele pagini ale carnetului deschis larg, unele se intersectau între ele, altele nu duceau nicăieri. Câteva erau curbate. Ici şi acolo se găsea câte un pătrat sau un cerc în spaţiile dintre linii.

Apollo se înclină spre ea, inhalând mirosul de portocale şi cuişoare, şi scrise pe marginea uneia dintre pagini, lângă schiţă: „Un labirint”.

— O! O, da, înţeleg.

Lily îşi înclină capul, examinând schiţa.

— Dar astea ce sunt? întrebă ea, arătând spre un pătrat şi apoi spre un cerc.

„Pavilioane – locuri în care să stea îndrăgostiţii, sau unde să fie obiecte de atracţie, precum cascada. Lucruri la care să priveşti uimit.”

— Şi astea? întrebă ea, urmărind cu degetul liniile curbate.

Apollo trase repede aer în piept, entuziasmat că era interesată de desen, frustrat că nu putea pur şi simplu să-i spună. Cu o mişcare rapidă îşi întinse braţul peste ea şi dădu paginile carnetului, care era încă în mâinile ei. Găsi o foaie goală şi o rupse, apoi se întoarse la schiţa labirintului. Scrise grăbit pe genunchi, şi creionul aproape că trecu prin foaie în câteva locuri.

„Liniile curbate sunt părţile din gard pe care le mai pot salva, după ce au ars. Plantele care încă mai sunt în viaţă.”

Îi arătă cuvintele, aşteptă cât ea citi, cu sprâncenele arcuite, şi când se uită în sus la el, smulse înapoi hârtia înainte ca ea să apuce să spună ceva.

„Liniile drepte sunt plantele noi. Labirintul va fi piesa de rezistenţă a noului parc. De-o parte iazul, teatrul de cealaltă, astfel încât de la teatru te poţi uita, peste labirint, la iaz. S-ar putea să fie şi locuri special amenajate în teatru de unde să te poţi uita la labirint şi să-i vezi pe cei din el. Va fi…”

Creionul străpunse în cele din urmă hârtia. Apollo îşi strânse pumnul, frustrat, cuvintele rămânând închise în el. Degete zvelte îi acoperiră pumnul, răcoroase şi reconfortante, îşi ridică privirea.

— Frumos, spuse ea. Va fi frumos.

Aerul păru că i se oprise în plămâni. Ochii ei erau atât de mari, de sinceri, atât de captivaţi de desenele lui mărunte, de munca lui ezoterică. Foarte puţini oameni erau interesaţi de munca lui – chiar şi Asa începea să se foiască după doar câteva minute atunci când Apollo încerca să-i explice planurile pentru parc.

Şi, cu toate acestea, această femeie copilăroasă se uita la el de parcă ar fi fost un soi de magician. Se întrebă dacă ei îi trecea măcar prin cap cât de seducător era interesul pe care i-l acorda. Lily clipi şi se trase în spate, conştientă de faptul că arătase prea mult.

— Şi minunat. Şi magnific. Abia aştept să mă plimb prin labirintul tău, deşi sunt sigură că nu o să-mi dau seama care este soluţia – nu mă pricep la mozaicuri. Va trebui să aduc un ghid cu mine. Poate…

Uşa de la intrare se deschise în acel moment şi domnişoara Stump sări de pe divan.

— O, Maude, unde Dumnezeu ai fost?

— Jos, la docuri, să iau ţiparii aceia pe care mi i-a promis barcagiul.

Maude puse pe masă un coş mare, probabil plin cu ţiparii menţionaţi.

— Mi-ai dus dorul, deci?

Sprâncenele ei se ridicară când văzu carnetul pe care Apollo îl luase înapoi de la Lily.

— Ce e aia?

Domnişoara Stump îi aruncă bărbatului o privire ironică.

— Caliban nu e nici pe departe atât de nerod pe cât ne-a făcut să credem.

— Deci poate vorbi?

Ambele femei se uitară spre el, şi Apollo simţi cum gâtul îi ia foc.

— Nu, nu poate. Domnişoara Stump îşi drese vocea. Indio face baie. Ar fi cazul să văd dacă şi-a adus aminte să-şi spele urechile – sau dacă a inundat toată podeaua din nou, spuse ea şi se grăbi spre camera din spate.

Maude începu să despacheteze ţiparii.

— Am adus nişte apă de la râu pentru vase. E lângă uşă, dacă vrei s-o aduci înăuntru.

Apollo îşi puse carnetul în buzunar şi merse după apă. Dacă ar fi ştiut că aveau nevoie de ea, s-ar fi oferit să meargă el la râu. Puse găleata lângă vatră pentru a se încălzi, conştient de faptul că bătrâna îl privea.

Când se răsuci, ea îl străpunse cu privirea.

— Ai limbă şi Lily a mea spune că nu eşti prost, aşa că nu ai vrea să-mi explici cum se face că nu poţi vorbi?

Apollo deschise gura – chiar şi după nouă luni, era o reacţie instinctivă. Până la urmă, petrecuse douăzeci şi opt de ani deschizând gura şi aşteptându-se să iasă cuvinte din ea – fără prea mult efort sau inteligenţă. Un lucru atât de simplu. Un lucru atât de comun, trivial, vorbirea, cea care îi deosebea pe oameni de animale. Un lucru pe care el îl pierduse – poate pentru totdeauna.

Aşa că deschise gura şi apoi nu ştiu ce să facă, pentru că mai încercase şi înainte, încercase timp de zile şi săptămâni, şi singurul rezultat fusese un gât al naibii de iritat. Se gândi la ziua aceea, la cizma care îi apăsase pe gât, la paznicul din Bedlam care se uitase strâmb la el în timp ce-i promitea iadul, şi aproape că-şi simţi gâtul încleştându-se, refuzând speranţa, şi umanitatea, şi puterea de a vorbi.

— Maude! Domnişoara Stump reveni şi, fără să ştie ce însemna expresia de pe chipul lui, se încruntă cu ferocitate – la servitoare. Termină, nu-l mai sâcâi, te rog. Nu poate

vorbi. Poate că nici nu contează de ce.

Apollo îi acceptă protecţia cu recunoştinţă, deşi îl făcuse să se simtă slab. O parte din el se revolta împotriva laşităţii de care dădea dovadă. Un bărbat – chiar dacă era un bărbat fără simţul vorbirii – nu se putea ascunde după fustele unei femei. Apollo îşi lăsă capul în jos, evitând privirile ambelor femei în timp ce se îndreptă spre uşă. Fusese o greşeală – şi o ştiuse de la început. Nu ar fi trebuit să cedeze tentaţiei de a veni aici. De a se asocia cu alţi oameni, de parcă ar fi fost un bărbat normal.

O mânuţă umedă îl prinse pe Apollo în drum spre uşă, şi bărbatul fu atât de tulburat, încât aproape se trase la o parte. Dar îşi aminti, la momentul potrivit, şi se opri. Indio se uita în sus la el, iar părul lui umed, spiralat, îi uda pijamaua. Băiatul avea sprâncenele negre unite, dar în adâncul expresiei sale severe, exista durere.

— Pleci?

Apollo dădu din cap.

— O. Indio îi dădu drumul mâinii lui Apollo şi începu să-şi muşte buza de jos. Te mai întorci? Luş vrea să te întorci.

Era greu de crezut, având în vedere că Luşca dormea în acel moment pe vatră.

Apollo se încruntă, neştiind cum să-i răspundă. Nu ar fi trebuit să se mai întoarcă. Asta reprezenta un pericol pentru el – şi nu numai în sensul că s-ar fi putut afla identitatea lui adevărată.

— Chiar te rog, spuse domnişoara Stump cu o voce şoptită, dar când se uită spre ea, chipul ei era serios.

Îi susţinu privirea verde pentru încă un moment, apoi se uită spre băiat şi dădu din cap. Reacţia acestuia fu imediată şi copleşitoare. Chipul lui Indio dispăru în spatele unui rânjet, iar băiatul se aplecă în faţă ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar în ultimul moment se trase înapoi şi îi întinse mâna.

Palma lui Apollo o cuprinse complet pe a băiatului, dar i-o scuturǎ ca şi cum ar fi fost un duce îmbrăcat în catifea, şi nu un băiat de şapte ani, îmbrăcat în bumbac ud, cu picioarele goale.

Ar fi vrut să-i poată spună ceva, dar, până la urmă, dădu din cap din nou şi ieşi pe uşă. Cu toate acestea, o auzi pe servitoarea bătrână spunându-i domnişoarei Stump:

— Eşti o toantă.

*

Problema scrierii unui dialog spiritual, se gândi Lily cu amărăciune în următoarea după-amiază, e că trebuie *să fii* spiritual pentru a *putea* scrie în felul ăsta. Şi în acel moment Lily se simţea la fel de spirituală ca Luş – care urmărea o muscă. În timp ce Lily o privea, căţeluşa sări pe vechiul divan şi deschise gura pentru a prinde musca, ratǎ – din nou – şi aproape că pică pe spate.

Lily suspină şi îşi aşează capul pe braţele încrucişate. Era într-adevăr un lucru foarte trist să te simţi la fel de inteligent ca Luşca.

— Unchiule Edwin!

Indio se afla de data aceasta aproape de teatru şi strigătul lui entuziasmat se auzi clar prin uşă. Lily îşi făcu ordine în grabă pe măsuţa de scris, îndreptând hârtiile şi ridicând o peniţă ce căzuse pe jos. O secundă mai târziu, uşa teatrului se deschise larg şi Edwin Stump intră aplecându-se, cu un colet împachetat sub braţ. Nu se aplecase pentru că ar fi fost înalt – era cu doar câţiva centimetri mai mare decât Lily – ci pentru că îl ducea pe nepotul său pe umeri.

Maude îi urma, ducând ce mai rămăsese din rufele lor într-un coş. Servitoarea îi aruncă o privire plină de acreală lui Edwin.

— Ooof! exclamă acesta în timp ce-l aruncă pe Indio

pe divan şi puse pachetul lângă el.

Luşca sări imediat pe băiat, lingându-i faţa. Edwin se întoarse spre Lily, ţinându-şi mâna apăsată într-un fel dramatic pe spate.

— Cred că a mai pus vreo şase kilograme pe el de când l-am văzut ultima dată.

— Poate ar trebui să-l vizitezi mai des, spuse Lily, ridicându-se în picioare.

Traversă camera pentru a-şi îmbrăţişa fratele, apoi se dădu în spate pentru a-i examina chipul.

Edwin Stump era cu opt ani mai în vârstă decât ea, şi nu arătau deloc la fel. Asta avea probabil legătură cu faptul că aveau taţi diferiţi. Mama lor fusese la apogeul carierei ei de actriţă când începuse să capete proporţii din cauză că era grea cu Edwin. El fusese rezultatul unei legături fericite cu fiul cel mic al unui conte. Opt ani mai târziu, ginul şi neşansa făcuseră o victimă din Lizzy Stump. La acel moment frumuseţea ei pierise din cauza băuturii şi a dezamăgirilor, fiul de conte era demult dus, şi ea nu mai primea roluri principale – nici măcar secundare – în piese. Astfel se face că Lily fusese concepută după o noapte de beţie cu un hamal – un detaliu pe care mama ei considera nimerit să-l aducă în discuţie în momente tensionate.

Edwin avea un chip lunguieţ, slab, dominat de o pereche de sprâncene arcuite, negre, care funcţionau pe post de indicatoare ale temperamentului său, pe chipul palid. Zâmbetul lui forma litera V, de la veselie, şi conţinea mai mult decât o doză de obrăznicie, absolut imposibil de ignorat. Ochii lui negri puteau ori dansa când era într-o dispoziţie voioasă, ori să privească încruntaţi cu rea-voinţă – şi se schimbau într-o clipită. Lily o auzise de mai multe ori pe Maude mormăind în barbă că Edwin era bastardul diavolului – pe jumătate muritor, pe jumătate fermecat. Dacă Lily ar fi crezut în astfel de bazaconii, ar fi recunoscut şi ea că-l credea pe fratele său o creatură magică.

Până la urmă, el o salvase, şi nu doar o dată, de neglijenţa mamei lor cherchelite.

— Vrei un ceai? întrebă Lily.

— N-ai nimic mai puternic?

Edwin se aruncă pe divan lângă Luşca şi Indio. Divanul se clătină ameninţător şi Lily îi aruncă o privire îngrijorată.

— Avem vin, spuse ea şovăind.

Edwin era neras, şi favoriţii lui contrastau puternic cu peruca precum neaua.

— Atunci, fii o fată bună şi toarnă-mi un pahar, spuse el, aruncându-i un zâmbet fermecător.

Lily se îndreptă spre poliţa de deasupra căminului, unde se afla sticla, ignorând ţâţâiturile pe care le scotea Maude.

— Mulţumesc, spuse Edwin când luă paharul din mâna ei. Luă o gură de vin şi se strâmbă. Dumnezeule mare, are un gust de…

Lily făcu ochii mari şi se uită intenţionat spre Indio.

— Baltă de noroi, termină Edwin cu tact.

— Hm, spuse Indio, interesat. Pot să gust şi eu?

Edwin îl bătu pe nas.

— Nu pentru cel puţin încă un an.

Lily îşi drese vocea. Edwin făcu ochi mari la Indio.

— Poate chiar doi.

— La naiba, spuse băiatul, făcând-o pe Lily să se înece de uimire.

— Indio!

Dar Edwin râse atât de tare că îşi vărsă vinul, spre încântarea lui Luş, care acum îl lingea de pe divan.

— Gata, gata.

Slavă cerului că interveni Maude.

— Haide afară, Indio, şi tu, Luşca.

— Aaaah!

— Mi se pare că… spuse Edwin, privind cu o

curiozitate prefăcută prin cameră. Ah!

Ridică pachetul pe care-l lăsase mai devreme lângă divan.

— Asta s-ar putea să fie pentru tine, tinere nepot.

Indio luă pachetul cu nerăbdare şi îl desfăcu, scoţând la iveală o bărcuţă de lemn, de jucărie, cu vele din pânză şi tot ce-i mai trebuia. Îşi ridică privirea, cu ochii de culori diferite sclipind.

— Mulţumesc, unchiule Edwin!

Fratele lui Lily flutură din mână, mărinimos.

— Nu-ţi face griji, năzdrăvanule. Sunt sigur că o să vrei să o încerci în iazul acela pe care l-am văzut.

— Dar numai când e şi Maude prin preajmă, spuse Lily repede.

— Sau Caliban? întrebă Indio.

Lily ezită un moment, dar bărbatul masiv fusese extrem de bând cu fiul ei în seara trecută.

— Sau Caliban, fu de acord.

— Ura! strigă Indio şi fugi din teatru, urmărit de Luş, care lătra.

Maude îi aruncă lui Lily o privire care însemna că aveau de discutat mai târziu, şi apoi îl urmă pe băiat.

Lily oftă şi se aşeză pe unul dintre scaunele de lemn de la masă.

— Nu ar fi trebuit să cheltuieşti atât de mult pentru el.

Fratele ei dădu din umeri, nepăsător.

— Nu e ca şi cum ar fi fost o răsplată regească.

Şi totuşi, erau bani care puteau fi cheltuiţi mai bine pe mâncare sau pe haine. Lily alungă gândul din minte. Edwin nu fusese niciodată econom, iar băiatul avea nevoie de câte o bucurie de genul acesta, la fel de mult cum avea nevoie de haine şi de mâncare. Edwin rânji la ea, de parcă ar fi ştiut încotro se îndreptau gândurile ei.

— Cine e Caliban? Vreun prieten imaginar?

— Nu, e chiar foarte real.

— Şi chiar îl cheamă Caliban?

Sprâncenele fratelui său se ridicaseră în două arcuri de curiozitate.

— Ei bine, nu, din câte ştim noi, nu. E grădinar aici. Indio s-a deprins să-l urmărească peste tot.

Dar Caliban era mult mai mult de-atât, îşi dădu Lily seama în timp ce-şi ajusta pliurile fustelor. Îşi aminti de mâinile acelea masive, care ţineau cu iscusinţă creionul în timp ce scria cu nerăbdare. De acele schiţe ireal de frumoase din carnetul lui. Era de râs, chiar era, că-l considerase un idiot la început. Nu trecuse nicio zi de când aflase adevărul despre el, şi Lily nu se putea gândi la el altfel decât la un om inteligent. Extraordinar de inteligent.

Şi, dintr-un anume motiv, nu voia să discute despre grădinarul masiv şi blând cu fratele ei, care uneori era diabolic. Îşi ridică privirea spre el.

— Iei cina cu noi?

O privi rapid şi gânditor, dar acceptă schimbarea abruptă de subiect.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Edwin se ridică pentru a-şi mai turna vin. Am o întâlnire de la care nu pot lipsi în seara asta. Luă încă o gură de vin şi apoi se întoarse spre ea cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale sale. Am venit să văd cum merge piesa.

— Groaznic, oftă Lily şi se prăbuşi în scaun. Nu-mi dau seama cum scriam dialoguri mai demult – e un limbaj atât de sec, Edwin! Poate că ar trebui să-i dau foc şi să o iau de la început.

De obicei, în astfel de momente, fratele ei o tachina şi o făcea să uite de îndoieli, dar de data aceasta era suspect de tăcut. Lily se îndreptă de spate, uitându-se la el. Edwin făcea o grimasă privind spre paharul de vin.

— Apropo de asta…

— Ce e?

El dădu din umeri.

— Nu este mare lucru, zău, doar că am promis că voi avea piesa terminată până săptămâna viitoare. Am un cumpărător care vrea să o folosească pentru o punere în scenă la o petrecere privată.

— Cum?

Lui Lily i se tăie respiraţia. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva petrecerea pentru care era piesa nu era aceeaşi la care trebuia şi ea să joace, dar apoi gândul îi fu nimicit de o panică absolută. Cum să termine într-o săptămână? Edwin se strâmbă, gura sa flexibilă întinzându-se într-o formă comică.

— Am avut un pic de ghinion la cărţi în ultima vreme. Am nevoie de partea mea din profiturile piesei şi asta e o vânzare rapidă. Aparent, cumpărătorul l-a angajat pe Mimsford să-i scrie piesa iniţial, dar nătărăul acela bătrân a fugit de creditori şi a plecat din Londra.

Cu câţiva ani în urmă făcuseră o învoială, când Lily începuse să scrie piese: Edwin avea să le preia şi să le vândă în numele lui. Era bărbat, asta în primul rând, dar şi un om de afaceri mai iscusit decât ea. El ştia cum să se învârtă prin lumea bogată a societăţii aristocratice – un lucru pe care Lily nu-şi dorise niciodată să-l facă – şi avea deci o miriadă de asociaţi. Aranjamentul lor funcţionase în trecut. Împreună cu Edwin câştigase o sumă frumuşică. Dar acum ajunsese la fundul sacului cu economii şi începuse să se întrebe dacă nu ar trebui să-şi vândă singură piesele. Bineînţeles că nu ar fi fost corect faţă de Edwin.

Lily scuturã din cap, încercând să gândească.

— Cui datorezi bani, Edwin?

— Nu vorbi pe tonul acesta cu mine. Se ridică brusc şi dădu peste cap vinul rămas în pahar. E insultător, spuse el şi îi aruncă o privire timidă. Şi îmi aduce aminte de draga noastră mamă.

Replica lui avu efectul de a o face pe Lily să simtă un fior de vinovăţie de-a lungul şirei spinării.

— Dar…

Edwin se repezi spre ea şi îngenunche în faţa scaunului ei, luându-i mâinile într-ale lui.

— Draga mea, nu trebuie să-ţi faci griji, îţi promit. Doar termină piesa, ce zici? Cât de repede poţi.

Îi strânse mâinile şi o sărută pe obraz.

— Ştii că eşti cea mai bună. Cu mult mai bună decât mârţoaga aia de Mimsford, şi el a avut două spectacole de succes, unul după altul, la Royal.

— Dar, Edwin, spuse ea cu neajutorare, şi dacă nu pot scrie atât de repede?

Văzu cum ochii lui se întunecară, înainte de a-i aţinti în podea.

— Atunci trebuie să găsesc o altă sursă de numerar. Poate că tatăl lui Indio…

— Nu.

Fu rândul ei să-i strângă mâinile. De spaimă, inima începu să-i bată puternic în piept.

— Promite-mi că nu ai să-l abordezi, Edwin.

— Trebuie să recunoşti că e foarte bogat…

— Promite-mi.

— Prea bine.

Edwin se strâmbă, cu o urmă de nemulţumire.

— Dar trebuie să-mi plătesc creditorii cumva.

— Am să termin piesa, spuse ea, dându-i drumul la mâini.

Edwin îşi ridică ochii, privind-o printre gene. Erau nişte gene chiar foarte lungi, se gândi ea, absentă. Aproape că-l făceau să pară inocent. Aproape.

— Până săptămâna viitoare, spuse el cu o voce uşoară, dar fermă.

— Până săptămâna viitoare, încuviinţă ea.

— Splendid!

O sărută din nou, pe ambii obraji, apoi se ridică şi începu să danseze prin cameră, simţind cum îi revine buna

dispoziţie.

— Mulţumesc, draga mea. Mi-ai luat o greutate de pe umeri. Acum chiar trebuie să plec. Mă întorc săptămâna viitoare după manuscris, bine?

Şi ieşi pe uşă înainte ca ea să apuce să spună ceva. Lily se holba prosteşte la uşă. Cum avea să termine piesa într-o săptămână?

*

— De ce ne ascundem într-un pavilion de muzicieni dărăpănat? întrebă Artemis Batten, ducesă de Wakefield.

Apollo îi aruncă un rânjet plin de afecţiune surorii sale gemene. Era ducesă de doar cinci luni şi deja vorbea cu solemnitate, de parcă s-ar fi născut cu acest titlu. Purta un fel de costum verde-închis, cu volănaşe albe de dantelă la mâneci, despre care până şi el îşi putea da seama că era groaznic de scump. Părul ei castaniu era legat cu atenţie la ceafă, şi ochii ei cenuşii, întunecaţi, erau calmi şi veseli – o îmbunătăţire fericită faţă de ultimii patru ani în care îl vizitase la Bedlam. Atunci, ochii ei fuseseră plini de o disperare cruntă.

Îşi scoase carnetul şi scrise: „Nu vreau să te vadă ceilalţi grădinari sau Indio”.

Ea se încruntă când citi, în timp ce Apollo inspecta coşul din nuiele pe care ea-l adusese: o cămaşă nouă – Doamne ajută –, nişte ciorapi, o căciulă şi un pacheţel învelit în pânză, plin cu mâncare minunată. După Bedlam, orice fel de mâncare era bună.

— Cine e Indio? îl întrebă Artemis – o întrebare rezonabilă – în timp ce el muşca dintr-un măr.

Ţinu mărul între dinţi – ignorând faptul că sora sa strâmba din nas – şi scrise: „Un băieţel foarte iscoditor, care are un câine, o servitoare şi o mamă curioasă”.

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce el ronţăia din

măr.

— Şi locuiesc aici?

El dădu din cap.

— În parc?

Artemis aruncă o privire în jur, la zidurile arse şi dărăpănate ale pavilionului muzicienilor. În faţa pavilionului se afla un şir de coloane de marmură, care odată susţinuseră un acoperiş ce acoperea o alee. Acoperişul se prăbuşise în timpul incendiului, şi doar coloanele surpate mai rămăseseră. Apollo avea planuri ce implicau coloanele. Trebuiau curăţate puţin, aveau nevoie de câteva lovituri cu dalta ici şi acolo, aplicate cu discernământ, şi aveau să devină nişte ruine foarte pitoreşti. Acum, însă, erau doar degete înnegrite, lugubre, care se întindeau spre cer.

Apollo ocupase una dintre camerele din spatele pavilionului unde, odată, muzicienii, dansatorii şi actorii de pantomimă se pregăteau pentru spectacole. Acolo sprijinise o foaie de cort, mare şi uleioasă, peste unul din colţuri pentru a se proteja de ploaie şi vânt, şi adusese o saltea de paie şi două scaune. Erau condiţii spartane, cu siguranţă, dar nici gând de pureci sau ploşniţe, ceea ce însemna că era un rai comparat cu Bedlam.

Apollo luă înapoi carnetul şi mâzgăli: „Trăiesc în clădirea teatrului. Ea e actriţă – Robin Goodfellow. Harte a lăsat-o să stea acolo pe gratis”.

— O cunoşti pe Robin Goodfellow?

Pentru o secundă, Artemis renunţă la demnitatea ducală şi arătă la fel de uimită precum o fetiţă care a primit o bomboană scumpă.

Apollo decise că trebuia să afle mai multe despre cariera domnişoarei Stump. Dădu din cap cu precauţie. Artemis îşi recuperase aplombul.

— Din câte îmi amintesc, Robin Goodfellow e destul de tânără – nu are mai mult de treizeci de ani, cu siguranţă.

El dădu din umeri, dezinteresat, dar din păcate, sora

lui îl ştia de mult, mult timp. Artemis se aplecă în faţă, în mod evident interesată.

— Trebuie să fie şi inteligentă, nu-i aşa, pentru a juca în toate rolurile acelea în travesti.

„În travesti?” Rolurile de genul acela erau riscante. Apollo se încruntă, dar sora lui trăncăni mai departe.

— Am văzut-o într-o piesă primăvara trecută, aici, la Harte’s Folly, împreună cu verişoara Penelope. Cum se chema oare? Îşi ridică o sprânceană, gândindu-se, apoi scutură din cap. Presupun că nu contează. Ai vorbit cu ea.

Apollo aruncă o privire spre carnet.

— Ştii ce vreau să spun.

El evită să dea un răspuns clar. „Situaţia mea nu-mi permite să întreprind vizite de curtoazie.” Buzele lui Artemis se încreţiră.

— Nu fi prostuţ. Nu te poţi ascunde la infinit…

Apollo făcu ochii mari, privind-o cu scepticism.

— Ei bine, nu poţi, insistă ea. Trebuie să găseşti o cale prin care să-ţi trăieşti viaţa, Apollo. Dacă asta înseamnă să pleci din Londra, din Anglia chiar, atunci asta e. Asta – spuse ea şi arătă spre cort şi scaune şi salteaua de paie – nu e viaţă. Chiar nu e.

Apollo luă carnetul şi scrise cu furie: „Ce vrei să fac? Am nevoie de banii pe care i-am investit în parc”.

— Împrumută de la Wakefield.

Apollo pufni, întorcându-şi privirea. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se îndatoreze faţă de cumnatul său. Artemis ridică vocea la el, cu încăpăţânare.

— Ţi-ar împrumuta cu dragă inimă banii de care ai nevoie. Pleacă. Mergi pe continent sau în colonii. Oamenii regelui nu te vor urmări atât de departe, nu dacă îţi schimbi şi numele.

Se uită înapoi la ea şi scrise, mânios: „Vrei să renunţ la numele meu?”

— Dacă trebuie, da.

Sora lui era atât de curajoasă, atât de hotărâtă.

— Nu am vrut să-ţi spun mai devreme, dar cred că am fost urmărită.

Apollo se uită la ea, îngrijorat. „Aici, azi?”

— Nu, spuse ea şi clătină din cap. Dar în alte zile în care te-am vizitat. O dată sau de două ori am avut impresia că mă urmăreşte un bărbat.

Artemis făcu o grimasă.

— Dar nu acelaşi de două ori, aşa că e posibil să-mi fi imaginat întreaga chestiune.

Apollo se încruntă la ea.

— Nu te uita aşa la mine, spuse ea. Nu eram sigură – încă nu sunt sigură –, dar nu înţelegi? Dacă am fost urmărită, dacă cineva ţi-ar descoperi locul de ascunzătoare… Apollo, pur şi simplu nu poţi rămâne aici. Trebuie să părăseşti parcul. Să pleci din Anglia. Pentru propria ta siguranţă.

El clipi şi se holbă la carnet, la pagina mototolită din mâna lui. Scrise cu atenţie: „Nu pot. Nu sunt vinovat, Artemis”.

— Ştiu, şopti ea. Ştiu. Dar nu ai cum să o dovedeşti, nu-i aşa?

Apollo rămase tăcut – ceea ce era un răspuns în sine, se gândi el. Ea îşi puse mâna pe braţul lui.

— Refuzul acesta încăpăţânat de a părăsi Anglia o să te vâre în mormânt, sau mai rău… Se aplecă în faţă. Te rog. Eşti generos şi inteligent şi… un om minunat. Nu ai meritat să ajungi la Bedlam şi nu meriţi nici viaţa asta groaznică, trăită pe jumătate. Nu lăsa…

Apollo îşi întoarse umărul spre ea, dar asta nu o oprise nicicând pe sora sa, dacă aceasta era pornită.

— Apollo. Te rog nu lăsa obsesia sau… răzbunarea să te consume. Un nume e important, ştiu, dar nu e la fel de important ca tine. Nu mă lăsa să-mi pierd fratele.

La cuvintele ei, Apollo îşi ridică privirea – o,

Dumnezeule, nu! —, iar ochii ei luceau. Asta chiar nu putea suporta. Se întinse spre ea şi îi luă mâna într-a lui, lăsându-se pătruns de sentimentul de siguranţă şi relaxare. Artemis trase aer în piept.

— Promite-mi că nu o să renunţi la viaţă.

El îşi ţinu buzele strâns, dar dădu din cap cu hotărâre. Ea zâmbi şovăitor.

— Şi, oricum, poate cu Robin Goodfellow în apropiere, o să găseşti şi altceva de făcut. E destul de drăguţă, nu?

„Drăguţă” nu era cuvântul potrivit. Copilăroasă, vicleană, seducătoare… Creierul lui se blocă pe ultimul cuvânt şi, pentru un moment, crezu că avea să se dea de gol. Ce noroc că şi exersase cum să-şi menţină chipul inexpresiv. Apollo îl afişă acum în faţa surorii lui, care îi răspunse începând să râdă şi aruncând un măr spre el. Apollo îl prinse cu dexteritate şi apoi scrise: „Ce mai face Excelenţa Sa, Măgarul?”

Ea se încruntă citind, aşa cum ştiuse că avea s-o facă.

— Chiar trebuie să încetezi să-i mai spui aşa. Până la urmă, te-a salvat de la Bedlam.

Apollo pufni şi scrise: „Şi apoi m-a legat cu lanţuri în pivniţa lui sinistră. Încă aş mai fi acolo dacă nu m-ai fi eliberat”.

Artemis expiră zgomotos.

— Nu mai e sinistră – mai ales acum că o foloseşte în principal pentru a depozita vinul. Maximus e bine, mulţumesc de întrebare. Îţi transmite salutări.

Apollo îi aruncă o privire.

— Sigur că da!

Artemis încercă să pară convingătoare, dar el scutură din cap, privind-o. Fără puterea de convingere a lui Artemis – şi consideraţia pe care i-o arăta Wakefield surorii sale – Apollo încă s-ar fi ofilit la Bedlam şi acum. Cu siguranţă Wakefield nu-l salvase pentru că ar fi crezut că Apollo era întreg la minte – sau nevinovat.

Artemis scoase un oftat.

— Nu e atât de îngrozitor cum îl crezi tu – şi îl iubesc. De dragul meu, ar trebui să ai o dispoziţie mai binevoitoare faţă de soţul meu.

Apollo se întrebă de câte ori auzise Wakefield reversul acestui discurs, dar se mulţumi să dea din cap. Chiar nu avea niciun rost să se certe cu ea pe acest subiect.

Privirea ei se îngustă pentru un moment, pentru că el renunţase mult prea uşor, apoi dădu din cap la rândul ei.

— Bun. Într-o bună zi mi-ar plăcea să fiţi prieteni, sau… cel puţin politicoşi unul cu celălalt, adăugă ea, repede, văzând că el ridicase din sprânceană, neîncrezător.

Apollo nu se obosi să-i răspundă. În schimb, răscoli bocceaua cu mâncare în continuare. Înăuntru era o franzelă mare pe care o scoase şi o aşeză pe o bucată de lemn pentru a o tăia.

— Mai am un alt motiv pentru care trebuie să vorbesc cu tine, spuse sora lui, cu voce şovăitoare.

Apollo îşi ridică privirea. Ea se juca distrată cu un măr.

— Maximus a auzit de la cineva – bănuiesc că de la Craven care, pentru un valet, cu siguranţă pare să ştie totul despre toată lumea. E doar un zvon, desigur, dar oricum, m-am gândit că trebuie să-ţi spun.

Apollo abandonă pâinea şi îi puse un deget sub bărbie, obligând-o să se uite la el. Îşi înclină capul, întrebător.

— E vorba de conte, spuse ea, întâlnindu-i privirea.

Pentru un moment nu pricepu. Ce conte? Apoi, fireşte, îşi aminti: bătrânul încruntat, cu o peruca neagră cu bucle lungi, care venise să-l vadă o dată – doar o dată – pentru a-l informa că avea să fie trimis la şcoală, căci era moştenitorul lui. Bătrânul puţea a oţet şi a lavandă, şi avea ochii lui Apollo. Care îl dispreţuise de când îl văzuse prima dată.

Se uită în ochii surorii lui – care, din fericire, erau de

un cenuşiu întunecat, precum ai mamei lor – şi aşteptă. Ea îi luă ambele mâini în ale sale, încercând să-l întărească, apoi spuse:

— E pe moarte.

Capitolul 5

Regele văzu creatura căreia îi dăduse naştere soţia lui şi îşi trase sabia din teacă, pentru a omorî monstrul, dar preotul îi opri mâna. „Se spune că, odată, oamenii de pe insula aceasta au venerat un zeu care apărea sub forma unui taur mare, negru. E mai bine, regele meu, să lăsăm această creatură să trăiască, decât să riscăm să insultăm o putere ancestrală...”

Minotaurul

Căpitanul James Trevillion privi micul ceas de alamă de pe masa la care stătea aşezat. Patru şi cincisprezece. Era timpul să se întoarcă la datorie. Cu atenţie, puse un semn de carte îndoit, brodat cu cruciuliţe, între paginile cărţii pe care o parcurgea: *Istoria lungii captivităţi şi a aventurilor lui Thomas Pellow.* Ridică două pistoale şi le puse în siguranţă în tocurile de pe banduliera lată de piele care îi era trecută de-a lungul pieptului. Apoi se întinse după baston. Afurisitul de baston.

Era simplu, făurit din lemn de esenţă tare, cu un capăt lat. Trevillion se sprijini cu aproape toată greutatea pe baston, proptindu-şi piciorul drept, schilodit, în timp ce se ridică brusc în picioare. Se opri un moment, pentru a-şi ajusta poziţia, ignorând durerea care-i străpunse piciorul. Durerea trecea prin os, ceea ce era logic, având în vedere

că piciorul îi era betegit din cauza unui os rupt de două ori, a doua oară într-un mod catastrofal.

A doua ruptură îl costase cariera militară în cadrul Regimentului de dragoni. Ducele de Wakefield îi oferise în schimb o altă slujbă – deşi Trevillion nu era complet convins că ar fi trebuit să-i fie recunoscător pentru acea ofertă.

Privi afară pe fereastră, în timp ce aştepta ca durerea din picior să se potolească. Putea vedea câţiva grădinari care trudeau să desfacă o ladă în grădina din spate. În timp ce-i privea, capacul fusese ridicat, descoperind înăuntru rânduri din ceea ce păreau a fi beţe împachetate în paie.

Trevillion îşi arcui sprâncenele. Se răsuci cu delicateţe şi şchiopătă afară din cameră, pe un coridor din conacul Wakefield – reşedinţa ducelui la Londra. Camera lui se afla în spatele casei, la capătul unuia dintre coridoare. Nu era o cameră pentru un servitor, dar nici pentru un oaspete. Buzele lui Trevillion se strâmbară într-o grimasă de nemulţumire. Căci el era undeva la mijloc.

Îi luă cinci minute chinuitoare să coboare scările ce duceau la etajul de jos. Nu conta foarte mult că ducele fusese generos în ceea ce privea condiţiile de acomodare. Servitorii ocupau etajul cinci al conacului Wakefield.

Auzi râsete feminine acum că se apropia anevoie de Salonul Ahile. Fără zgomot, împinse uşile mari, vopsite în roz. Înăuntru, trei doamne stăteau aproape una de cealaltă, cu ce mai rămăsese din ceaiul servit, pe măsuţa joasă din faţa lor.

În timp ce începu să şchiopăteze spre ele, cea mai tânără, o fată cu păr castaniu, drăguţă, durdulie, se întoarse spre el cu o secundă înaintea celorlalte două doamne.

Căpitanul se minună cum de Lady Phoebe Batten era întotdeauna prima care devenea conştientă de prezenţa lui. Era, până la urmă, oarbă.

— Străjerul meu a venit după mine, spuse ea încet.

— Phoebe, şopti a mustrare Lady Hero Reading.

Era mijlocia în familia Wakefield – sora mai mică a ducelui, şi sora mai mare a lui Lady Phoebe dar cele două femei nu semănau deloc. Lady Hero era mai înaltă decât sora ei, cu o siluetă mlădioasă şi un păr de culoarea focului. Fără îndoială că nu ştia că el îi auzise şoapta, dar vai, nu era aşa. Nu că ar fi contat. Era perfect conştient de ce credea protejata lui despre el şi despre sarcinile lui.

— Nu vrei să iei un loc? îl întrebă cu blândeţe cea de-a treia participantă la mica petrecere.

Excelenţa Sa, ducesa de Wakefield, Artemis Batten, era o femeie care nu arăta cu nimic deosebit – mai puţin ochii superbi, de un cenuşiu-închis – dar se comporta cu o autoritate demnă de o ducesă. Dacă cineva nu i-ar fi cunoscut povestea, nu ar fi ghicit niciodată că se aflase la dispoziţia unei verişoare îndepărtate ca însoţitoare săracă, înainte să devină soţia ducelui. O femeie formidabilă, într-adevăr.

— Mulţumesc, milady.

Trevillion încuviinţă şi alese un scaun situat la o distanţă discretă de cele trei femei. Oricât de mult i-ar fi displăcut ei, era de datoria lui să o protejeze şi să o supravegheze pe Lady Phoebe. Evident că prezenţa lui nu era necesară când ea se afla în compania surorii şi a cumnatei – sau, de altfel, oriunde în conacul Wakefield – dar dacă ar fi dorit să iasă după ce lua ceaiul, el trebuia să o însoţească. Fie că ei îi convenea sau nu. Lady Hero se ridică.

— Ar trebui să mă întorc la Sebastian imediat. Fără îndoială că s-a trezit din somnul de după-amiază.

— Atât de curând? sări Lady Phoebe şi se bosumflă, apoi se înveseli brusc. Atunci, săptămâna viitoare servim ceaiul la tine, preferabil în camera copiilor.

Lady Hero chicoti cu blândeţe.

— Mă tem că a servi ceaiul în compania unui sugar şi

a unui copil mic aflat în ham ar fi o chestiune cam complicată.

— Complicată sau nu, eu şi Phoebe abia aşteptăm să ne vedem nepoţii, spuse ducesa.

— Atunci, vă rog, veniţi. Lady Hero zâmbi politicos. Dar să nu spuneţi că nu v-am avertizat, când veţi pleca de la mine cu mazăre zdrobită în păr.

— Un preţ mic pentru a petrece timp cu scumpul de William şi bebe Sebastian, murmură Excelenţa Sa. Haide, te conduc până la uşă. Plec şi eu imediat.

— Da? spuse Lady Phoebe şi sprâncenele i se uniră de uimire. Dar ai plecat şi azi-dimineaţă într-un mod foarte misterios. Acum unde mai mergi?

Fu aproape imperceptibilă, dar Trevillion o observă – o uşoară ezitare în privirea ducesei, corectată cu rapiditate înainte să răspundă.

— Îi fac o vizită doamnei Makepeace la orfelinat. Nu stau mult – mă întorc până la cină, fără îndoială, dacă Maximus iese din biroul lui şi se întreabă unde a plecat soţia lui.

— Petrece mult prea mult timp închis în birou. Cu siguranţă că Parlamentul nu se va destrăma dacă îşi ia liber o zi.

Lady Hero se aplecă şi o sărută pe sora ei pe obraz.

— Pe săptămâna viitoare, atunci? Sau ne vedem la serata de la familia Ombridge?

Lady Phoebe oftă cu un dramatism exagerat.

— Maximus spune că nu pot merge. E prea aglomerat, se pare.

Lady Hero o săgetă cu privirea pe ducesă, care stătea în spatele lui Lady Phoebe. Aceasta strânse din buze, în timp ce dădu din umeri.

— Sunt sigură că va fi extrem de plictisitor, spuse cu veselie Lady Hero. Îmbulzeală mare. Nu ţi-ar fi plăcut oricum.

Trevillion simţi cum buzele sale se arcuiau într-o grimasă, în timp ce se uită în altă direcţie, iritat. Lady Hero încerca să atenueze lovitura, ştia asta, dar nu o făcea cum trebuie. Nu era garda lui Lady Phoebe de prea mult timp – doar de dinainte de Crăciun – dar în scurtul răstimp îşi dăduse seama că fata iubea evenimentele sociale. Musicalurile, balurile, ceaiurile de după-amiază, orice se petrecea în compania altor oameni. Se lumina la faţă când era la astfel de întruniri. Dar fratele ei mai mare, Maximus Batten, ducele de Wakefield, decretase că astfel de ieşiri erau prea periculoase pentru Lady Phoebe. Astfel că, în afara familiei, participa la foarte puţine evenimente sociale – şi chiar şi acelea erau alese cu atenţie.

Trevillion se foi, zgâriind podeaua cu bastonul. Lady Phoebe îşi răsuci capul, uitându-se înspre el. Căpitanul îşi drese vocea.

— Milady, cred că butaşii de trandafir pe care i-aţi comandat au sosit. I-am observat pe grădinari despachetându-i. Nu cred că au nevoie de ajutorul Domniei Voastre, dar dacă aveţi vreo sugestie legată de locul unde ar trebui plantaţi…

— De ce nu ai spus mai devreme?

Lady Phoebe se ridicase deja, degetele ei pipăind şi urmărind spătarele scaunelor în timp ce mergea. Se opri la uşă şi se întoarse puţin, fără a se uita în direcţia lui.

— Ei bine, haide, căpitane Trevillion.

— Milady.

Se ridică cât de repede fu în stare şi şchiopătă spre ea.

— La revedere, scumpo.

Lady Hero o atinse pe sora ei pe umăr, trecând pe lângă ea, spre uşă.

— Încearcă să nu fii atât de nerăbdătoare.

Lady Phoebe se mărgini să-şi dea ochii peste cap. Ducesa îşi lăsă bărbia în jos, parcă ascunzând un zâmbet.

— Să te bucuri de trandafiri.

Apoi amândouă plecară şi căpitanul rămase singur cu protejata sa. Ea îşi înclină capul, ascultând, pe măsură ce el se apropie.

— Sunt în grădina din spate? Cum arătau?

— I-am văzut de la fereastră, milady, spuse el, apropiindu-se. Nu pot să-mi dau cu părerea despre starea lor.

— Hm.

Phoebe se răsuci şi începu să meargă spre scări, urmărind cu degetele peretele.

Căpitanul simţi un fior de teamă când ea se apropie de scări – erau late şi curbate, şi făcute din marmură extrem de bine şlefuită. Dar învăţase, de la început, când primise slujba, după câteva ciorovăieli mărunte, că Lady Phoebe nu dorea să fie ajutată să le coboare. Într-adevăr, în ciuda temerilor lui, ea nici măcar nu ezita coborându-le, în prezenţa lui.

Cu toate acestea, o privi cu atenţie începând să le coboare, gata să o prindă de braţ dacă s-ar fi clătinat.

— Îmi sufli în ceafă, spuse ea, fără să se întoarcă.

— Asta e datoria mea.

— E discutabil.

— De fapt, nu e, spuse el, sec.

— Hm.

Ajunseră la parter şi ea se întoarse spre camerele din fundul casei. Căpitanul făcu o grimasă când coborî ultima treaptă, lăsându-se prea tare pe piciorul rănit.

Ea nu se întoarse, dar căpitanul observă că îşi încetini pasul pentru a-l aştepta. Şchiopătă cu îndârjire după ea.

Afară, o terasă largă, pavată, se întindea de-al lungul casei, în spate se afla o grădină elegantă, iar în mare parte, răzoarele de flori erau în aşteptare în această perioadă a anului. Erau şi doi grădinari şi tânărul băiat care îi ajuta. Toţi trei luară poziţie de drepţi când apăru Lady Phoebe.

— Milady, spuse cel mai bătrân dintre ei, un bărbat cu trup noduros, pentru a-i sugera în ce parte erau.

— Givens, se întoarse spre el Lady Phoebe. Nu-mi spune că plantaţi fără mine.

— Nu, milady, interveni celălalt grădinar, care, la cât de mult semănau, ar fi putut să fie geamănul mai tânăr cu douăzeci de ani al lui Givens.

De fapt, Trevillion bănuia că erau înrudiţi. Îşi notă în minte să afle în ce fel.

— Doar ne uitam la butaşi, spuse Givens.

— Şi cum sunt?

Lady Phoebe se îndreptă spre ei. Butaşii fuseseră întinşi pe iarbă, între răzoare. Trevillion înjură în barbă şi lungi pasul, bastonul lui troncănind pe pietrele de pavaj. O ajunse din urmă chiar când se apropia de scările periculoase ce duceau spre grădină.

— Dacă nu vă supăraţi, milady.

O luă de braţ fără să aştepte răspunsul.

— Şi dacă mă supăr? murmură ea.

Nu avea rost să-i răspundă la întrebare, aşa că se mărgini să spună:

— Iarba începe aici.

Phoebe încuviinţă, ţinându-şi capul ridicat în timp ce el o ghida spre grădinari.

— Ce păcat că Artemis nu a putut să stea să mă ajute.

— Da, milady.

Căpitanul îi aruncă o privire, încruntându-se.

— Ce straniu că nu ştiţi unde a fost azi-dimineaţă.

Ea se încruntă.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu? întrebă el şoptit. Am observat că ducesa pleacă destul de des în scopuri misterioase.

— Nu ştiu ce insinuezi, căpitane Trevillion, dar nu cred că-mi place.

El oftă fără zgomot în timp ce se apropiau de

grădinari, iar Phoebe îşi întoarse atenţia spre ei şi spre butaşi.

Căpitanul o privi, sprijinindu-se în baston cât de mult putea, şi se întrebă dacă Phoebe chiar nu ştia nimic. Era apropiată de cumnata ei – foarte apropiată. Trebuia să ştie că ducesa avea un frate geamăn, Apollo Greaves, Lord Kilbourne, care evadase recent de la Bedlam – şi era căutat încă de oamenii regelui.

Dar ştia oare şi de ce fusese Lord Kilbourne trimis la Bedlam? Ştia de cele trei crime sângeroase care fuseseră muşamalizate când aristocratul fusese închis? Poate că nu auzise de ele – era o doamnă protejată, până la urmă. Sau poate că ştiuse şi preferase să uite acel scandal care durase patru ani.

Lui Trevillion îi era imposibil să uite. Cu patru ani în urmă îl arestase pe Lord Kilbourne. Şi Kilbourne fusese ud până la piele de sângele prietenilor lui.

*

Nu avea să poată revendica niciodată titlul dacă era căutat pentru o crimă pe care nu o comisese.

În ziua următoare, Apollo ciopârţea cu furie cu cosorul un copac micuţ, simţindu-se mulţumit de muşchii care ardeau, întinzându-se în timpul efortului. De ce ar fi contat? Titlul acela nu fusese niciodată important pentru el. De fapt, însemnase că fusese separat de sora lui – de familie – pe când era şcolar. Apollo pufni. Contelui nu-i păsase dacă familia fiului său avea mâncare sau haine potrivite, dar – la naiba! — moştenitorul fiului său – şi prin urmare al lui – avea să primească o educaţie costisitoare.

Se opri să-şi şteargă broboanele de sudoare de pe frunte. Nu găsea niciun motiv logic pentru care să-i pese de titlu. Doar că… Doar că era încă un lucru care îi fusese furat din cauza acelor crime.

Gemu şi ridică braţul pentru a ataca din nou copacul, când o auzi – o voce răguşită, mormăind. Îşi înălţă capul, privind în jur. Se afla pe malul îndepărtat al iazului, într-o zonă izolată a parcului. Ceilalţi grădinari primiseră sarcina de a îndepărta copacii uscaţi de lângă pavilionul muzicienilor. El se aşteptase să fie găsit de Indio şi Luşca, dar până acum nu se întâmplase nimic. Şi vocea nu suna defel ca a lui Indio.

Curios, vârî cosorul într-o curea latră de la brâu şi se furişă pe lângă copacul pe care îl asaltase. Împreună cu ceilalţi grădinari, avansase cu zona de parc dintre iaz şi teatru, dar aici, pe malul îndepărtat al iazului, totul era încă un haos sălbatic. Pâlcuri de copaci arşi ici şi colo şi rămăşiţele gardurilor se întindeau de-a lungul întregii porţiuni. Vocea suna din ce în ce mai zgomotoasă pe măsură ce se apropia de ea, şi părea să vină din spatele unuia dintre puţinele garduri care încă mai creşteau.

Cu prudenţă, se aventură mai aproape, aruncând o privire după rămăşiţele unui copac mare.

— … Sau te poţi considera un ticălos, milord.

Domnişoara Stump mormăia de una singură pe o voce teatral de joasă. Făcea paşi mari prin faţa unui copac căzut pe care fusese aşezată o placă de lemn. Deasupra erau hârtie, o călimară de cerneală şi o peniţă – în mod evident era vorba de un birou improvizat.

— La naiba, mormăi ea în barbă pe vocea obişnuită. *Ticălos.* Ticălos. Ticălos. Este un cuvânt *extrem* de nepotrivit. Ah, da, desigur!

Se aplecă deasupra foii şi mâzgăli ceva cu furie timp de câteva minute, apoi se ridică. Deodată, postura ei se schimbă. Umerii îi erau drepţi, stătea cu picioarele mai depărtate, cu mâinile făcute pumni pe şolduri şi Lily Stump deveni un bărbat cu umeri largi.

— Dacă eşti un gentilom adevărat, vei plăti fisele, Pierde-Vară!

— Chiar aşa voi face, milord? Vocea îi era încă joasă, dar avea un soi de farmec acum, şi îşi ţinea capul înclinat într-o parte, într-un mod cochet. Crezi că un gentilom trebuie judecat după „piesele” sale?

Apollo îşi dădu seama dintr-odată că, deşi juca rolul unui bărbat, o făcea ca o femeie. Nu era de mirare că era cunoscută pentru modul de a juca. Nu purta niciun ornament specific lumii teatrului – peruci, sau costume, sau vopsea pe faţă –, şi cu toate acestea, în timp ce păşea ţanţoş pe lângă buşteanul ei ce ţinea loc de birou, Apollo ştiu imediat ce personaj interpreta.

Trebuie că scosese vreun sunet, căci domnişoara Stump se răsuci, holbându-se în direcţia lui cu ochii ei mari şi verzi.

— Cine e acolo?

La naiba! Nu voise să o sperie. Apollo ieşi de după copac.

— O! Ea privi în jur, cu sprâncenele arcuite. Stau în locul tău? Pot să merg în altă parte. Nu am vrut să te deranjez de la muncă…

Apollo începu să clatine din cap când auzi a doua propoziţie. Ea păru să observe într-un final, şi protestele ei se potoliră, după care tăcu de tot. Pentru un moment, stătură pur şi simplu, holbându-se unul la celălalt, singuri în parcul în ruină. O briză scutură crengile subţiri ale tufişurilor şi flutură o şuviţă din părul ei închis la culoare, care îi mângâie gura, apoi rămase prinsă între buzele ei voluptuoase. Lily o împinse înapoi după ureche, cu privirea încă înlănţuită de a lui.

Nu voia ca ea să plece, îşi dădu seama dintr-odată. Vorbea cu Artemis, cu Makepeace, şi atât. Nu mai avea pe nimeni altcineva – în afară de ea, acum. Îi descoperise secretul, ştia că nu era doar o brută mută, lipsită de creier şi suflet. Şi mai mult – răscolise ceva adânc în el, ceva ce el crezuse că bătăile din Bedlam omorâseră de mult.

Cu atenţie, făcu un pas în spate, sperând ca ea să îşi dea seama că îi ceda zona.

— Opreşte-te!

Amândoi înlemniră la sunetul vocii ei. Domnişoara Stump îşi drese vocea şi adăugă mai încet:

— Vreau să zic... Ăăă, dacă vrei să rămâi să-ţi continui munca, pe mine... nu mă deranjează.

El încuviinţă scurt şi se răsuci.

— Aşteaptă!

Îi auzi chemarea, dar nu avea rost să încerce să-i explice când era mai simplu să facă pur şi simplu gesturile. Fugi înapoi la copacul pe care încercase să-l doboare mai devreme şi îşi ridică lopata şi sacul înainte de a se întoarce. Domnişoara Stump era aplecată peste hârtii din nou, dar el se asigură că face destul de mult zgomot cât să nu o sperie.

— O, spuse ea, îndreptându-se de spate. Te-ai întors.

Detectase un soi de uşurare în vocea ei? Făcu o grimasă, gândindu-se la situaţia lui. Ea era o actriţă lăudată, în vervă, inteligentă şi frumoasă. Chiar şi când putuse să vorbească, majoritatea femeilor cu care se întreţinuse fuseseră plătite. Nu era un bărbat atrăgător. Ba chiar din contră. Cu toate acestea, ea părea fericită că se întorsese, şi acest simplu fapt îi făcu inima să tresară de bucurie.

Îşi lăsă jos sacul şi luă lopata, înfigând-o la baza unuia dintre tufişurile moarte, lovind în rădăcinile masive. Lama pătrunse numai pe jumătate în sol, aşa că sări cu ambele picioare deasupra, împingând-o complet în pământ. Simţi cum lama taie prin rădăcini, şi mormăi cu satisfacţie. Petrecuse jumătate din noaptea trecută ascuţind lama ca să poată face asta. Cu grijă, începu să rotească de mâner – o mişcare bruscă ar fi fost de-ajuns să-l rupă, sau mai rău, să rupă lama de fier. Stricase deja două lopeţi primăvara aceasta.

— Te deranjează dacă lucrez în continuare? o auzi pe domnişoara Stump întrebând. Trebuie să termin de scris piesa curând… foarte curând.

Se uită plin de curiozitate la ea, întrebându-se ce însemna linia încreţită dintre sprâncenele ei, în timp ce ea se uita ţintă la manuscris. Makepeace spusese că nu putea să obţină niciun rol. Poate că asta era singura modalitate prin care făcea rost de bani.

Apollo clătină din cap, drept răspuns.

— Sunt abia la actul trei, spuse ea, privind în gol. Eroina mea a risipit toţi banii fratelui ei, pentru că… ei bine, pentru că e îmbrăcată ca şi fratele ei.

Se uită în sus la el tocmai când Apollo îşi ridică sprâncenele spre ea.

— E o comedie numită *Un Pierde-Vară îndreptat.* Dădu din umeri. O comedie complicată, pentru că în momentul de faţă nimeni nu ştie cine e cine. Sunt doi gemeni – frate şi soră – pe care-i cheamă Pierde-Vară, şi fratele a convins-o pe soră – numele ei este Cecily – să se dea drept el, pentru ca el să o poată seduce pe servitoarea lui Lady Pamela, iar el e logodit cu ea – cu Lady Pamela, nu cu servitoarea.

Trase aer în piept şi Apollo zâmbi încet, pentru că, în mod ciudat, înţelesese întreaga explicaţie. Domnişoara Stump zâmbi la rândul ei.

— E prostesc, ştiu, dar asta e comedia, până la urmă – multe întâmplări prosteşti care se desfăşoară una după alta.

Se uită în jos la piesa ei, trecând cu degetul peste pagină.

— Aşadar, Cecily, îmbrăcată ca şi Adam – el e fratele – a pierdut într-un mod jalnic o mână la cărţi în favoarea lui Lord Pimberly. O! Şi el e tatăl lui Fanny – servitoarea – şi peţitorul batjocorit al lui Lady Pamela. Deşi, desigur, nimeni nu ştie că Pimberly este tatăl lui Fanny, altfel ea nu ar fi servitoarea unei doamne, nu-i aşa?

Apollo se lăsă pe lopată şi ridică din sprânceană.

— Răpită la naştere, bineînţeles, răspunse ea. Dar, din fericire, are un semn de naştere foarte distinct. Chiar aici, spuse ea şi bătu cu degetul deasupra sânului drept.

Apollo sfidă impulsul oricărui bărbat de a se uita în direcţia impusă de degetul ei. Avea un sân minunat, care se bomba uşor deasupra decolteului pătrăţos al rochiei, şi era acoperit cu modestie de o eşarfă subţire.

— Ei bine…

Vocea ei răguşită îl făcu să-şi ridice privirea. Obrajii ei se împurpuraseră, dar se prea poate că era vina vântului.

— Oricum, scriu o scenă cu Cecily şi Lord Pimberly în care Pimberly îşi cere banii, iar Cecily nu-i are. Şi bineînţeles că el începe să-şi dea seama că, în acelaşi timp, e şi atras de ea.

Îşi drese vocea. Apollo încuviinţă, mişcând puţin lopata ca să pară că încă lucra. De fapt, începu să se teamă că lama se înţepenise în rădăcini. Domnişoara Stump aruncă o privire manuscrisului şi reintră în rol – despre care, acum, Apollo ştia că era Cecily, sora care se dădea drept fratele ei.

— Crezi că un gentilom trebuie judecat după „piesele” sale, milord?

Se răsuci şi îşi puse pumnii în şold din nou, în poziţia cu picioarele depărtate.

— Îmi cer scuze, dar am spus „fise”.

Se întoarse, lăsând mâinile jos.

— Şi cu toate acestea, tot despre „piesele” tale bărbăteşti discutăm.

Se uită din colţul ochiului spre Apollo.

— Nu?

El zâmbi strâmb şi apoi clătină din cap, cu ezitare.

— La naiba! exclamă ea în barbă, aplecându-se peste foaie.

Tăie ceva şi apoi înlemni, gândindu-se. Apollo nici nu

se mai prefăcea că lucrează. Ea oftă şi apoi se cocârjă deasupra manuscrisului, mâzgălind cu furie înainte să se îndrepte de spate, cu o sclipire triumfătoare în privire. Îşi răsuci capul, intrând în rolul lui Cecily.

— Într-adevăr, şi ai recunoaşte o fisă dacă ai vedea una?

Acum era un Pimberly uimit.

— Bineînţeles.

— Da, milord? Îşi întoarse capul şi se uită peste umăr printre genele coborâte, spre un Pimberly imaginar, flirtând.

— Şi cum aţi şti, pot să vă întreb?

— Cum?

— Cum poate un gentilom cu percepţia dumneavoastră neîntrecută să facă diferenţa între o fisă şi o piesă?

Şi apoi flutură din gene.

Alăturarea dintre cuvintele ei destrăbălate şi expresia inocentă era atât de absurdă, atât de încântătoare, că Apollo nu se putu abţine – îşi lăsă capul pe spate şi râse.

*

Lily se împletici când auzi sunetul, uitând complet de Cecily şi de Pimberly cel pompos, uitând de piesă şi de orice altceva, la drept vorbind, şi se holbă pur şi simplu la el.

Caliban râdea. Era un sunet jos şi bogat, masculin, capul lui miţos era dat pe spate, ochii închişi de veselie şi încreţiţi la colţuri, dinţii drepţi şi albi la vedere. Purta o cămaşă albă pe sub o jiletcă maronie căreia îi lipseau doi nasturi. Mânecile îi erau trase până sub coate, dezvăluind privirii braţele bronzate şi puternice, acoperite cu păr închis la culoare. Pantalonii erau gri-închis, şi peste pantofii uzaţi purta ghetre lucioase. În jurul gâtului avea legată o eşarfă

roşie, şi în jurul taliei avea o curea lată de piele, în care era vârât un cosor. Lily văzuse mulţi muncitori la viaţa ei, dar nu se uitase cu adevărat la niciunul. Acum îl privi în întregime pe Caliban şi se gândi cât de îngrozitor, de oribil de atrăgător era: avea un corp puternic, dar era în stare să-i critice piesa, şi avea şi simţul umorului. Era mult mai mult decât un simplu muncitor.

Dar gândul îi fu urmat imediat de un altul: dacă putea râde, de ce nu putea vorbi? Se simţi năucită, urmărind puternicele corzi vocale ale gâtului său încordându-se în timp ce râdea. Nu avea nicio logică, cu siguranţă că-şi folosea vocea pentru a râde, nu-i aşa?

El deschise ochii şi râsul i se stinse când privirea i se împleti cu a ei, iar Lily îşi dădu seama că, în fascinaţia ei, se apropiase de el. Aproape că-l atingea, căldura emanată de el şi masculinitatea lui fiind ca un magnet. Apollo îşi lăsă capul în jos, urmărind-o cu o urmă de amuzament pe chip. Lily nu se putu abţine – se apropie şi îi atinse chipul, degetele ei alunecând în jos pe obrazul lui uscăţiv, simţind zgârieturile unei bărbi invizibile. Era atât de cald, atât de viu. Se ridică pe vârfuri şi mâna îi alunecă pe ceafa lui, sub părul lui pământiu, răvăşit, pentru a-i trage chipul îmbietor spre ea. Voia doar să vadă, să captureze o parte din acea vitalitate, şi să afle dacă şi gustul era la fel de aprig precum înfăţişarea.

Era atât de absorbită, că atunci când auzi o voce bărbătească venind din spatele ei, aproape că-i sări inima din loc.

— Am venit să te aduc înapoi.

Lily sări, răsucindu-se pentru a vedea cine invadase edenul lor, dar nu fu la fel de rapidă ca şi Caliban.

O împinse deoparte – cu asprime – şi se aruncă asupra străinului. Îşi vârâse capul în piept, iar umerii masivi îi erau încordaţi precum ai unui taur. Îl prinse pe celălalt bărbat de mijloc, dar mişcarea îi trimise pe amândoi la

pământ, cu străinul sub el. Caliban mârâi, trântindu-şi pumnul spre străin. Dar acesta fu rapid, şi-şi trase capul într-o parte, evitând ce ar fi putut fi o lovitură letală.

Străinul era în floarea vârstei, îmbrăcat complet în negru, şi îşi purta părul brunet adus la spate într-o coadă împletită. Un tricorn îi zburase de pe cap şi Lily văzu şi un baston căzut lângă el.

— Opriţi-vă! strigă ea, dar niciunul din bărbaţi nu o ascultă. Opriţi-vă!

Străinul îşi încolăcise un picior peste Caliban, chinuindu-se să-l ţină în loc, dar bărbatul mut era cu câteva zeci de kilograme mai greu decât el. Între timp, Caliban îi plasă pumni în coaste de repetate ori, fiecare lovitură fiind urmată de un geamăt de durere din partea adversarului.

Licărul metalului apăru între ei, şi Caliban se dădu în spate, încercând să apuce ceva. O, Dumnezeule mare „celălalt bărbat avea un pistol! Ambii stăteau cu mâna pe el. Se încordau într-o îmbrăţişare stranie, fiecare încercând să întoarcă ţeava spre chipul celuilalt. Pumnul străinului se ivi din îmbrăţişare şi îl lovi pe Caliban drept în falcă. Capul lui se înclină într-o parte din cauza loviturii, dar nu dădu drumul groaznicei arme. Lily ezita, se temea să se apropie, dar nu putea să plece. Voia să ajute, dar nu ştia cum. Dacă ar fi încercat să-l lovească pe celălalt bărbat doar l-ar fi încurcat pe Caliban – şi orice neatenţie se putea dovedi fatală.

Urmă o strălucire şi un sunet oribil. Lily urlă, aproape ghemuindu-se din cauza sunetului, cu mâinile peste urechi.

Se îndreptă spre ei, temându-se că avea să vadă sânge – îi era groază să vadă chipul energic al lui Caliban vlăguit de moarte – dar bărbaţii încă se luptau. Cumva, glonţul îi ratase pe amândoi.

— Mamă?

Vocea lui Indio era piţigăiată şi speriată, şi stătea cu privirea ţintă pe bărbaţii care se luptau la pământ. Lily

crezu pentru o clipă că inima avea să-i sară din piept. Fugi spre fiul ei, prinzându-l în braţe, deşi nu-l mai luase aşa de ani întregi. Se răsuci, ţinându-l strâns la piept, la timp pentru a vedea că străinul scoase un al doilea pistol. Caliban îl prinse de încheietură şi îşi ridică privirea, ca şi cum ar fi căutat-o pe ea.

Ochii li se întâlniră, şi Lily nu ştiu ce vedea el în ai ei, dar chipul lui era încruntat, şi expresia lui era războinică şi întunecată.

„Un om ca acesta ar putea omorî”, veni un gând dintr-o parte încă întreagă a creierului ei. „Ar trebui să mă tem de un om ca acesta.”

Apoi el îşi ridică bărbia şi mesajul fu clar: voia ca ea şi Indio să plece. O femeie mai curajoasă ar fi rămas, poate, s-ar fi certat sau l-ar fi ajutat cumva, dar era clar că ea nu era genul acela de femeie.

Se răsuci şi fugi, împleticindu-se, plângând, strângându-l la piept pe Indio. Şi în timp ce fugea, auzi al doilea foc de armă.

Capitolul 6

Aşadar, regele luă bebeluşul şi îl închise într-un labirint de nepătruns, situat în centrul insulei. Acolo, monstrul trăia şi creştea, fără a fi văzut de vreun om. Dar, în anumite nopţi, se auzeau mugete jalnice, precum cele făcute de un taur, şi în acele nopţi oamenii de pe insulă se cutremurau şi îşi baricadau ferestrele...

Minotaurul

Trevillion se uită în sus la chipul plin de sânge al lui

Kilbourne şi ştiu că avea să moară din cauza mândriei sale nemăsurate.

Primul glonţ tras îl rată cu desăvârşire pe Kilbourne, iar al doilea îi atinse craniul dur, dar nu păru să-l încetinească deloc. Poate că nu putea fi oprit. Poate Kilbourne era o bestie fără minte, condusă de sete de sânge şi incapabilă să simtă durere.

Fusese doar orgoliu, pur şi încăpăţânat, ca un schilod să vină după un bărbat în putere, mai ales unul atât de masiv şi de puternic cum era Kilbourne. Din cauza mândriei îşi anunţase prezenţa în faţa victimei sale, şi nu îl imobilizase mai întâi. Şi tot din cauza mândriei nu se gândise că nu mai era acelaşi om de dinainte de accident.

Trevillion continua să lupte, deşi nu mai putea folosi niciunul din pistoale, piciorul îi era străpuns de un junghi de durere, şi nu avea nicio şansă să-l doboare pe Kilbourne. Poate că era un ticălos orgolios, dar era un ticălos orgolios şi încăpăţânat, şi dacă aceasta avea să fie ultima oră din viaţa lui, atunci, fir-ar să fie, avea să moară luptând.

Antebraţul lui Kilbourne apăsa pe gâtul lui, lăsându-l fără aer în plămâni. În celălalt pumn al uriaşului se afla un cuţit hidos de încovoiat. Trevillion se aştepta să simtă lama ascuţită în orice moment adâncindu-se în căpăţâna lui.

Pete negre obturau vederea lui Trevillion şi îşi dori cu răutate să fi tras cu ambele pistoale *înainte* de a-l fi strigat pe Kilbourne. Ar fi avut măcar şansa să tragă atunci când bărbatul masiv ar fi venit spre el. Îşi făcuse griji în privinţa femeii, poate glonţul ar fi prins-o şi pe ea…

Piciorul încetă să-l mai doară. Asta era îngrijorător. Întunericul se răspândi, îngustându-i vederea. Apoi lumina se întoarse brusc, la fel şi aerul, şi durerea.

Se rostogoli, tuşind cu putere în timp ce plămânii lui primeau aer, şi piciorul i se contractă într-un mod chinuitor. Trevillion pipăia în jur, căutând orbeşte orice fel de armă. Pistoalele erau descărcate, dar dacă ar fi putut să ajungă la

baston, poate că l-ar fi rupt în capul lui Kilbourne. Privi în sus.

Kilbourne stătea ghemuit în apropiere, ca un băştinaş mătăhălos, cu mâinile atârnându-i între genunchi, cu cuţitul încovoiat într-o mână. Partea stângă a chipului său era plină de sânge şi arăta ca un adevărat sălbatic. Mai puţin ochii. Privea pur şi simplu strădaniile lui Trevillion – cu prudenţă, desigur, dar nicidecum într-un mod ameninţător.

Trevillion îşi îngustă privirea, uitându-se în jur.

— Aştepţi să vină cineva în ajutorul tău?

Kilbourne clipi şi în sfârşit chipul său inexpresiv se schimbă, expresia lui căpătând o urmă de amuzament maliţios. Clătină din cap.

— Atunci ce?

Trevillion reuşi să se proptească pe coate, dar durerea din picior era atât de puternică, încât ştia că nu avea să se poată ridica în următoarea jumătate de oră.

— Ce aştepţi?

Era oare bărbatul un sadic, să-i aştepte moartea într-un asemenea mod?

Kilbourne dădu din umeri şi îşi vârî cuţitul la cingătoare, apoi se răsuci, căutând ceva, şi Trevillion se încordă. Bărbatul îi oferi bastonul. Trevillion se plimbă cu privirea între bastonul său şi criminal, fără să-i vină să creadă, apoi îl smulse din mâna bărbatului.

— De ce nu-mi răspunzi? Nu poţi să vorbeşti?

Din nou i se răspunse cu jumătate de zâmbet răutăcios, în vreme ce Kilbourne clătină din cap. Trevillion se holba la el. Stătea întins pe spate, înarmat doar cu bastonul, într-o postură neajutorată, patetică, iar Kilbourne nu făcu nicio mişcare împotriva lui.

Ba mai rău de atât, îl *ajutase.* Trevillion îşi înălţă capul, şi îl lovi un gând simplu, visceral şi, în mod evident, adevărat.

— Nu i-ai omorât pe oamenii aceia, nu-i aşa?

*

Apollo se uita ţintă la bărbatul întins pe jos, ignorând senzaţia de usturime din zona scalpului. Îl recunoscuse imediat. Căpitanul James Trevillion. Îi ştia numele acum – îl aflase cu ani în urmă la Bedlam –, dar în dimineaţa în care fusese arestat, celălalt bărbat fusese doar un dragon în haină roşie. Vestitorul prăbuşirii sale în iad.

Acum Trevillion era îmbrăcat în negru în întregime, cu curele late şi încrucişate pe piept, cu tocurile goale. Pistoalele lui zăceau în praf. Ce păcat. Erau chiar frumoase, ştanţate cu litere de argint pe mâner.

Bărbatul voise să-l aresteze. Să-l ducă înapoi în iadul reprezentat de Bedlam. Ar fi trebuit să-l omoare pe dragon – sau cel puţin să-l rănească destul de mult cât să nu-l mai urmărească.

Cunoscuse oameni care ar fi făcut asta fără să aibă mustrări de conştiinţă pe urmă.

Dar Apollo era, spre binele sau răul lui, diferit de acei oameni. La Bedlam avusese parte de mai multă violenţă decât era nevoie, în general prefera să rezolve problemele folosind metode mai civilizate. Îşi desfăcu sacul, scoase carnetul şi scrise în el: „Nu i-am omorât eu”.

Trevillion, încă întins pe jos, îşi lungi gâtul ca să citească şi expiră zgomotos.

— Cu siguranţă arătai de parcă i-ai fi omorât, în dimineaţa aceea – erai plin de sânge, aveai cuţitul în mână, şi nu păreai întreg la minte.

Cuvintele lui acuzau, dar tonul denota curiozitate. Apollo simţi un licăr, un mugur minuscul de speranţă. Dădu din umeri cu prudenţă şi scrise: „Beat”.

Pe Trevillion părea că-l deranja piciorul drept, pentru că-şi masa muşchiul gambei.

— Am văzut destui oameni după o noapte de băutură.

Majoritatea au un fel de organizare în nebunia lor. Tu nu aveai nicio noimă.

Apollo oftă. Scalpul îl ustura din cauza glonţului care-l zgâriase, îl durea capul şi sângele din rană începea să îi ude cămaşa. Dar, şi mai rău, încă simţea degetele reci, subţiri, ale domnişoarei Stump pe obraz. Atât de aproape, atât de intim. Celălalt stricase acel moment fragil.

Ea arătase absolut îngrozită când Apollo îi făcuse semn să fugă cu băiatul. Voia să o găsească şi să o asigure că era în siguranţă şi nu trebuia să se teamă. Să fie sigur că privirea ei înfricoşată se datorase situaţiei, şi nu lui. Îi venea să se ridice şi-l lăsă pe Trevillion zăcând în noroi. Dar soldatul îl cunoştea şi îl descoperise – şi trebuia să rezolve situaţia cumva.

Iar Trevillion era primul om, de foarte mult timp încoace, care chiar asculta şi opinia lui despre evenimentele din acea dimineaţă. Asa că, în loc să o şteargă, luă carnetul şi scrise cu atenţie: „Ţin minte că m-am aşezat la o masă cu prietenii mei, şi că am băut prima sticlă de vin… nimic după”.

În timp ce Trevillion citea, Apollo îşi dădu jos jiletca şi cămaşa şi o înfăşură pe cea din urmă în jurul capului care-i sângera, sub forma unui turban. Soldatul îşi ridică privirea.

— Drogat, poate?

Apollo îşi înclină capul şi dădu din umeri, încercând să spună „probabil”. Avusese destul timp să se gândească la asta la Bedlam – ani lungi de regrete şi speculaţii. Ideea că în vin fuseseră puse droguri părea mai evidentă decât faptul în sine.

Se ridică şi îi întinse mâna celuilalt. Trevillion se uită la mâna lui atât de mult timp, încât Apollo aproape că şi-o retrase. Într-un final, celălalt făcu o grimasă.

— Presupun că m-ai fi omorât până acum, în orice caz.

Apollo ridică din sprânceană, dar îl trase pe Trevillion

în picioare când acesta îi acceptă mâna. Trupul soldatului era ţeapăn. Nu scotea niciun sunet, dar era clar că suferea.

Trevillion se sprijini pe baston, dar Apollo îşi ţinu braţul în jurul umărului lui – şi, de vreme ce soldatul nu se plânse, era evident că avea nevoie de ajutorul lui. Apollo îl conduse câţiva paşi până la copacul căzut pe care domnişoara Stump îl folosise pe post de birou. Soldatul se lăsă uşor în jos, strâmbându-se, cu piciorul drept ţinut întins şi rigid în faţa lui. Îi aruncă o privire în timp ce Apollo îngenunche lângă el.

— De ce nu poţi vorbi?

Apollo scrise un singur cuvânt în carnet: „Bedlam”.

Soldatul se încruntă citind, cu degetele ţinute strâns de marginile carnetului. Îşi ridică privirea aspră.

— Dacă nu i-ai omorât tu, atunci altcineva a făcut-o – cineva care nu a plătit pentru crimele lui. Am arestat omul nepotrivit. Am *condamnat* omul greşit.

Apollo se uită la el, încercând să nu zâmbească. Patru ani. Patru ani de foame, de bătăi, de plictiseală, totul pentru că un alt om îi omorâse prietenii. Trecuse prea mult timp pentru a mai avea regrete.

Dintr-odată, deschise uşa şi îi lăsă pe toţi să intre din acea cameră întunecată din mintea sa: Hugh Maubry. Joseph Tate. William Smithers.

Maubry, cu maţele împrăştiate pe podeaua tavernei. Tate era intact, doar că avea o rană în dreptul pieptului şi îi lipseau trei degete. Smithers, cu faţa copilărească uimită, cu ochii deschişi şi gâtul tăiat.

Nu-i ştiuse chiar atât de bine. Maubry şi Tate fuseseră la şcoală cu el, Smithers era o rudă îndepărtată de-a lui Tate. Fuseseră nişte băieţi veseli, numai potriviţi pentru o noapte de beţie – înainte să se trezească într-un coşmar.

Apollo clipi, alungând imaginile, amintirile oribile, şi se uită spre Trevillion. Soldatul îi întoarse privirea, în timp ce stătea cu spatele drept şi o expresie sumbră şi hotărâtă pe

chip.

— Asta este o mare nedreptate care trebuie corectată – pe care eu trebuie să o corectez. Te voi ajuta să-l găseşti pe adevăratul criminal.

Apollo rânji – dar nu amuzat. Luă creionul şi scrise, iar cuvintele erau atât de furioase, încât creionul străpunse hârtia de câteva ori: „Cum? Am stat la Bedlam patru ani, şi în tot timpul acela nimeni nu s-a îndoit de vinovăţia mea. Chiar şi tu m-ai crezut vinovat când m-ai atacat mai înainte. Unde crezi că o să-l găseşti pe bărbatul sau bărbaţii care au comis crimele?”

Trevillion citi şi spuse sec:

— De fapt, tu m-ai atacat pe mine.

Apollo pufni şi trecu peste răspunsul lui.

„În orice caz, superiorii tăi nu-ţi vor lua în nume de rău timpul petrecut departe de dragoni?”

Chipul celuilalt deveni inexpresiv.

— Nu mai sunt dragon.

Apollo făcu ochii mari. Chiar şi în negrul acela monoton, Trevillion arăta în totalitate ca un căpitan de dragoni. Se uită la piciorul lui şi se întrebă când se rănise. În amintirea ceţoasă a dimineţii aceleia îngrozitoare, nu exista imaginea bărbatului şchiopătând. Simţi însă că ar fi fost o idee proastă să pună întrebări. În schimb, scrise: „Rămân la ideea mea: Cum ai de gând să-l găseşti pe criminal după atât de mult timp?”

Fostul soldat se uită la el.

— Trebuie să ai vreo idee, o suspiciune, în legătură cu cine ţi-a omorât prietenii.

Privirea lui Apollo se îngustă. Într-adevăr, petrecuse ore – zile – meditând la acest subiect. Scrise cu atenţie: „Ni s-au luat pungile”.

— Erau mulţi bani?

Apollo făcu o grimasă.

„Nu în a mea – plătisem deja camera şi vinul. Mă

îndoiesc că ceilalţi aveau mai mult de o guinee sau două împreună. Tate avea, totuşi, un ceas de aur superb – era al defunctului său tată. A fost furat.”

— Nu pare să fie o mare comoară care să justifice moartea a trei oameni, spuse cu blândeţe Trevillion.

„Au fost omorâţi oameni pentru mai puţin de atât.”

— Adevărat, răspunse soldatul, dar nu atât de metodic. Se uită preţ de o clipă în gol, masându-şi glezna. Apoi îşi miji ochii. Cine erau oamenii omorâţi? Mi s-a spus atunci, dar nu mai ţin minte.

Apollo îi dădu numele. Trevillion îşi ţuguie buzele, uitându-se în carnet.

— Cât de bine îi cunoşteai?

„Erau oameni pe care-i simpatizam, cu care am băut, dar nu eram apropiat de niciunul dintre ei. Pe Smithers îl cunoscusem în seara aceea.”

Şi cu toate acestea, chipul lui copilăresc era gravat în mintea lui Apollo pentru totdeauna acum.

— Erau bogaţi? Aveau duşmani?

Apollo dădu din umeri.

„Maubry era al treilea fiu al unui baron şi era condamnat să îngroaşe rândurile preoţimii. Tate era moştenitorul unchiului său, cred, şi avea să moştenească o sumă destul de mare – sau aşa se vorbea pe la şcoală, cel puţin. Dacă erau oameni drepţi, nu pot să spun. Smithers nu părea să aibă mulţi bani, dar era îmbrăcat destul de bine. Cât despre duşmani, nu ştiu.”

Trevillion citi cu atenţie, după care îşi ridică privirea, hotărât.

— Tu aveai duşmani?

Apollo scrise, strâmbând uşor din buze.

„Până în seara aceea, aş fi spus că nu.”

Trevillion aruncă o privire spre cuvintele lui şi încuviinţă scurt.

— Prea bine atunci. Voi investiga situaţia şi mă voi

întoarce când voi putea, ca să mă consult cu tine.

Bărbatul se ridică anevoie. Apollo se repezi să-l ajute, dar primi o încruntătură furioasă. Nu mai încercă a doua oară. Când Trevillion reuşi, într-un final, să stea în picioare, faţa lui era roşie şi strălucea de sudoare.

— Fii cu băgare de seamă, milord, spuse fostul soldat, acordându-i respectul cuvenit titlului pe care-l avea, pentru prima dată. Dacă eu te-am putut găsi, şi alţii ar putea s-o facă.

Apollo îi aruncă o privire.

„Cum m-ai găsit?”

— Am urmărit-o pe sora ta, spuse Trevillion sec. Excelenţa Sa este foarte discretă, foarte precaută, dar am observat că are tot felul de treburi de rezolvat foarte des. Nimeni de la conacul Wakefield nu ştia – sau cel puţin, nu spuneau dacă ştiau – unde mergea. Am decis să o urmăresc în secret, deşi a durat până ce slujba mi-a permis s-o fac. Azi e ziua mea liberă.

Apollo îşi arcui sprâncenele. Fostul soldat ştia destul de multe despre conacul Wakefield şi locuitorii lui. Scrise în grabă: „Şi ce faci, de fapt?”

— O păzesc pe Lady Phoebe, spuse el simplu.

Se aplecă şi îşi ridică pistoalele, unul câte unul, aşezându-le în tocurile de la piept.

„Dacă nu ar avea un comportament atât de milităros, ar arăta ca un pirat”, se gândi Apollo cu amuzament.

— O zi bună, milord, spuse Trevillion şi dădu din cap. Te rog să-mi asculţi sfatul. Dacă oamenii regelui te găsesc înainte să îţi dovedesc nevinovăţia, cred că ştii ce se va întâmpla.

Ştia: moarte. Sau, mai rău: Bedlam. Apollo încuviinţă scurt, la rândul lui. Privi cum Trevillion porneşte pe potecă, spre Tamisa, şi apoi îşi ridică sacul, puse carnetul în el şi o luă în direcţia opusă.

Se simţea ameţit şi avea şi o senzaţie neplăcută de

greaţă, fără îndoială din cauza rănii de la cap, dar trebuia să afle imediat dacă domnişoara Stump era în ordine.

Apollo începu să meargă mai repede, aproape alergând de-a lungul potecii, încercând să nu bage în seamă faptul că durerea era şi mai puternică din cauza mişcării. Ea se uitase la el cu fascinaţie, ca şi când ar fi fost ceva special, aproape minunat. Nimeni nu se mai uitase la el astfel, şi cu atât mai puţin o femeie.

Când dădu buzna în teatru, într-un final, primul lucru pe care-l văzu fu domnişoara Stump, împreună cu Maude, aplecate deasupra lui Indio. Băiatul mânca un biscuit uns bine cu gem şi părea în regulă.

Al doilea lucru fu expresia din privirea domnişoarei Stump când se îndreptă de spate şi se întoarse spre el. Teamă pură.

*

Caliban dădu buzna pe uşa teatrului, şi Lily se gândi: „Slavă Domnului!” – cel puţin era în viaţă – apoi, imediat: „Dumnezeule mare!”, pentru că faţa îi era acoperită de sânge închegat şi capul îi era înfăşurat într-o pânză plină de sânge. De asemenea, şi bineînţeles că asta nu era la fel de important precum faptul că era rănit, din nou nu avea cămaşa pe el, şi pieptul lui gol, musculos, îi distrăgea atenţia.

— Adu-ţi aminte de Kitty, sâsâi Maude peste umărul ei, ca un refren trist, şi Lily simţi o nevoie foarte puternică de a o plesni pe scumpa ei dădacă.

— Încălzeşte nişte apă, îi tăie scurt vorba bătrânei.

Maude bombăni în barbă, şi se întoarse spre foc.

— Ce se întâmplă? întrebă Indio în acelaşi moment. De ce este Caliban plin de sânge? L-a omorât pe celălalt bărbat?

Băiatul părea mai degrabă entuziasmat decât speriat,

şi Lily nu putu decât să se holbeze cu groază la fiul ei. Caliban se apropie, cu capul sângerând şi pieptul care îi distrăgea atenţia, şi îngenunche lângă picioarele lui Indio. Clătină din cap şi scoase carnetul din sacul uzat de pânză.

„A fost o neînţelegere între prieteni.”

Lily citi cu voce tare şi făcu ochii mari, privindu-l cu neîncredere. Nici măcar Luşca nu ar fi fost atât de naivă încât să creadă o astfel de explicaţie.

Mutul se clătină şi Lily se repezi să-l prindă de antebraţ – de bicepşii puternici – şi să-l ajute să se aşeze pe scaun. Dacă ar fi leşinat pe podea, ar fi fost nevoit să zacă acolo. Ea şi Maude nu aveau cum să-l ridice.

— A plecat? întrebă ea, imperativ. Celălalt bărbat?

Caliban încuviinţă cu greutate. Ea se aplecă spre el şi şopti:

— E mort?

Făcu o grimasă, dar clătină din cap, încet. Ochii începuseră să i se închidă, şi pielea lui, care era de obicei aurie, începuse să devină cenuşie.

Lily se duse spre cămin şi luă de pe poliţă singura sticlă de vin pe care o aveau. În starea în care era, sigur nu avea să observe calitatea vinului – şi oricum, servea unui scop medical acum.

Îi turnă un pahar şi i-l puse între degete.

— Bea asta, spuse ea şi se uită peste umăr. Maude, apa?

— Numai Dumnezeu poate face apa să fiarbă mai repede, murmură servitoarea încet.

— E rănit, Maude, o mustră Lily şi se ridică în picioare. Nu te mişca, îi spuse cu severitate lui Caliban, pentru că îl credea în stare să se ridice.

Trecu repede în camera ei. Avea o cămăşuţă veche, dosită pe undeva, o găsi, şi o aduse în încăperea principală. Indio nu mai era pe scaun, stătea şi se uita la chipul lui Caliban în timp ce Luşca îi lingea degetele murdare de

gem.

— Indio, nu-l înghesui, spuse ea cu blândeţe, şi desfăcu pânza de pe capul lui Caliban.

Pentru a face asta se aplecă uşor spre el şi simţi căldura care radia dinspre el, şi mirosul masculin, de mosc. Braţul ei se atinse din greşeală de umărul lui, şi acel mic contact o făcu să tremure.

El stătea docil, lăsând-o să-şi facă treaba. Pânza se dovedi a fi ce mai rămăsese din cămaşa lui, complet distrusă acum, şi Lily se întrebă dacă mai avea şi alta. Poate că trebuia să lucreze în parc gol de la brâu în sus, şi cu jiletca pe el, de-acum încolo. Avea să fie o privelişte bătătoare la ochi: braţele lui masive încordându-se în timp ce mânuia o lopată sau cosorul lui periculos. Lily socoti că ar fi putut să ceară câte un şiling doamnelor care voiau să vină să stea lângă teatru şi să servească ceaiul, privindu-l cum lucrează – şi nu-i aşa că era o idee prostească?

Se încruntă, încercând să-şi potolească gândurile, şi îndepărtă cu atenţie cămaşa de pe capul lui. Sângele începuse să se usuce, iar pânza se lipise de părul şi de scalpul lui. Lily se cutremură observând o pată roşiatică ce murdărea şuviţele arămii.

— Uite şi apa, spuse Maude, aducând ibricul aburind şi aşezându-l pe o pânză pe podea.

Se aplecă să se uite la capul lui Caliban în timp ce Lily începu să-i spele sângele închegat din păr. Scoase la vedere o rană de vreo opt centimetri lungime, din care se scurgea sângele. Tăietura se întindea de-a lungul scalpului, puţin mai la dreapta de creştet.

Maude mormăi şi se îndreptă de spate.

— Zgârietură de glonţ, asta e.

Se îndreptă spre colţul în care-şi ţinea cufărul.

— Măiculiţă! exclamă Indio, şi de data aceasta Lily nu-i mai corectă expresia.

Se încruntă, privind rana sângerândă.

— Trebuie cusută? o întrebă pe Maude.

— Nu, inimioară. N-are rost, e superficială.

Servitoarea se întoarse cu o pânză.

— Toarnă nişte vin pe asta şi ţine-o apăsată pe rană.

Lily îşi ridică sprâncenele a îndoială, dar făcu întocmai. Când pânza atinse pielea, ochii lui Caliban se măriră şi gemu de durere.

— Îl doare!

Lily ridică pânza.

— Da, dar vinul ajută să se vindece. Maude îşi puse mâna peste cea a lui Lily şi apăsă cârpa la loc. Acum ţine-o acolo.

Turnă mai mult vin pe scalpul lui Caliban, fără să bage în seamă faptul că acesta se cutremură.

Indio, privindu-l atent dintr-o parte, chicoti.

— Arată caraghios. Acum părul lui e roşu, şi maro, şi negru.

Buzele lui Caliban se arcuiră într-o umbră de zâmbet.

Lily se încruntă, îngrijorată.

— De unde ştii despre astfel de lucruri, Maude?

— Am stat în preajma oamenilor din teatru mult, mult timp, răspunse servitoarea. O adunătură de certăreţi, asta sunt. Am pansat destui oameni tineri după câte o ceartă care a scăpat de sub control.

Indio păru extrem de interesat de această frântură de informaţie.

— Unchiul Edwin a fost vreodată împuşcat în cap?

— Mi-e teamă că nu, băiete. Unchiul tău ştie cum să iasă din astfel de încurcături – ţine la pielea lui, chiar aşa!

Maude o bătu pe mână pe Lily pentru a ridica pânza, şi examină rana care încă sângera. Dădu din cap.

— O să folosim vechea ta cămăşuţă ca să pansăm asta, inimioară.

Rupseră pânza şi, în timp ce Lily ţinea un pansament peste rană, Maude bandaja capul lui Caliban cu fâşii lungi.

Când terminară, arăta de parcă fusese mumificat, şi Indio izbucni în râs.

— Arată ca un bătrân pe care-l doare măseaua!

Luşca lătră şi sări să-l ciupească pe tânărul ei stăpân, şi până şi Maude zâmbi, şovăitor. Servitoarea se adună rapid însă.

— Să ştii, tinere Indio, că asta este una dintre cele mai reuşite bandajări.

— Da, Maude, spuse băiatul, mai serios. Va fi bine?

— Bineînţeles, băiete, spuse Maude cu hotărâre. Ar fi bine ca mama ta să-l ajute să ajungă în pat, pentru că un somn bun i-ar face bine. Vocea ei se îmblânzi puţin. Probabil că bietul om nu are parte de un pat decent în care să doarmă, oriunde şi-o fi făcând veacul. Haide, noi doi vom pregăti cina.

Auzind-o, Indio sări în picioare, întotdeauna dornic să ajute la treburile oamenilor mari, şi atât servitoarea, cât şi băiatul se îndreptară spre vatră, urmaţi cu interes de Luşca.

Lily se uită la Caliban. Avea ochii închişi şi se clătina uşor pe scaun.

— Poţi să mergi până la pat?

El dădu din cap şi deschise ochii. Nu era obişnuită să-i vadă atât de întunecaţi. Îşi reaminti, într-un mod dezagreabil, de momentul în care îl crezuse încet la minte. Cât de ciudată părea acea idee acum.

— Poţi să te ridici în picioare? întrebă ea cu blândeţe.

El îi răspunse ridicându-se, precum o matahală beată, şi Lily îşi puse rapid umărul sub braţul lui. Nu avea cum să-l ţină în picioare – era mult prea masiv – dar îl ghidă spre micul ei dormitor, în timp ce el se împleticea, nesigur pe picioare.

În cameră se afla patul ei – jalnic şi îngust –, şi îl ajută să se urce în el, trăgând cuvertura peste pieptul lui. Arăta de parcă ar fi stat în pătuţul unui copil. Picioarele îi atârnau peste margine, şi un braţ se legăna pe o parte, aproape

atingând podeaua.

Caliban părea că se simte destul de confortabil – avea ochii închişi deja. Oare dormea? Lily se aplecă peste el, şoptind cu insistenţă:

— Caliban!

El deschise ochii, şi deşi culoarea lor nu se schimbase de la pământiul obişnuit, îi erau mai dragi acum.

— Cine era bărbatul acela? întrebă ea. De ce te-a atacat?

El clătină din cap şi închise ochii din nou. Dacă se prefăcea, atunci era un actor cu mult mai bun decât mulţi alţii pe care-i cunoştea Lily.

Ea pufni în zadar şi ocoli patul. Ghetrele şi pantofii lui erau pline de noroi şi strâmbă din nas, dezgustată, dar se apucă vitejeşte de muncă. Desfăcu ghetrele şi apoi pantofii, minunându-se de mărimea lor, înainte de a-i aşeza ordonat sub pat. Apoi găsi altă pătură şi o trase peste umerii lui, pentru că cea de pe pat abia dacă-l acoperea în totalitate.

Îi aruncă o ultimă privire, închise uşa de la dormitor şi se îndreptă spre încăperea principală. Maude şi Indio stăteau lângă vatră, şi bătrâna îl supraveghea pe băiat, care amesteca într-o oală în care clocotea ceva. Maude îi aruncă o privire peste umăr lui Lily.

— Este ceai pe masă, inimioară. Ia loc şi bea o cană, dar înainte de asta, ai face bine să te speli pe mâini. Haide, du-te.

Lily încuviinţă, istovită, şi merse spre uşa de la intrare. Era ciudat de reconfortant să o audă pe Maude dându-i instrucţiuni, cum mai făcuse bătrâna când ea era mică. Asa cum făcea Lily acum cu Indio.

Afară, cerul începuse să se înnoreze şi Lily clipi, minunându-se de trecerea timpului. Fusese atât de îngrijorată pentru Indio, apoi se concentrase pe îngrijirea lui Caliban, încât nici nu observase cum trecuse ziua.

Merse la butoiul cu apă pe care îl ţineau lângă uşă,

luă capacul de lemn şi scoase un pumn de apă, pentru a-şi curăţa mâinile de noroi şi sânge. Privi apa rozalie scurgându-se în noroiul de la picioarele ei, creând mici pârâiaşe şi îşi aminti de un alt moment când îşi spălase mâinile pline de sânge. Chipul lui Kitty fusese atât de umflat, că nu-şi putea deschide ochii, iar gura ei fusese transformată într-o masă însângerată şi obscenă. Totul din cauza unui om masiv şi violent.

Lily privi cum ultimele picături de apă dispăreau şi îşi aminti de cuvintele lui Maude „Adu-ţi aminte de Kitty” – şi se întrebă dacă nu cumva făcea o greşeală – una foarte prostească, şi poate chiar fatală.

Capitolul 7

Regele stătea în castelul lui aurit şi se frământa. Nu mai avusese alţi copii, şi pe măsură ce înaintase în vârstă devenise un om plin de resentimente, gândindu-se că alţii puteau avea progenituri, dar el, conducătorul insulei, fusese doar tatăl unui monstru. Astfel, dădu o poruncă îngrozitoare: în fiecare an, oamenii trebuiau să trimită în labirint cel mai frumos tânăr şi cea mai frumoasă fecioară de pe insulă, drept sacrificiu adus fiului său cel groaznic...

Minotaurul

Apollo se trezi în întuneric în dimineaţa următoare şi îşi dădu seama de două lucruri: primul: că se afla într-un pat – un pat adevărat – pentru prima dată după ce evadase din Bedlam, şi al doilea: că nu scrisese şi nu trimisese instrucţiunile zilnice pentru grădinari. Oftă uşor la acest ultim gând. Oamenii pe care îi angajase Asa erau un grup

de muncitori destul de competenţi, dar, fără instrucţiuni, aveau tendinţa să se învârtă în jurul cozii, fără să facă nimic folositor.

Dar patul – patul minunat, atât de minunat – îl făcea să se simtă mai puţin deranjat de asta. Nu era un pat mare, dar era moale şi curat, cu o saltea adecvată – nu umplut cu paie aspre – şi era confortabil. Era tentat să adoarmă la loc.

Dar atunci îl lovi un gând: „În al cui pat se afla?” Al domnişoarei Stump.

Se ridică, lovindu-se la cap, şi începu să simtă durerea. Camera era întunecată – nu avea ferestre – dar ştia datorită ceasului intern cu care corpul său se obişnuise încă de când era mic – că era dimineaţă, probabil ora şase sau şapte. Unde era domnişoara Stump?

Cu grijă, îşi lăsă picioarele pe podea şi numai atunci îşi dădu seama că îi lipseau ghetrele şi pantofii. Sprâncenele i se arcuiră. Oare eleganta domnişoară Stump i le dăduse jos? îi luă câteva minute de pipăit prin jur, dar le găsi sub pat, în cele din urmă, apoi şi le puse în picioare.

Ajunse, pe pipăite, la uşă, şi o deschise. Imediat fu descoperit de Luş, care părea să fie singura trează din întreaga casă. Sări la picioarele lui, lătrând cu entuziasm. Apollo se aplecă şi ridică în braţe căţeluşa, pentru a o împiedica să trezească pe toată lumea.

Când se ridică, îl văzu pe Indio, ridicându-se dintr-un morman de pături întinse pe podea. El şi mama lui dormiseră împreună, în timp ce Maude era în pătuţ. Ambele femei încă dormeau.

Apollo avu doar un moment la dispoziţie, înainte ca băiatul să caşte şi să se ridice, pentru arunca o privire la părul de culoarea mahonului al domnişoarei Stump, care era despletit şi întins, precum firele de mătase, pe perna ei.

— Luşca spune că are nevoie afară, şi eu la fel.

Apollo se uită alarmat la câinele care se foia în braţele sale. Băiatul, pentru că dormise în cămaşă, îşi puse repede

o pereche de pantaloni şi se îndreptă spre el. Apollo deschise uşa de la intrare.

Afară, dimineaţa se arăta însorită şi glorioasă. O puse pe Luşca jos şi căţeluşa se aşeză pe vine imediat.

Indio se îndrepta spre partea din spate a teatrului, şi Apollo îl urmă. Băiatul se opri lângă unul dintre puţinii copaci care supravieţuiseră – un stejar masiv şi noduros – şi începu să se desfacă la pantaloni. Se uită în sus, zâmbind larg spre Apollo, care se oprise în spatele lui.

— Îmi place să iau la ţintă umflătura aia.

Făcu semn înspre un nod din copac, care se afla la vreun metru de pământ. Apollo zâmbi atotcunoscător şi se descheie şi el la prohab.

Cele două şuvoaie de urină loviră nodul şi scoarţa copacului se aburi într-un mod impresionant, în dimineaţa friguroasă. Şuvoiul lui Apollo dură mai mult decât al băiatului.

— Măiculiţă! spuse Indio scuturându-se puţin, apoi îşi aranjă pantalonii. Eşti foarte bun la asta. Mie mi-a luat câteva zile să nimeresc prima dată.

Apollo încercă să nu lase complimentul să i se urce la cap. Precizia la urinat era, până la urmă, o abilitate – din păcate – subestimată de mare parte din societate.

— Indio!

Chemarea domnişoarei Stump răsună în parc. Indio făcu ochii mari.

— Asta e mama. Se aşteaptă să mergem la micul dejun.

Apollo îl urmă pe băiat înapoi, prin spatele teatrului, şi o găsiră pe domnişoara Stump stând în prag, cu braţele încrucişate peste un şal.

Ridică o mână spre părul lăsat liber când îl văzu pe Apollo.

— O, Caliban. Nu am ştiut că te-ai trezit. Bună dimineaţa.

El dădu din cap şi o urmări cum îşi trecea părul după urechi. Creaturile feminine triste din Bedlam îşi purtau deseori părul despletit, dar era un păr murdar şi încâlcit, căci acelor minţi zdruncinate nu le mai păsa de înfăţişare.

Părul domnişoarei Stump, dezlegat, era o privelişte intimă – una care să i se dezvăluie numai unui soţ sau unui amant. Era un păr strălucitor, lung până la talie, greu şi drept, şi Apollo se luptă cu impulsul de a întinde mâna pentru a-i testa greutatea şi a-i simţi textura mătăsoasă.

Poate că o parte din dorinţă i se văzu pe chip, pentru că ea se dădu în spate, intrând în teatru, privindu-l agitată cu colţul ochiului.

— Indio, te-ai spălat?

— Nuuu.

Indio prelungi silaba, şovăind. Apollo îl bătu pe umăr şi dădu din cap spre butoiul cu apă. Fără îndoială că i-ar fi picat şi lui bine să facă acelaşi lucru.

Domnişoara Stump dispăru pentru un moment şi se întoarse cu câteva bucăţi de pânză. Băiatul îşi dădu jos cămaşa, tremurând în aerul rece al dimineţii, şi-şi încrucişă braţele peste pieptul slăbuţ.

Apollo zâmbi şi descoperi butoiul pentru a înmuia pânza. I-o dădu băiatului, apoi o udă şi pe a lui. În mod normal s-ar fi stropit cu apă, dar suspecta că domnişoara Stump nu ar fi apreciat dacă ar fi stricat pansamentul pe care i-l puse.

În schimb îşi spălă faţa şi gâtul cu energie şi apoi turnă apă proaspătă pe pânză şi se şterse pe braţe, la subraţ şi pe piept. Se răsuci în timp ce se ştergea şi văzu că domnişoara Stump stătea în pragul uşii de la teatru, privindu-l.

Îi întâlni privirea şi deveni conştient dintr-odată că era pe jumătate dezbrăcat şi îndeplinea un ritual intim, în faţa ei. La Bedlam îşi pierduse modestia. Acolo, celulele nu erau niciodată închise, niciodată private. Rutina umană de bază

era, de cele mai multe ori, îndeplinită în faţa unui public format din alţi deţinuţi sau paznici nepăsători. La fel de bine ar fi putut să fie un cal într-un grajd – dar cei mai mulţi cai erau trataţi mai bine decât pacienţii de la Bedlam.

Domnişoara Stump însă nu se uita la el ca la un animal. Îl privea în modul în care se uită o femeie la un bărbat pe care-l consideră atrăgător. Poate chiar aţâţător. Pleoapele ei erau pe jumătate coborâte, obrajii împurpuraţi, şi, în timp ce o privea, limba ei roz trecu încet peste buza de jos.

Brusc, deveni conştient de sfârcurile sale întărite, de bărbăţia sa, de sângele fierbinte care pompa în ea şi o făcea să se mărească.

— Sunt c-c-c-curat acum, mamă?

Vocea ascuţită a lui Indio se auzi din spatele lui.

— Cum? Domnişoara Stump clipi. O! Mda, da, foarte curat, Indio. Hai înăuntru până nu mori de frig.

Băiatul trecu în grabă pe lângă Apollo, ţinându-şi cămaşa strâns în mână, iar Luş, care se plimba prin preajmă, adulmecând vegetaţia moartă, lătră şi fugi fericită după el.

Apollo îi urmă încet, privind-o pe domnişoara Stump. Se agită prin cameră, aşezându-l pe fiul ei la masă, dându-i instrucţiuni lui Maude, apoi dispăru brusc în dormitorul pe care-l ocupase el noaptea trecută.

Când se întoarse, părul îi era aranjat – spre regretul lui Apollo – şi aduse o pătură subţire.

— Caliban, nu vrei asta până când îţi iei altă cămaşă pe tine?

Îi întinse pătura şi se încruntă.

— Ai altă cămaşă, nu-i aşa?

Apollo îi aruncă o privire sardonică, din cauza căreia ea se îmbujoră, şi apoi încuviinţă.

— Sper că-ţi place ceaiul, pentru că nu avem cafea, spuse Maude şi trânti un ceainic pe masă.

Aparent acesta era semnalul ei pentru începerea micului dejun, aşa că Apollo se aşează.

Pe masă se aflau pâine, unt şi un platou cu carne rece, feliată. Nu erau cantităţi mari din nicicare, şi Apollo îşi aminti cuvintele lui Makepeace. Domnişoara Stump nu-şi găsea de lucru.

Apollo fu atent să ia numai o felie de pâine şi doar puţină carne. Ştia cum era să nu ai mâncare. Deseori, la Bedlam, se simţise slăbit din cauza foamei, în ciuda încercărilor eroice ale surorii sale de a-l aproviziona cât putea de des. Foamea era o suferinţă şi mai grea decât bătăile. Îţi făcea mintea să se concentreze numai pe asta: mâncarea şi momentul în care urma să pui ceva în gură. Era groaznic să reduci un om la starea unui câine înfometat. Odată fusese şi el mai rău decât un câine înfometat, îşi pierduse minţile.

Asa că acum era atent să mănânce încet, cu îmbucături moderate, ca un gentilom, pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, asta era, un gentilom.

Ceaiul era slab şi bău două căni, urmărind-o pe domnişoara Stump cum ciugulea din pâine. La un moment dat privirile li se întâlniră şi ea-şi muşcă buza, ca şi cum şi-ar fi ascuns un zâmbet misterios. În tot acest timp, Indio pălăvrăgea despre tot, de la rândunicile pe care le văzuse în copaci în ziua precedentă, la melcul mort pe care Luşca încercase să-l mănânce săptămâna trecută.

Dar, deşi masa de dimineaţă era plăcută, nu trecu mult şi Apollo se gândi că trebuie să plece la lucru – şi pentru a face asta, trebuia să-şi ia cealaltă cămaşă din pavilionul muzicienilor.

Îşi scoase carnetul şi, după ce căută o pagină nouă, scrise: „Mulţumesc – pentru masă, pentru doftoricire şi pentru pat –, dar trebuie să mă întorc la muncă”.

Domnişoara Stump se înroşi când citi foaia şi i-o dădu înapoi.

— Ne-a făcut plăcere să ajutăm.

Indio, care urmărise schimbul, se cocoşă în scaun.

— Of! Chiar trebuie să plece Caliban? Voiam să-i arăt noua mea barcă.

— E un om mare, dragule, şi trebuie să plece la muncă. Dar poate – spuse ea şi îşi drese vocea, privindu-l pe sub gene – poate îi ducem lui Caliban prânzul?

— Da!

Indio fu atât de entuziasmat de idee, încât se puse în genunchi pe scaun şi se întoarse spre Apollo.

— Spune da, te rooog!

Buzele lui Apollo se arcuiră în timp ce încuviinţă.

— Uraaa! strigă Indio, făcând-o pe Luşca să sară şi să se învârtă de bucurie. Uraa!

— Stai jos până nu-ţi verşi ceaiul, băiete, spuse Maude cu o voce aspră, dar până şi ea avea un zâmbet pe chip.

Apollo păşi în parc simţindu-se mai bine decât o făcuse de luni bune – chiar şi cu durerea de cap. Auzi cum se tăiau lemne pe undeva prin parc, deci cel puţin se lucra undeva – dacă se lucra corect, asta era o altă problemă. Se grăbi către pavilionul muzicienilor.

În timp ce-şi încheia nasturii de la jiletcă – din păcate avea doar una, şi era pătată şi uşor umedă din cauză că stătuse pe pământ toată noaptea – auzi vocea furioasă, deosebită a lui Makepeace. Se îndreptă în grabă în direct ia strigătelor, care deveniră inteligibile când se apropie.

— Dacă ai impresia că o să angajez un arhitect diletant, supracalificat, ud pe după urechi, ca să schiţeze planurile şi să reconstruiască afurisitul meu de parc, doar pentru că l-ai cunoscut la un bal de filfizoni din Suedia…

— Elveţia, îl corectă o voce familiară, neplăcută.

— Afurisita de Elveţia, răspunse Makepeace fără să tragă aer, atunci ţi-ai pierdut blestematele de minţi ducale. Parcul acesta va fi cel mai minunat din toată Londra, şi asta

poate să însemne chiar toată lumea, şi avem nevoie de un arhitect cu experienţă, care lucrează, nu un aristocrat neghiob care s-a hotărât că vrea să se joace cu blocuri de piatră şi să vadă dacă poate construi ceva care să nu pice după trei minute afurisite.

Până să termine Makepeace cu protestele sale vulgare şi zgomotoase, Apollo luase colţul şi îl văzu. Stătea în mijlocul unei poteci distruse care ducea spre doc, cu părul vâlvoi, cu mâinile în şold, încruntându-se cu asprime la ducele de Montgomery, care nu părea să-şi dea seama că se afla într-un pericol mortal.

Într-adevăr, când Apollo se opri lângă cei doi bărbaţi, ducele deschise o cutie de tabac, decorată cu pietre preţioase, şi îi zâmbi cu viclenie.

— Vai, domnule Makepeace, sunt uimit că ai astfel de proteste faţă de arhitectul meu nobil, având în vedere că eşti prieten atât de bun cu vicontele Kilbourne.

Apollo încremeni. Nu menţionaseră niciodată numele lui sau titlul pe care-l avea, de faţă cu Montgomery. Se presupunea că bărbatul fusese plecat din ţară timp de ani întregi până în urmă cu o vară. Cum naiba îşi dăduse seama cine era Apollo?

Privirea lui o întâlni pe a lui Makepeace şi văzu în ochii lui tot furie şi uimire. Montgomery strănută într-o batistă enormă, cu dantelă pe margini.

— Acum, domnilor, spuse el după ce îşi puse batista şi cutia de tabac în buzunar, haideţi să reîncepem discuţia pe o notă mai plăcută, ce spuneţi?

— Ce vrei, Montgomery? aproape că mârâi Makepeace.

Ducele dădu din umeri cu delicateţe.

— Asa cum spuneam, vreau să angajez un arhitect pe care să-l aleg eu, care să schiţeze şi să reconstruiască teatrul şi pavilionul muzicienilor şi alte locuri de amuzament care mi-ar plăcea să existe în parc. Bineînţeles,

îl voi plăti din buzunarul meu. Haide, nu e ca şi cum ai avea de ales.

La replica lui, Makepeace chiar mârâi.

— Fascinant, spuse Montgomery, ridicându-şi capul în timp ce-l privea pe Makepeace cum clocoteşte.

Apollo se întrebă dacă bărbatul avea de fel instinct de autoconservare.

— Dar voi lua răspunsul tău drept încuviinţare.

Se întoarse şi se plimbă tacticos, îndepărtându-se de ei.

— Nu putem avea încredere în el, Apollo, spuse Makepeace brusc şi şoptit. Nu ne permiteam nici mai demult să avem încredere în el, dar acum îţi ştie numele.

Şi Apollo nu putu decât să se arate de acord.

*

— E doar un grădinar, mormăi Maude mai târziu în aceeaşi zi, privind-o pe Lily care şovăia în privinţa prânzului pentru picnic, pe care-l împacheta. Cel puţin, aşa ţi-a spus.

— Ce crezi că i-ar plăcea mai mult, puiul fript sau ouăle fierte?

Lily petrecuse toată dimineaţa scriind cu frenezie pentru a putea lua o pauză de câteva ore după-amiaza, ceea ce însemna că avea doar câteva minte la dispoziţie pentru a pregăti prânzul.

— Şi nu e doar un grădinar, e şeful grădinarilor – el proiectează întregul parc, din câte mi-am dat seama.

— Inimioară, un bărbat atât de mare, care munceşte din greu toată ziua, ar mânca orice şi oricât i-ai pune în faţă, îşi dădu Maude cu părerea. Dacă e şeful grădinarilor şi un om atât de important, de ce trăieşte în condiţii grele în parc şi poartă haine atât de obişnuite?

— Nu ştiu, Maude.

Lily puse şi ouăle,. Şi resturile de pui fript în coş. De

obicei, acesta era folosit pentru croşetatul lui Maude, care nu fusese deloc mulţumită că toată munca ei fusese lăsată pe masă, pentru ca Lily să pună stăpânire pe coş.

— Poate că a avut ghinion. Sau poate îi place să stea în parcul la care lucrează. Sau…

Dar rămase fără idei. Chiar nu exista nicio explicaţie pentru multe dintre obiceiurile ciudate ale lui Caliban.

— Şi faptul că nu îţi spune numele lui real sau că te-a lăsat să crezi că era imbecil când v-aţi întâlnit prima data, asta cum o explici, fata mea?

Lily nu avea cum, aşa că îţi ţinu capul jos şi înveli bine o jumătate de pâine.

— Poţi să ai orice bărbat vrei, spuse Maude. I-am văzut cum se uită la tine când eşti pe scenă – şi când nu eşti – de la lachei la lorzi plini de pietre preţioase, toţi te plac. De ce nu-l laşi pe unul să te scoată în oraş?

— Nu mă interesează lorzii, cu pietre sau fără, spuse Lily repede.

— Înţeleg asta, spuse Maude, dar sunt mulţi alţi bărbaţi. De ce să duci un coş de picnic unei brute enorme despre care nu ştii nimic?

„Chiar aşa, de ce?” Mâinile lui Lily se opriră în timp ce încerca să-şi explice de ce, şi ei şi lui Maude.

— E masiv, dar e blând.

— Se lupta cu un străin chiar ieri!

— Ştiu! Lily trase aer în piept şi spuse, pe un ton mai liniştit. Ştiu. Întâlni privirea bătrânei servitoare. Nu ştiu de ce Caliban s-a luptat cu omul acela, dar ştiu că a simţit că trebuia s-o facă.

— Inimioară…

Pe chipul bătrân al lui Maude parcă apăruseră riduri. Lily o prinse de mâni, strângând-o uşor.

— Mă priveşte cu admiraţie, dar nu ca alţi bărbaţi – nu ca pe un obiect pe care vrea să-l aibă, pentru a fi admirat de alţii. Când se uită la mine cred că vede o femeie pe care

o place, cu care vrea să vorbească. Şi eu vreau să vorbesc cu el, Maude. Vreau să aflu la ce se gândeşte când zâmbeşte, şi ce vede când se uită la parcul lui, şi ce va face mâine şi în ziua de după.

Se opri pentru că ştia că îşi pierduse orice urmă de elocvenţă.

— Nu pot să-mi explic. Ştiu doar că vreau să petrec mai mult timp cu el. Când sunt cu el, minutele, orele, trec atât de repede şi abia dacă observ asta.

Clipi şi se uită neajutorată la Maude.

— Nu vreau să fii rănită, inimioară. Vocea lui Maude se domolise, şi deveni rugătoare. Nu pot să-mi scot chipul lui Kitty din vise. Mă bântuie noaptea şi cred că e un avertisment, chiar cred asta. Adu-ţi aminte că era atât de fermecată de bărbatul acela, era atât de sigură că avea să fie bun cu ea.

— Era diferit, murmură Lily. Nu era nici pe departe atât de bun precum îl crezuse Kitty, şi toţi am ştiut-o, chiar de la început. I-am spus să nu plece cu el.

— Asa cum îţi spun eu acum să nu mergi la acest Caliban, spuse Maude. Gândeşte-te, draga mea, ce ştii despre el? Ce ţi-a spus despre familia lui, despre viaţa lui în afara parcului?

— Nimic, spuse Lily.

Nu voia să dea piept cu adevărul, dar asta era: Caliban nu voia să se descopere cine era.

— Dar, Maude, nu e violent... nu cu noi. Ai văzut cât de blând a fost cu Indio.

— Şi dacă e doar o faţadă? Vocea lui Maude tremură. Şi *el* a fost drăguţ la început. Nu aş suporta să te pierd, inimioară, chiar nu aş putea.

Lily îşi ridică privirea într-un final şi văzu, spre oroarea ei, că ochii lui Maude erau înrouraţi. Din impuls, o îmbrăţişă pe bătrână, ţinând-o strâns, şi îi şopti în ureche:

— N-ai să mă pierzi niciodată, Maude, nici dacă

încerci.

— Of, haide, pleacă odată, spuse Maude, trăgându-se din îmbrăţişare ca şi când ar li fost ruşinată de sentimentele pe care le arătase. Se şterse la ochi cu colţul de la şorţ. Dar fii atentă. Promite-mi.

— Îţi promit, spuse Lily cu solemnitate, ridicând coşul şi plecând înainte ca Maude să mai găsească alte argumente.

Îl găsi pe Indio afară, lovind un băţ ars, rupându-l bucăţele, în timp ce Luşca adulmeca un mănunchi de violete. Indio ţinea în mâini preţioasa lui barcă. Se uită în sus, nerăbdător, când ea ieşi din teatru.

— Ai adus ouăle fierte?

— Da.

Lily o luă la pas în ritmul lui.

— Şi tartele cu gem pe care le-a făcut Maude? întrebă Indio, sărind pe lângă ea.

— Desigur.

— Ura!

Lily îi zâmbi şi apoi dădu din cap când trecură pe lângă un grup de grădinari. Doi din cei trei oameni se opriră şi îşi înclinară pălăriile în faţa ei, ceea ce o făcu să se simtă bine. Nu văzuseră prea mulţi grădinari, în afară de Caliban, şi se părea că mare parte din lucrări se desfăşurau departe de teatru. Oricum, se gândea Lily, era inevitabil ca lucrările de restaurare să ajungă şi la teatru la un moment dat, deşi nu aştepta cu entuziasm faptul că aveau să-şi piardă intimitatea. Avea să fie ciudat să iasă afară şi să vadă bărbaţi pe care nu-i cunoştea. Lily se întrebă dacă nu ar trebui să vorbească despre un lacăt pentru uşa teatrului cu domnul Harte.

Brusc, îşi dădu seama că nu ştia unde lucra Caliban azi. Se uită în jos la fiul ei, care sărea fericit, ţinând barca în braţe.

— Ştii unde e Caliban?

— E lângă iaz, sapă o groapă în pământ, spuse el prompt.

Lily îşi arcui sprâncenele.

— Chiar aşa? Pentru ce?

— Nu ştiu, spuse Indio, fără să-şi bată capul prea mult. Dar e mare – este mai mare decât orice groapă pe care am săpat-o eu.

Părea să-l admire pe Caliban. Desigur, pentru un băieţel, aventura săpatului unei gropi era un motiv îndeajuns pentru a munci.

Ajunseră la iaz şi îi dădură ocol cum putură, având în vedere că nu exista nicio potecă. De câteva ori trebuiseră să se îndepărteze de iaz pentru a evita aluviunile, dar într-un final îl găsiră pe Caliban.

Bărbatul era groaznic de murdar, era vârât până la umeri într-o groapă destul de mare, într-adevăr. Luşca fugi la marginea gropii şi lătră la el până când se opinti şi ieşi din groapă. Purta un bandaj pe cap, care-i acoperea rana, dar era mult mai mic decât cel pe care i-l legase Lily cu o seară în urmă.

El zâmbi larg spre micul câine şi spre Indio, care îi arătă barca, apoi se uită la Lily. Chiar şi cu chipul şi părul pline de praf, cu cămaşa aproape pământie din cauza nămolului, inima îi tresări uşor. Se purta asemenea lui Indio când era entuziasmat. Clătină din cap privindu-l şi spuse:

— Trebuie să te speli înainte de prânz.

El se uită în jos la mâinile lui noroioase şi dădu din cap. Apoi îşi dădu pur şi simplu cămaşa jos şi îngenunche lângă iaz pentru a se stropi cu apă pe umeri şi faţă. Nu părea a avea pic de modestie în el.

Lily îşi făcu de lucru, întinzând o pătură pe o bucată uscată de pământ şi despachetând prânzul. Luşca fugi imediat când văzu mâncarea şi încercă să fure o tartă.

— Nu, Luş! strigă Indio.

Băiatului îi plăceau tartele la nebunie.

— Uite, ia asta în schimb, spuse el şi îi întinse o târtiţă grasă de pui pe care o păstrase pentru ea.

Luşca se îndepărtă cu premiul ei, iar Lily speră cu ardoare că micul animal nu avea să îngroape târtiţa, pentru că mai făcuse asta în trecut cu orice considerase ea ca fiind o delicatesă, iar rezultatele nu fuseseră foarte bune când le dezgropase mai târziu.

Caliban se aşeză, cu cămaşa trasă peste cap, dar descheiată. Lily se uită în altă parte, cu afectare. Îşi dăduse pe spate părul ud şi era, dacă nu chipeş, atunci cu siguranţă atrăgător.

Luă rapid una dintre farfuriile din coş.

— Vrei o pulpă de pui? O, şi un ou fiert?

El dădu din cap, cu gura mare uşor arcuită de parcă s-ar fi amuzat.

— Eu vreau un ou, îi aminti Indio.

— Prima dată oaspeţii, Indio, spuse ea cu blândeţe şi-i umplu, cu generozitate, farfuria, cu tot ce adusese în coş, înainte să i-o întindă.

Caliban se lungi pe-o parte, ca un aristocrat roman, alegând cu atenţie o bucăţică de carne.

Lily îl privi cu colţul ochiului, în timp ce îl servea pe Indio, şi apoi îşi luă şi ea un ou şi pâine. Se lăsă pe spate, cu picioarele încrucişate sub rochie, şi îşi îndreptă chipul spre soare – era chiar plăcut după ce avuseseră parte doar de vreme mohorâtă.

Luş veni înapoi, ţinând cu mândrie târtiţa, şi Caliban zâmbi văzând căţeluşa. Ceea ce o făcu pe Lily să-şi amintească ceva. Îşi drese vocea în timp ce rupse o bucăţică de pâine.

— Am observat ieri că ai râs.

El îşi ridică privirea, cu capul înclinat, întrebător.

— Vreau să spun că… Lily începu să gesticuleze cu bucăţica de pâine înainte să-şi dea seama, apoi o puse cu grijă pe platoul ei. A fost destul de zgomotos, şi mă

întrebam, ei bine, dacă poţi să râzi…

El încă o fixa cu ochii mari, şi expresia de pe chipul lui era greu de descifrat. Lily trase aer în piept şi lăsă cuvintele să-i scape.

— Când ai încercat ultima oară să vorbeşti?

El se întinse şi luă sacul de pânză, deschizându-l şi scoţând carnetul. Se aplecă să scrie şi apoi i-l arătă: „Acum câteva luni. Te asigur că nu a avut niciun efect.”

Lily îşi linse buzele.

— Acum cât timp ţi-ai pierdut vocea?

El se încruntă şi scrise: „Acum aproape nouă luni”.

— Atât de recent! spuse ea şi îşi ridică privirea, emoţionată. E mai puţin de un an. Nu înţelegi? E posibil ca infirmitatea să nu fie permanentă.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Indio, ridicându-se în genunchi. Ce e o infirmitate?

— E ca o boală, sau o maladie.

Lily îi aruncă o privire lui Caliban şi văzu că faţa lui devenise inexpresivă. Clipi spre ea şi apoi spre Indio şi ea înţelese mesajul, deşi era hotărâtă să continue mai târziu discuţia.

— Pentru ce sapi groapa?

Caliban se ridică, şi Indio se apropie ca să se uite la carnetul lui în timp ce scria.

„Vreau să plantez un stejar acolo.”

Lily se uită la carnet şi la groapa enormă.

— E o groapă foarte mare.

Buzele lui se arcuiră în timp ce scria, şi Lily ştiu, înainte de a citi, că avea o replică pregătită pentru ea. Avusese dreptate.

„E un copac mare.”

— Dar cum poţi să plantezi un copac mare? întrebă ea în timp ce sparse oul. Nu se usucă atunci când e scos de unde a crescut iniţial?

Caliban începu să scrie cu frenezie răspunsul la

întrebarea ei. Lily îşi mâncă oul, în timp ce-l privea, minunându-se cât de implicat era în profesia sa. Indio nu mai era interesat de discuţie şi scotocea în coş după o tartă cu gem.

Într-un final, Caliban îi arătă carnetul şi Lily văzu că scrisese o pagină întreagă. El veni să stea lângă ea cât citea.

„E o treabă foarte dificilă să muţi un copac mare, pentru că rădăcinile se întind la fel de mult ca şi coroana copacului. Astfel, în funcţie de cât de înalt este un copac, tot atât de mult se întind şi rădăcinile sub pământ. Desigur, nimeni nu poate să mute o bucată atât de mare de pământ, pentru că nu există nicio maşinărie care să sape atât de adânc, şi niciuna care să-l mute după ce e scos. Dar…”

Lily indică locul unde rămăsese cu un deget şi privi în sus.

— Dar dacă nu poţi să scoţi rădăcinile, atunci cum…?

El îşi dădu ochii peste cap şi se aplecă, lovind uşor pagina, sub locul unde ţinea ea degetul.

— O!

Lily se aplecă peste carnet, continuând să citească, conştientă că el se uita peste umărul ei acum, citindu-şi explicaţia deodată cu ea.

„Dar, aşa cum crengile unui copac pot fi tăiate – destul de mult, uneori – şi copacul încă trăieşte, ba chiar îi merge bine pe urmă, se consideră că şi rădăcinile pot fi tăiate. Astfel, un copac poate fi mutat cu rădăcinile prinse ca într-o minge de pământ care, în comparaţie cu înălţimea copacului, este chiar foarte mică.”

Lily îşi întoarse capul – şi îşi dădu seama că faţa lui era foarte aproape de a ei. Clipi, şi pentru o clipă uită ce urma să întrebe. Apoi îşi aminti.

— Spui aici că depinde de înălţimea copacului, dar rădăcinile şi pământul de dedesubt pot fi destul de mari, totuşi, nu-i aşa?

El zâmbi încet, ca şi cum ar fi fost mulţumit de întrebarea ei, şi Lily nu se putu abţine să nu-i răspundă la zâmbet.

Se întinse spre ea, braţele lui aproape îmbrăţişând-o, şi scrise în carnetul din poala ei.

„Foarte bună întrebare. Da, chiar şi aşa, ghemul de rădăcini poate fi destul de mare."

— Poate fi?

Îi simţi respiraţia caldă pe ureche.

„Mărturisesc. Nu am încercat niciodată să transplantez un copac deja dezvoltat. Dar o s-o fac în după-amiaza aceasta. Vrei să stai să vezi cum?"

Dacă cineva ar fi întrebat-o cu două săptămâni în urmă dacă i-ar fi plăcut să vadă cum se planta un copac, s-ar fi uitat la acea persoană cu milă. Dar acum, în clipa aceasta, era destul de entuziasmată de o astfel de perspectivă.

Poate că se uitase de atât de multe ori la pieptul gol al lui Caliban, că se smintise. În orice caz, privi în ochii lui pământii cu gene groase şi îi aruncă un zâmbet scânteietor.

— Da, te rog.

Fu răsplătită rapid cu un zâmbet larg, şi nu se putu abţine să nu îi treacă prin gând că rânjetul era doar pentru ea. În timp ce-l privea, zâmbetul lui se ofili şi ochii îi alunecară spre gura ei. Buzele i se dezlipiră aproape inconştient, şi se aplecă spre el, cu privirea aţintită la acel zâmbet larg, plin de virilitate.

— Mamă, interveni Indio, care rămăsese mânjit pe obraji de la tarta cu gem. Pot să-i arăt lui Caliban barca mea acum?

Lily se trase de lângă Caliban, simţindu-şi obrajii încălzindu-se, şi prinse din zbor privirea amuzată pe care i-o aruncă el înainte de a se întoarce tacticos spre băiat.

— Da, bineînţeles, răspunse ea, abţinându-se să-i arate limba bărbatului care o tachina. Până la urmă, el

începuse – orice ar fi fost ce începuse.

Privi cum Indio se târî spre el, nerăbdător, cu barca. Caliban o ţinu cu atenţie, părând să înţeleagă cât de importantă era jucăria pentru fiul ei, în timp ce Indio îi explica trăsăturile cele mai interesante şi Luşca îşi vâra şi ea nasul în barcă, plină de energie.

Când, într-un final se ridicară, de parcă s-ar fi înţeles ca de la bărbat la bărbat, Lily observă, tresărind, că Indio îi ajungea doar până la brâu lui Caliban. Bărbatul trona deasupra băiatului, atât de masiv şi de înalt, că blândeţea lui era şi mai emoţionantă. Se îndreptară spre malul iazului, şi Indio lansă barca. Caliban o împiedică pe Luşca să sară după ea.

Bărbatul nu era deloc precum soţul lui Kitty. Chiar deloc.

*

Apollo privea în acea după-masă cum maşinăria care purta stejarul lui era trasă prin parc. Elegantă în simplitatea ei, era un fel de căruţă modificată, şi într-adevăr, doi cai de tracţiune munciseră pentru a o aduce de la doc. Într-un capăt erau două roţi şi o platformă pe care stăteau uriaşele rădăcini ale copacului.

Platforma se îngusta într-o porţiune pe care se sprijinea trunchiul copacului, susţinută de o roată mai mică. Caii erau înhămaţi în partea unde se aflau rădăcinile, unde apăsa mare parte din greutate.

Întreaga maşinărie fusese adusă pe Tamisa cu barca. Copacul şi maşinăria fuseseră comandate special de la un arhitect peisagist cu care Apollo corespondase, folosindu-se de pseudonimul domnului Smith. Fusese foarte precis când făcuse comanda, trimiţând schiţe şi numeroase notiţe, şi era mulţumit de rezultat: stejarul lui zăcea ca un colos căzut, cu rădăcinile ieşind din bila de pământ. Acum tot ce

aveau de făcut era să planteze copacul fără niciun incident.

Lily stătea deoparte, cu Indio şi Luşca zburdând pe lângă picioarele ei. Se părea că grădinarii se obişnuiseră cu prezenţa lor în parc, pentru că nimeni nu puse întrebări când rămaseră să se uite.

Apollo aproape că tremura, atât de mult şi-ar fi dorit să dirijeze el operaţiunea. Herring, grădinarul-şef, era din Yorkshire, şi ştia să citească şi să urmeze instrucţiunile scrise ale lui Apollo, dar se mişca încet şi nu era niciun mare gânditor. Nu reuşea să se descurce prea bine când planurile nu mergeau cum trebuia. Şi multe lucruri puteau să meargă rău cu stejarul.

Doi dintre grădinari – doi fraţi cu părul închis la culoare, din Irlanda – ţinură de căruţă în timp ce un al treilea bărbat – un londonez mărunţel şi vânos, care lucra la Harte’s Folly abia de săptămâna aceasta – conducea caii. Herring dădea ordine cu voce tare, în timp ce Apollo, care în prezenţa celorlalţi grădinari devenea, în mod înjositor, doar un neghiob, stătea în apropiere cu lopata.

— Rămâneţi acolo! strigă Herring şi studie notiţele pe care i le lăsase Apollo în urmă cu o săptămână. Scrie aici că stăpânul vrea să tragem căruţa lângă groapă, apoi să desfacem legăturile cailor acolo, spuse el şi dădu din cap, ca pentru sine. Pare logic, chiar aşa.

Caii fură dezlegaţi cu conştiinciozitate şi Apollo, împreună cu cei doi fraţi irlandezi, aveau sarcina de a trage copacul pe cei câţiva metri rămaşi până la groapă. Dacă măsurase groapa corect şi corespondentul său îi respectase măsurătorile, roţile aveau să fie destul de late pentru a-l susţine.

Privi cum căruţa se roti în locul potrivit şi simţi un val de satisfacţie observând lucrul bine făcut.

— E perfect, ca un mieluşel la ţâţa maică-sii, spuse Herring cu admiraţie, apoi îşi aminti de domnişoara Stump. Dacă nu vă deranjează vorbirea unui om bătrân de la ţară,

doamnă.

Lily flutură din mână, amuzată.

— Deloc, domnule Herring.

Schimbă o privire amuzată cu Apollo, apoi el se întoarse înapoi la muncă. Ghemul de rădăcini stătea acum deasupra gropii, iar trunchiul copacului se întindea pe o parte, paralel cu pământul. Luşca adulmeca pe lângă groapă, curioasă ca de obicei, şi Apollo o împinse cu blândeţe cu piciorul. Ar fi fost groaznic dacă micul câine ar fi fost călcat în picioare în timp ce oamenii munceau. Acum mai trebuiau doar să tragă copacul în picioare, să-i taie funiile şi să-i dea drumul – încetişor – în groapa care-l aştepta.

— Stai în spate, omule, îi ordonă Herring lui Apollo. Lasă-i pe cei cu minte să pună frânghiile, altfel o să pice totul în capul nostru, şi atunci nu ştiu ce ne facem.

Apollo se trase deoparte, simulând răbdarea, în timp ce ceilalţi legau funiile. Tresări când unul din fraţii irlandezi trase o funie prea strânsă peste trunchiul stejarului şi speră că bărbatul nu vătămase scoarţa.

Apucă de una dintre funii în timp ce unul din irlandezi şi micul londonez apucară de cealaltă.

— Toţi deodată acum, strigă Herring. Şi nu vă grăbiţi. Încet şi uniform, şi terminăm cu toţii mai repede.

La semnalul lui Herring, Apollo şi ceilalţi doi traseră de funii, mână peste mână, punând copacul în picioare. Limba îngustă şi platforma se răsuciră împreună pe cele două roţi masive, în timp ce roata mai mică se ridică de la pământ. Erau necesare două funii pentru stabilitate şi pentru ca stejarul să nu cadă într-o parte. Acum că Apollo trăgea copacul pe verticală începu să se gândească la faptul că patru sau chiar cinci funii ar fi fost mai de ajutor. Ei bine, avea să procedeze astfel cu următorul copac pe care-l transplantau în parc.

Broboane de sudoare îi picurară în ochi, usturătoare.

Cu colţul ochiului observă că Luşca se întorsese, examinând cu interes groapa, dar nu se putu mişca pentru a o alunga. Muşchii i se întinseră şi auzi gemetele zgomotoase ale celorlalţi bărbaţi. Încet, copacul se ridică, maiestuos şi înalt. Avea să fie o frumuseţe pe malul iazului şi, într-o sută de ani, când îşi va fi întins ramurile peste apă, avea să fie magnific.

Simţi cu groază bruscă o scăpare a funiei la început, urmată îndeaproape de un strigăt răguşit al unuia din grădinari ce ţineau cealaltă funie. Funia zbură prin aer, eliberată din strânsoarea bărbaţilor. Apollo îşi ridică privirea şi văzu stejarul masiv cutremurându-se şi apoi căzând înspre el. În acelaşi timp, Indio sări între el şi căruţă, în timp ce Luşca alunecă şi pică neajutorată în groapa copacului.

Sunetul sfâşie aerul, venind parcă din afara lui, o bestie care fusese prizonieră în pieptul lui şi nu mai suporta să fie închisă, îi arse gâtlejul când îi ieşi din gură.

— INDIO!

Capitolul 8

Aşa se întâmplă ca, într-un an, fecioara aleasă pentru sacrificiu să fie Ariadna. Era singurul copil al unei femei sărace şi înţelepte, şi mama ei plânse cu amărăciune când auzi veştile. Apoi, femeia înţeleaptă îţi şterse lacrimile şi îi spuse fiicei sale: „Ţine minte: când vei fi prezentată la curte, să faci o reverenţă nu numai în faţa regelui, ci şi a reginei nebune şi s-o întrebi dacă vrea să-i duci fiului ei ceva...

Minotaurul

Lily auzi numele lui Indio strigat, apoi totul se pierdu în mugetul stejarului care se prăbuşi. În locul unde stătuse Caliban. Unde fugise Indio.

Oamenii urlau. Caii o luară la fugă, târându-şi harnaşamentele după ei, şi în groapa săpată de Apollo erau numai rămăşiţe şi un nor de praf negricios.

Lily fugi înspre groapă, împingând la o parte ramuri distruse de copac, luptându-se cu un bărbat care încerca să o reţină. Trebuia să fie acolo undeva, poate că scăpase cu un os rupt sau cu spinarea însângerată. Buzele ei se mişcau, murmurând, în timp ce Lily cădea la învoială cu orice zeu care ar fi ascultat-o. Copacul era enorm, iar ramurile zăceau distruse şi se înălţau în calea ei peste tot.

— Dă-mi drumul! ţipă ea la braţele care o ţineau în loc.

Nu-i vedea. Chiar şi în dezastrul cauzat de crengile căzute, trebuia să fie un semn – haina roşie a lui Indio sau cămaşa albă a lui Caliban. Apoi, în mijlocul urletelor, auzi un lătrat.

— Linişte! ceru ea, şi minunea minunilor, bărbaţii chiar o ascultară.

În liniştea subită, lătratul piţigăiat şi isteric al lui Luş se auzea clar – şi venea din groapă.

— Să fiu al naibii, spuse domnul Herring, cu uimire în voce.

Lily se întoarse şi se uită. La început văzu doar amalgamul de rădăcini. Cu siguranţă nu era destul loc acolo pentru un câine mic, cu atât mai puţin pentru un bărbat şi un copil. Dar, în timp ce privea, o mână enormă se agăţă de margine. Lily se repezi spre groapă în timp ce Caliban apăru la suprafaţă, cu capul şi umerii largi murdari, strângându-l pe Indio la piept asemenea lui Hefaistos ridicându-se din fierăria lui infernală.

Nu văzuse niciodată ceva mai minunat.

Caliban aruncă o aruncă pe Luş cea murdară peste

marginea gropii. Căţeluşa se rostogoli şi apoi se redresă, scuturându-se cu putere, şi apoi fugi spre Lily, dând din coadă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun.

Lily ignoră ogarul, uitându-se după fiul ei. Caliban îl puse pe marginea gropii înainte de a ieşi şi el.

— Mamă! strigă Indio şi izbucni în lacrimi.

Ea îngenunche în faţa lui, pipăindu-i corpul cu mâini tremurânde. Îi curgea sânge din nas şi avea o zgârietură pe bărbie. Părul îi era murdar de pământ, dar era întreg. Îl strânse la piept şi se uită peste umărul lui slab la Caliban.

— Mulţumesc. Nu ştiu cum ai reuşit, dar îţi mulţumesc că mi-ai salvat fiul.

Asta păru să-l facă pe Indio să uite de lacrimile cauzate de şoc.

— M-a prins, mamă! spuse el, uitându-se la ea cu un chip plin de dungi de noroi şi sare. Caliban m-a prins şi ne-a aruncat pe amândoi în groapă şi stejarul a picat peste noi, dar de fapt nu a picat, pentru că maşinăria era afară, vezi?

Arătă spre locul unde copacul aterizase deasupra gropii şi nu înăuntru. Lily se cutremură văzând-o, pentru că, dacă una din roţi ar fi alunecat, întregul ghem de rădăcini ar fi picat pe ei, în loc să se încline doar pe jumătate spre groapă. Dar zâmbi de dragul lui Indio.

— Da, văd, dar nu cred că a fost foarte mult loc acolo jos.

— Nu, deloc, o asigură Indio cu sinceritate. Şi Caliban stătea peste mine şi Luş.

Se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche.

— Caliban e foarte greu. Luş a chiţăit. Cred că a fost aproape strivită.

Lily râse printre lacrimi auzind informaţia, pentru că înţelese ceva ce fiul ei părea să nu vadă: Caliban se aşezase deasupra lui pentru a-l proteja de rădăcinile copacului.

Îi aruncă o privire lui Caliban din nou, în timp ce

spuse:

— Tu şi Luş aţi fost foarte curajoşi.

— Şi cea mai bună parte, mamă, spuse Indio, trăgând-o de mână pentru a-i atrage atenţia, cea mai bună parte e că a vorbit, Caliban a vorbit. L-ai auzit? M-a strigat pe nume!

— Cum?

Lily se holbă la feţişoara murdară a lui Indio, apoi în sus, la Caliban. Observă, dusă pe gânduri, că avea o zgârietură însângerată pe obraz. Strigătul acela de dinainte de accident… chiar fusese al lui?

Caliban îi evita privirea, şi chipul îi era palid, iar Lily îşi dori imediat să rămână singură cu el ca să afle dacă putea, cu adevărat, să vorbească.

— Sunt bucuros că băiatul e bine, doamnă.

Cuvintele domnului Herring fuseseră sincere, dar bărbatul se uita cu îngrijorare la copacul distrus şi la maşinărie.

— Mulţumesc, spuse ea. Îl duc înapoi la teatru să facă o baie şi să-i îngrijesc zgârieturile. Şi voi face la fel şi pentru… hm…

Dumnezeule mare, oare cum îi spuneau ceilalţi grădinari lui Caliban? Făcu un gest vag în direcţia lui.

— Cum?

Domnul Herring o privi alarmat.

— Dar l-am pierdut deja pe omul cel nou – a fugit cine ştie pe unde. Am nevoie de Smith.

„Smith?” Lily îşi îndreptă postura.

— Mi-e teamă că trebuie să insist, domnule Herring.

— Of, bine atunci.

Grădinarul-şef flutură din mână, obosit.

— Probabil că nu o să mai facem mare lucru azi oricum. Nu ştiu ce-am să-i spun stăpânului.

— Presimt că nu va fi o problemă, murmură Lily în barbă, ignorând privirea alarmată a lui Caliban. Se răsuci

spre Indio. Poţi să mergi pe jos până la teatru, iubire?

Întrebarea păru să atingă mândria masculină a fiului ei – un lucru atât de capricios şi de uşor de provocat – şi Indio i-o tăie scurt:

— Bineînţeles că da, mamă.

Pretenţia de aroganţă fu însă subminată de postura cu umerii pleoştiţi. Acum că toată agitaţia trecuse, era clar că accidentul îl secătuise de energie pe Indio. Căscă larg în timp ce se împletici pe potecă. După câţiva paşi, Caliban îl luă pe sus fără niciun cuvânt.

Gândul o făcu pe Lily să se holbeze la bărbatul uriaş care îl ducea pe fiul ei pe umăr. Putea vorbi – sau, cel puţin, vorbise.

Un cuvânt, e adevărat, dar cu siguranţă că de unde venise unul puteau veni şi mai multe, nu-i aşa? Lily îşi petrecu restul drumului cu o miriadă de întrebări roindu-i în minte.

Maude era plecată la cumpărături toată după-masa, aşa că teatrul era gol când ajunseră. Lily aşteptă până când intrară şi apoi se răsuci spre Caliban, cerând să ştie:

— *Poţi* vorbi?

El deschise gura şi, pentru o clipă îngrozitoare, nimic nu se întâmplă, apoi sunetele ieşiră, scârţâind şi împletic indu-se.

— Cred… da.

Caliban înghiţi în sec şi tresări, de parcă l-ar fi durut fizic să le rostească.

— O, şopti Lily, apăsându-şi degetele pe buzele tremurânde. O, sunt atât de fericită.

— Ţi-am zis, spuse Indio, somnoros, de pe umărul lui Caliban.

— Da, mi-ai zis, răspunse Lily, ştergându-se la ochi cu degetele. Se transforma într-o adevărată stropitoare. Trase aer în piept pentru a se linişti. Cred că ai nevoie de un pui de somn, tinere.

Indio nici măcar nu protestă că era prea mare ca să mai doarmă după-masa, atât de extenuat era. Lily renunţă la standardele de curăţenie îndeajuns cât să-i ceară doar să se spele pe faţă înainte de a se aşeza, deja pe jumătate adormit, în patul ei.

Închise uşa de la dormitor cu grijă şi îşi ridică privirea ca să-l vadă pe Caliban citindu-i piesa în camera principală. El aşeză foaia pe care o ţinea în mână şi îşi drese vocea.

— E... e... bună, spuse el şi se uită la ea. Foarte... bună.

Avea o voce groasă, dar se simţea că era ceva nefiresc, răguşit în ea, care sugera că era afectată.

— Mulţumesc..

Mai primise complimente pentru piesele ei, dar întotdeauna ajunseseră la ea prin Edwin. Nimeni nu-i mai spuse personal că aprecia scrierile ei.

— Nu e gata, desigur, şi trebuie să lucrez mult la ea dacă vreau s-o termin la timp – am doar o săptămână la dispoziţie – dar cred că s-ar putea să fie una dintre piesele mele cele mai bune. Asta dacă reuşesc să fac ceva în legătură cu Pimberly. E cam îngâmfat în momentul de faţă. Dar – şi îşi pregăti cuvintele, trăgând aer în piept înainte – nu vrei să auzi despre...

— Vreau, spuse el, întrerupând-o.

— O.

Se holbă la el, apoi îşi coborî privirea cu timiditate – nu fusese *niciodată* timidă!

— Asta e bine. Adică... sunt bucuroasă, dar sigur vrei să te speli pe faţă şi să-ţi îngrijeşti rănile, nu-i aşa?

El dădu din cap, probabil protejându-şi vocea, dar nu o scăpă din ochi, privind-o cum aduce apa şi cârpele. Ea veni lângă el la masă şi puse vasul acolo.

— Pot? întrebă ea, surprinsă de cât de răguşită îi era vocea.

După ce el încuviinţă, ridicând fruntea, aruncă o

privire sub pansamentul de pe capul lui. Rana prinsese coajă şi nu părea afectată, aşa că doar puse bandajul la loc. În tăcere, înmuie o cârpă în apă şi o stoarse, apoi îl mângâie pe faţă cu ea, cu blândeţe. De aproape, văzu că era zgâriat destul de serios în multe locuri, şi se gândi că suportase toată greutatea copacului pentru fiul ei. Udă pânza din nou.

— Ce-ţi face spatele?

— E... în ordine.

Lily trecu uşor cu cârpa peste pometele drept, unde se afla tăietura care sângera.

— Mă uit la el după ce te spăl pe faţă.

— Nu e... nevoie.

Ea zâmbi, drăgălaş dar cu insistenţă. Spatele lui probabil că fusese cel mai afectat atunci când îi protejase pe Indio şi pe Luşca.

— Dar vreau eu.

El nu răspunse, aşa că ea continuă, ştergându-l uşor pe lângă nas, pe sprâncenele late, pe pometii sculptaţi. Nu era un chip atrăgător. Nu era frumos, nici graţios. Dar era un chip bun, se gândi ea. Bărbătesc, cu siguranţă. Şi cu siguranţă unul de care se simţea atrasă.

Se opri, înghiţind în sec. Nu-l cunoştea pe omul acesta. Ştia despre el câte ceva – ştia că s-ar fi aruncat într-o groapă murdară fără ezitare pentru a-i salva fiul, că era bun cu câinii neghiobi şi cu bătrânele puse pe harţă, şi că putea, cu o singură privire, să-i topească inima şi tot ce era în ea –, dar nu-l cunoştea.

Se îndreptă de spate, concentrându-se în timp ce uda din nou pânza, urmărind cum degetele ei storceau apa maronie.

— Cum ţi-ai pierdut vocea, Caliban?

Când se răsuci spre el, chipul îi era inexpresiv şi ţinea ochii închişi.

— Te rog, şopti ea.

Trebuia să afle ceva – orice detaliu despre el.

Poate că el îi înţelese rugămintea. Sau poate că era prea obosit ca să se mai lupte cu ea.

— A fost o… bătaie, mormăi el. Îşi drese vocea, dar când vorbi din nou, suna la fel. El… un bărbat a călcat… pe gâtul meu.

Îşi duse mâna la mărul lui Adam. Lily se holbă la el. Era masiv şi curajos şi ştia că se putea mişca cu dexteritate. Cum era posibil să fie înfrânt într-o luptă? Doar dacă…

— Câţi erau? şopti ea.

Ochii lui se aţintiră asupra ei, şi văzu o confirmare sardonică în ei.

— Trei.

Chiar şi aşa…

— Erai beat sau dormeai?

El clătină din cap.

— Eram…

Se uită în altă parte, ca şi cum ar fi fost ruşinat. Privirea ei se îngustă. Ce putea să-l facă pe Caliban să aibă aşa o expresie?

El îşi drese vocea şi încercă din nou.

— Eram… legat.

„Legat.” Lily clipi. Singurele persoane care puteau fi legate erau prizonierii, se gândi ea.

Deodată se simţi mult mai bine. Un bărbat putea fi întemniţat din mai multe motive – datoriile erau pe primul loc. Edwin petrecuse şi el o lună neplăcută în Temniţa Flotei cu câţiva ani în urmă. Se aplecă să-i şteargă bărbia, şi pânza se prinse în perii neraşi.

— Şi nu ai mai putut vorbi apoi?

— Nu. Se încruntă. Nu am…

Caliban trase aer în piept, ca şi cum ar fi fost iritat.

— Am fost… lăsat fără cunoştinţă.

Înghiţi în sec, făcând o grimasă, şi ea îşi dădu seama,

înţelegând brusc, că poate povestea nu se limita doar la atât.

Un om puternic şi masiv, legat, neajutorat. Văzuse băieţi împungând un urs legat – o bestie de care ar fi fugit ţipând dacă ar fi fost liberă să facă ce voia. Băieţi mici – şi bărbaţi slabi – care se credeau curajoşi în faţa neputinţei. Se îmbătau cu ideea de falsă putere. Şi erau capabili să mânuiască puterea în feluri crude şi groaznice.

Oare asta i se întâmplase lui Caliban al ei? Gândul o făcu să ameţească de furie. Nimeni nu avea dreptul să-şi demonstreze bărbăţia neînsemnată distrugând-o pe a lui Caliban. Trase aer în piept, ştiind că mila ei era ultimul lucru pe care l-ar fi acceptat.

— Înţeleg, spuse ea, cu o voce calmă.

El clătină din cap şi gura i se strâmbă.

— A fost… acum multe… luni.

Şi această vitejie simplă, mândria lui tăcută, o făcu să lase garda jos. Lăsă cârpa să-i alunece din mână şi se aplecă să-l sărute.

Reacţia lui fu imediată şi hotărâtă. Îşi încolăci braţele puternice în jurul taliei ei şi o trase în poala lui, făcând-o să-şi desfacă picioarele. Îi sprijini capul în palmele desfăcute, şi îşi înclină capul într-o poziţie mai uşoară, deschizându-şi gura într-a ei. Şi, Dumnezeule, chiar ştia cum să sărute o femeie.

Limba lui îi exploră gura, având gust de vin şi de dorinţă, hotărâtă şi fără să se grăbească. O exploră pe îndelete, trecând peste limba ei, tachinând-o înainte de a se retrage. Îi prinse buza de jos cu dinţii, frământând-o cu blândeţe, şi râse în sinea lui când ea gemu şi se arcui înspre el. Fustele ei erau prinse între trupurile lor şi bineînţeles că el avea pantaloni pe el, dar Lily simţi o tărie sub ei – mare şi puternică.

Sânii ei se loviră de corsaj şi brusc îşi dori ca toate hainele lor să fi dispărut – să îl descopere aşa cum era.

Probabil că-şi pierduse minţile puţin, pentru că îşi dădu seama că îşi strecurase degetele în părul lui plin de pământ şi îl trăgea de el, cerându-i ceva ce nu putea rosti.

El fu cel care o desprinse din îmbrăţişare, şi doar atunci, în timp ce-i arunca priviri feroce pentru că o întrerupsese, o auzi pe Maude pufnind în spatele ei.

— Departe de mine dorinţa să te întrerup, inimioară, mai ales când te tăvăleşti în noroi cu un bărbat, dar am o cină de pus pe masă.

*

— Dar de ce mergem la Harte’s Folly? întrebă Lady Phoebe a doua zi, dimineaţa târziu, strâmbând din nas, posibil din cauza mirosului Tamisei, deşi Trevillion ştia că, de fapt, era din cauza prezenţei lui în viaţa ei. Am înţeles că teatrul şi parcul au ars în întregime.

— Da, milady.

Trevillion îi aruncă o privire furioasă barcagiului care le asculta cu neruşinare conversaţia. Barcagiul se aplecă rapid să-şi vadă de vâslit.

— Dar parcul se renovează acum şi m-am gândit că v-ar plăcea. Şi, de asemenea, adăugă el pe un ton sec, am ceva de rezolvat acolo, şi cum sarcina mea e să vă păzesc şi aţi insistat să ieşim astăzi, nu puteam să merg singur.

— O, spuse ea, pe o voce şoptită, în timp ce îşi trecea degetele prin apă.

Barcagiul îi aruncă o căutătură urâtă căpitanului. Trevillion oftă şi se răsuci pentru a privi cum se apropiau de docul de la Harte’s Folly. Grădina fusese o atracţie foarte populară înainte de incendiu, şi docul fusese mare şi bine întreţinut. Acum era pe jumătate căzut în Tamisa, şi numai o porţiune îngustă din el era proptită şi renovată cu lemn nou. În spatele docului, vegetaţia distrusă şi arsă arăta sumbru – nicidecum ca un loc de relaxare şi amuzament.

Se spunea că Harte intenţiona să reorganizeze întregul parc, dar Trevillion se gândi că era un scop imposibil de atins, numai dacă nu învesteai o grămadă de bani în el, şi chiar şi aşa, rezultatul final nu putea fi garantat. Dar nu asta îl interesa pe el.

Barcagiul opri lângă doc, şi trase mica barcă destul de aproape pentru a arunca o frânghie pe unul din stâlpii de lemn de pe margine.

— Am ajuns, milady, îi spuse Trevillion lui Lady Phoebe, deşi ea probabil ştia deja, din cauza hurducăielii. E o scară în dreapta, imediat după copastia bărcii.

Privi cum ea pipăi scara aspră din lemn cu degetele.

— Acum prinde-mă de braţ, milady.

O apăsă uşor pe antebraţ ca ea să ştie unde era.

— Mă descurc, spuse ea cu nerăbdare, dar luându-l oricum de mână, în timp ce coborî din barcă.

Căpitanul se asigură că o ţinea cu fermitate până ajunse pe doc. O urmă cât de repede putu, în ciuda faptului că era stingherit de un picior bolnav şi de baston.

— Aşteaptă-ne, îi ordonă barcagiului, aruncându-i o monedă.

— ’Nţeles, mormăi barcagiul, trăgându-şi pălăria cu boruri largi peste faţă în timp ce se întindea în barcă. Fără îndoială că avea să-şi umple timpul trăgând un pui de somn.

— Pe aici, milady, îi spuse Trevillion lui Lady Phoebe, oferindu-i braţul stâng.

Se lăsă cu toată greutatea pe bastonul pe care-l ţinea în mâna dreaptă. O potecă nefinisată fusese curăţată, şi ducea de la doc în parc, dar pe jos încă se mai găseau resturi şi dărâmături.

— Ai grijă pe unde calci. Pământul nu e drept.

Ea-şi întoarse capul dintr-o parte în alta, în timp ce mergeau, adulmecând aerul.

— Încă miroase destul de puternic a ars.

— Într-adevăr, răspunse el, ghidând-o pe lângă o moviliţă carbonizată – probabil un copac căzut, deşi era greu de spus. Pământul e înnegrit şi copacii care au mai rămas sunt pârjoliţi.

— Ce trist, murmură ea. Îmi plăcea atât de mult locul acesta.

Încruntă din sprâncene, şi buzele durdulii îi erau lăsate în jos. Căpitanul îşi drese glasul.

— Sunt şi câteva semne de renaştere, remarcă el, simţindu-se caraghios după ce rosti cuvintele.

Ea ciuli urechile.

— Cum ar fi?

— Câteva petice de iarbă verde. Şi soarele străluceşte, spuse el, jalnic. Văzu ceva. Ah, în stânga e şi un fel de floare purpurie.

— Da? se înveseli ea. Arată-mi.

Îi luă mâna şi o trase cu atenţie în jos spre biata floricică. O pipăi atât de uşor, că abia atinse petalele.

— O violetă, cred, spuse ea, în cele din urmă, îndreptându-se de spate. Aş rupe-o pentru miros, dar cu atât de puţini supravieţuitori în jur, nu vreau să o fur.

Trevillion se abţinu să spună că o singură violetă nu putea fi atât de importantă. Ea oftă şi continuară să meargă.

— Foarte puţine semne de renaştere, într-adevăr. Mă întreb cum are de gând domnul Harte să-l refacă…

Personal, căpitanul considera că parcul era o cauză pierdută, dar se hotărî să nu împărtăşească această convingere cu ea.

Se apropiau de teatru, şi Trevillion se încruntă. Nu se gândise foarte mult la ce urma să facă. Nu făcuse planuri exacte cu Lord

Kilbourne cu privire la locul şi ora de întâlnire. Bărbatul s-ar fi putu afla oriunde.

Când se apropiară de teatru însă, problema lui fu

rezolvată. Lord Kilbourne săpa o groapă la câţiva metri de teatru, în timp ce un băieţel cu păr închis la culoare stătea în apropiere, sporovăind cu el.

Trevillion simţi cum i se ridică sprâncenele de uimire. De unde apăruse băiatul? Nu exista nicio casă în jur, cel puţin până la un kilometru depărtare. Lângă băiat stătea tolănit un câine mic şi zvelt, care îşi înălţă capul când se apropiară. Brusc, se ridică şi fugi spre ei, lătrând zgomotos.

Trevillion se încruntă la bestie. Sărea bucuroasă la fustele lui Lady Phoebe.

— Jos, tu.

— O, căpitane, nu cred că e nevoie să mă salvezi de un câine de companie, îl apostrofă Lady Phoebe şi, înainte să-şi dea seama dacă animalul era prietenos sau nu, îngenunche în faţa lui.

Câinele începu imediat să o atingă cu lăbuţele şi să o lingă pe faţă. Lady Phoebe râse, cu mâinile întinse, dar câinele era prea entuziasmat şi nu stătea locului ca să-l mângâie. Faţa ei rotundă strălucea de bucurie.

— Ce rasă e?

— Nu ştiu, răspunse el, luându-şi privirea de la ea. Ceva mic, slăbănog şi isteric.

— Luşca e un ogar italian, spuse băiatul, care fugise după câine. Poţi s-o mângâi dacă vrei. Nu muşcă, deşi – adăugă el fără a fi nevoie – linge.

— Simt asta, răspunse Lady Phoebe, zâmbind. Faţa ei era îndreptată spre cer. Am avut un prieten odată, care avea un ogar italian. Ce culoare e?

— Arămiu, spuse băiatul, adăugând cu sinceritatea celor tineri, nu vezi?

— Lady Phoebe e oarbă, băiete, spuse Trevillion cu asprime.

Protejata lui tresări şi îi aruncă o privire care avu efectul scontat, chiar dacă era oarbă.

Copilul se trase înapoi la tonul lui, şi Trevillion observă

că avea ochii de culori diferite: unul albastru, unul verde.

— O, îmi pare rău.

— Nu ai de ce, spuse Lady Phoebe cu blândeţe. Cum te cheamă?

— Eu sunt Indio, spuse el. Şi el e Caliban, prietenul meu – arătă spre Lord Kilbourne, ceea ce-l făcu pe Trevillion să-şi arcuiască şi mai mult sprâncenele –, şi mama e în teatru.

Lady Phoebe îşi răsuci capul, ca şi cum ar fi fost în stare să se uite înjur.

— Suntem lângă teatru?

— Da.

— Dar am crezut că a ars.

— Asa e, mare parte din el, răspunse Indio. Dar o parte este încă bună. Acolo locuim noi.

Lady Phoebe se încruntă.

— Locuiţi aici?

El dădu din cap, uitând deja că ea nu-l putea vedea.

— Mama e o actriţă faimoasă. E Robin Goodfellow.

— Chiar aşa? Lady Phoebe se arătă plăcut surprinsă. Pot să o întâlnesc? Sunt o mare admiratoare a ei.

În câteva minute, Lady Phoebe se împrietenise cu domnişoara Goodfellow şi luau ceaiul la o masă adusă afară, în grădină.

— Se… cunoşteau de dinainte? întrebă Lord Kilbourne.

El şi Trevillion se îndepărtaseră îndeajuns de mult de teatru cât să nu fie auziţi, dar rămăseseră destul de aproape pentru ca Trevillion să o poată vedea pe Phoebe. Kilbourne aruncă o privire spre bastonul lui şi sugeră un buştean căzut drept scaun. Trevillion fu prea recunoscător că piciorul lui putea lua o pauză, ca să-şi mai facă griji pentru orgoliul său.

Cumva, în zilele care trecuseră de când îl văzuse, vicontele îşi recăpătase într-un mod miraculos darul vorbirii, deşi pronunţa cuvintele sacadat şi vocea îi era încă

aspră. Exista cu siguranţă o poveste în spatele acestui fapt, Trevillion ştia, dar nu-l preocupa în acest moment.

— Nu, deloc, spuse Trevillion, privind cum Lady Phoebe râse la ceva ce-i spusese domnişoara Goodfellow.

— Eşti sigur.

— Foarte.

— Pur şi simplu… fantastic, murmură Kilbourne, părând, în orice caz, confuz.

Privirea lui, observă Trevillion, se opri prea mult asupra actriţei.

— Dacă spui tu, milord.

Celălalt se uită la el şi Trevillion observă că vicontele avea o serie de zgârieturi noi pe faţă.

— Spun, răspunse Kilbourne cu răceală. Să înţeleg… că ai… informaţii noi?

Trevillion se îndreptă de spate.

— Da, milord. Am făcut cercetări în ceea ce priveşte trecutul şi situaţiile prietenilor tăi care au murit în acea noapte. Maubry, aşa cum ai spus, urma să ajungă preot. Conform prietenilor lui care i-au supravieţuit, nu avea duşmani şi nu avea datorii, nici nu jignise pe nimeni în lunile de dinainte de crimă. Cred că îl putem considera o victimă colaterală.

Kilbourne dădu din cap, arătând mohorât. Le privea pe doamne din nou. Trevillion se întoarse şi el să se uite şi observă că Lady Phoebe pipăi cu discreţie tarta de pe farfurie, înainte de a o duce la gură. Era foarte îndemânatică, în ciuda infirmităţii sale, medită el.

— Domnul Tate era, într-adevăr, moştenitorul unchiului său, continuă el. După moartea lui, un văr de departe a devenit moştenitor şi a primit într-un final moşia unchiului său, în valoare de aproape două mii de lire pe an – nu o comoară, dar nicio sumă de trecut cu vederea. Cu toate acestea, vărul în cauză trăia în coloniile americane până acum un an. Deşi ar fi putut, într-adevăr, să trimită

agenţi care să-i omoare vărul, mi se pare, cel puţin la prima vedere, foarte puţin probabil.

— Sunt de acord, răspunse Kilbourne, părând puţin dus pe gânduri.

Domnişoara Goodfellow îşi lingea în acea clipă nişte firimituri de tartă de pe buze. Trevillion îşi drese vocea.

— Cât despre Smithers, ultimul bărbat, aici am găsit ceva interesant.

Kilbourne se uită la el brusc.

— Cum… aşa?

— Spre deosebire de voi, spuse Trevillion, el era îndatorat – şi pentru o sumă destul de mare, unor oameni cu caracter îndoielnic – care conduceau o casă de jocuri de noroc în haosul din Whitechapel.

— Atunci, acesta a fost motivul?

Chipul lui Kilbourne exprima o nepăsare stoică.

— Nu cred, spuse Trevillion cu ezitare. Creditorii lui nu şi-au recuperat banii după moartea sa, şi nici nu se ştia că le datora bani. Dădu din umeri. Să-l omoare pe Smithers, pe lângă ceilalţi doi gentilomi, ar fi fost o mişcare proastă pentru afacere, şi ticăloşii aceştia sunt afacerişti pricepuţi.

Un muşchi din falca lui Kilbourne se încordă şi bărbatul privi în depărtare – luându-şi pentru prima dată ochii de la domnişoara Goodfellow.

— Deci… nu ai aflat nimic.

— Nu chiar, milord, răspunse Trevillion şoptit.

Kilbourne se holbă la el cu o expresie plină de răceală, ca şi cum s-ar fi lăsat păcălit de speranţă de prea multe ori în trecut ca să-şi mai îngăduie să mai facă aceeaşi greşeală.

Trevillion îi întâlni privirea şi spuse direct:

— Unchiul tău este înglodat în datorii, milord, faţă de bunicul tău, contele, şi situaţia continuă de aproape zece ani. Dacă moşteneşti titlul, presupun că s-ar găsi într-o situaţie foarte incomodă, pentru că nu are banii necesari

pentru a şterge datoriile. Dacă ai fi murit în acea noapte, ar fi moştenit titlul – şi banii care vin odată cu el, după moartea bunicului tău. Nu ar fi trebuit să îşi plătească datoria sau să se teamă de judecată şi de închisoarea datornicilor.

Kilbourne nici măcar nu tresări – dovedind că era la fel de inteligent cum îl crezuse Trevillion.

— Dar… nu am murit. În schimb… am fost drogat, se pare.

— Gândeşte-te, murmură Trevillion în şoaptă, pentru că, în caz că suspiciunea i se adeverea, aveau un om puternic drept duşman… Dacă ai fi fost omorât atunci, şi un hoţ de rând sau o astfel de persoană nu ar fi fost arestată pentru faptă, atunci unchiul tău, care era următorul pe linia de moştenire a titlului, ar fi fost suspectul logic. Dar dacă ai fi fost drogat, iar prietenii tăi omorâţi, tu ai fi devenit criminalul, şi astfel ai fi fost adus în faţa justiţiei – şi a spânzurătorii. Ar fi ieşit un scandal, desigur, dar în niciun caz nu ar fi fost vina unchiului tău – şi rezultatul ar fi fost acelaşi ca atunci când te-ar fi ucis chiar el: moartea ta. Trebuie să recunoşti, milord, a fost un plan destul de elegant.

— Iartă-mă… dacă… *nu o fac,* răspunse Kilbourne sec. Aş fi murit… în aceşti ultimi patru ani… dacă vărul meu îndepărtat… contele de Brightmore… nu ar fi fost atât de îngrozit că… o rudă de-a sa… avea să fie judecată pentru crimă… şi nu m-ar fi făcut pachet, trimiţându-mă la Bedlam.

Se opri, înghiţind în sec, după un discurs atât de lung.

— Şi asta nu m-a… încălzit deloc… în acea perioadă. Cred că… aş fi preferat… ştreangul.

Trevillion se gândi, ironic, că şi el trebuia să-i fie recunoscător lui Brightmore, pentru că-l salvase de păcatul de a trimite un om nevinovat la moarte.

— De ce… începu Kilbourne, apoi tuşi şi îşi drese

vocea. Dacă teoria ta… e adevărată, de ce… nu a angajat unchiul meu pe cineva să mă omoare la Bedlam?

— Poate a crezut că aveai să mori oricum acolo, milord, dădu din umeri Trevillion. E valabil pentru mulţi alţii.

Kilbourne dădu din cap, meditând un moment, sau poate că doar îşi odihni gâtul.

— Bunicul meu… este pe moarte, sau cel puţin aşa spune sora mea, rosti el deodată.

— Înseamnă că unchiul tău îţi va dori şi ţie moartea, răspunse Trevillion. În ultimul an a făcut câteva investiţii riscante, şi datoria i s-a dublat în ultimele cinci luni.

Kilbourne îl fixă cu privirea, încruntat.

— Nevoia sa de bani a devenit critică, presupun.

Trevillion îi întâlni privirea şi observă din nou zgârieturile de pe obrazul lui.

— De unde te-ai ales cu zgârieturile acelea, milord? Arăţi mult mai rău decât ultima dată când te-am văzut.

— Ieri… Kilbourne tuşi, ridicând un deget către zgârieturi. Aproape că am murit… Din cauza unui copac căzut… care trebuia plantat. Era de faţă… şi un grădinar nou… azi… lipseşte.

Trevillion se răsuci pentru a sta faţă în faţă cu celălalt bărbat, sprijinindu-se cu toată forţa pe baston.

— Ai fost descoperit, milord. Dacă eu am putut-o urmări pe sora ta, atunci şi oamenii unchiului tău ar fi putut s-o facă.

Kilbourne scutură din cap violent, tuşind.

— Un accident, spuse el, gâfâind.

— Nici tu nu crezi asta, altfel nu mi-ai fi spus, răspunse Trevillion, pierzându-şi răbdarea.

În acel moment se auzi o voce.

— Salutare! Poate să-mi zică cineva unde îl găsesc pe domnul Smith?

Amândoi se răsuciră şi văzură un tânăr cu părul roşcat, care nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani,

clipind în lumina soarelui, care se afla mult prea aproape de doamne, şi care era asaltat deja de căţeluşă.

— La naiba, mormăi Trevillion. Se părea că întâlnirea lor luase sfârşit. Ascultă-mă, milord. Trebuie să părăseşti parcul. Găseşte alt loc de ascunzătoare până ne gândim la un plan pentru a găsi dovezi împotriva unchiul tău.

Kilbourne încă scutura din cap, deşi acum o făcea mai încet, cu privirea fixată pe clădirea teatrului.

— Nu pot.

Trevillion îi urmări privirea – spre domnişoara Goodfellow, desigur, care acum se ridicase în picioare să-l primească pe nou-sosit.

— Nu poţi sau nu vrei?

Kilbourne nu-şi ridică ochii de pe ea, dar chipul i se înăspri, devenind hotărât.

— Nu contează.

Capitolul 9

A doua zi în zori, Ariadna porni spre castelul aurit. Îl găsi pe rege şezând pe un tron incrustat cu diamante, iar alături de el pe regina nebună, care torcea un caier de lână roşie pe o furcă de lemn. Tânărul însoţitor al Ariadnei făcu o plecăciune adâncă şi se dădu la o parte. Dar Ariadna, amintindu-şi de poveţele mamei sale, făcu o reverenţă în faţa cuplului regal, apoi o întrebă pe regină dacă ar putea să-i aducă ceva în dar fiului ei. Fără să scoată o vorbă, regina îi oferi fusul...

Minotaurul

Lily întâlni privirea neclintită a lui Caliban şi se

îmbujoră. În ochii săi scânteietori se citea determinarea.

O privea de parcă un singur sărut fusese de ajuns pentru a o face a lui. Lily îşi feri privirea, trăgând aer în piept. Într-adevăr, fusese un singur sărut, iar de-atunci nu se mai ivise ocazia să vorbească între patru ochi. Cu o seară în urmă fuseseră în compania lui Maude, de ale cărei comentarii tăioase, sarcastice şi dezaprobatoare nu era chip să scape, iar zorii îi petrecuseră alături de Indio, care alergase zburdalnic în toate părţile. Asta înainte să sosească Lady Phoebe şi căpitanul Trevillion.

— Cine-i domnul? întrebă Phoebe, privind în direcţia tânărului care se apropia de ei.

După ce îl întâmpină cum se cuvine, Luşca o zbughi către stăpânul ei. Indio se îndepărtase de musafiri, iar acum se juca într-un colţ al teatrului, în ceea ce părea a fi o baltă cu noroi.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Lily, încercând să nu-şi trădeze iritarea. Dumnezeule, Harte’s Folly se transformase într-un bâlci de ţară, o adevărată răspântie a drumeţilor. Într-un târziu, îşi aminti să fie politicoasă, şi adăugă: Milady.

Lady Phoebe surâse şi întrebă cu glas şoptit:

— Cum arată?

Fireşte, Lady Phoebe nu putea şti cum arată sau ce vârstă avea bărbatul.

— E un tânăr plăcut la vedere, cu părul roşu ca focul, răspunse Lily iute, cu glas scăzut. Poartă o pălărie cu boruri răsfrânte şi un costum de culoarea ghindei. Vesta e mai deschisă la culoare, mai degrabă bronz decât cafenie, şi brodată cu panglică roşie. O ţinută nu foarte scumpă, dar elegantă.

Îşi înălţă privirile.

— Dacă stau bine să mă gândesc, e chiar drăguţ.

— Foarte bine, spuse Lady Phoebe cu o urmă de satisfacţie în glas, apoi se lăsă pe spătar.

Lily avu timp să-i arunce o privire amuzată celeilalte femei – era încântătoare – înainte ca tânărul să se prezinte.

— Bună dimineaţa, spuse el cu un uşor accent scoţian. Se opri dinaintea lor, îşi scoase pălăria din cap şi făcu o plecăciune fermecătoare. Numele meu este Malcom MacLeish. Cu cine am onoarea?

— Eu sunt domnişoara Robin Goodfellow, spuse Lily cu o reverenţă, iar Domnia Sa e Lady Phoebe Batten.

— Doamne sfinte! exclamă MacLeish.

Tânărul făcu ochii mari, dezvăluind albastrul sclipitor al irisului, şi îşi exprimă uimirea cu gesturi teatrale.

— Ce onoare, doamnelor! Domnişoară Goodfellow, am avut privilegiul să asist în urmă cu doi ani la spectacolul *Cum vă place*, unde aţi interpretat-o magistral pe Rosalinda.

Lily făcu o nouă reverenţă, amuzată de manierele lui extravagante.

— Mulţumesc, domnule.

— Cât despre Domnia Voastră, stimată doamnă, continuă domnul MacLeish, întorcându-se spre Phoebe, sunt profund onorat să mă aflu în prezenţa voastră.

— Chiar aşa, domnule, spuse Lady Phoebe, cu un zâmbet în colţul buzelor. Îşi înălţă privirea, dar nu tocmai în direcţia tânărului. Doar în simpla mea prezenţă?

— D-da, milady, spuse el, nesigur dacă femeia îl lua peste picior sau nu. Îi aruncă o privire scurtă lui Lily, care nu-i sări însă în ajutor. Îşi săpase singur groapa cu acea risipă de entuziasm. Frumuseţea Domniei Voastre îmi încântă privirea.

Lady Phoebe izbucni în râs. În gura altei doamne, hohotele ei ar fi sunat ca o insultă sau cel puţin ca o ironie, dar, în cazul ei, era pur şi simplu o dovadă de veselie inocentă.

Lily nu-şi putu înăbuşi zâmbetul. Râsetul musafirei era de-a dreptul molipsitor.

— Domnule MacLeish, spuse Lady Phoebe, ţinându-şi veselia în frâu. În ce vă priveşte, am auzit că sunteţi un specimen cât se poate de neatrăgător.

Tânărul înţelese brusc tâlcul vorbelor ei şi făcu ochii mari, dar spre cinstea lui îşi veni iute în fire, fără să jignească inteligenţa lui Lady Phoebe.

— Protestez, milady, împotriva acestor zvonuri nefondate. Sunt considerat unul dintre cei mai chipeşi gentilomi din Anglia. Am pielea albă ca laptele, dinţii la locul lor, ochi albaştri şi… păr bălai, ca spicul în soare.

Lady Phoebe clătină din cap.

— Asa minţi o femeie care şi-a pierdut darul vederii, domnule MacLeish? Am aflat deja că eşti roşcat.

— Mă răniţi, milady, exclamă tânărul, ducând mâna la inimă, cu toate că Lady Phoebe n-avea cum să-i vadă gestul. Mă jur că am cucerit inimile multor doamne.

— Doar inimile? întrebă Lady Phoebe, mijind ochii.

— Nu-l mai tachinaţi pe băiat, milady, rosti căpitanul Trevillion pe măsură ce se apropia şchiopătând de masă.

Era însoţit de Caliban, care le urmărea cu ochi ageri. O străfulgeră pe Lily cu privirea, apoi îşi mută atenţia către nou-venit. Vorbele căpitanului curmară flirtul nevinovat, iar atmosfera jovială se risipi de-ndată. Lady Phoebe se crispă.

Domnul MacLeish luă numaidecât o atitudine solemnă, băgând de seamă pistoalele prinse la pieptul căpitanului.

— Cu cine am onoarea, domnule?

Lady Phoebe răspunse în locul căpitanului.

— Dumnealui e căpitanul James Trevillion, însărcinat de fratele meu să-mi poarte de grijă, ca un câine ţinut în lanţuri dinaintea delicioasei plăcinte de porc.

— În ochii mei, milady, sunteţi mai degrabă o tartă cu mere, murmură Trevillion. Apoi către tânăr: Iar dumneata?

— Domnul Malcom MacLeish, se prezentă scoţianul.

Lily constată cu satisfacţie că tânărul nu părea câtuşi

de puţin intimidat de asprimea fostului dragon. Potrivit spuselor lui Caliban, căpitanul Trevillion era un soi de partener de afaceri, dar Lily asistase în urmă cu puţin timp la lupta celor doi, şi i se părea înţelept să nu renunţe cu una cu două la prejudecăţile în privinţa lui.

— Excelenţa Sa, ducele de Montgomery, m-a însărcinat cu reconstrucţia teatrului Harte’s Folly. Totodată, m-a informat că aici îl pot găsi pe domnul Smith, arhitectul grădinilor.

Caliban, care se calmase în timpul acelui mic discurs, dădu din cap.

— Eu sunt… Smith.

Domnul MacLeish se lumină la faţă.

— Încântat de cunoştinţă, domnule, rosti el, întinzându-i încet mâna.

Preţ de câteva clipe, Caliban o privi ca pe un obiect străin şi bizar, apoi îşi veni în fire şi i-o scutură cu hotărâre.

— V-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi arăta împrejurimile şi planurile pentru grădini.

Trevillion îşi miji ochii şi schimbă o privire plină de subînţeles cu Caliban. Lily oftă. Era sătulă să nu ştie ce se petrece. Şi, din câte se părea, nu era singura.

— Iertare, căpitane, spuse Lady Phoebe, cu glas impunător, dar nu cred că mi-aţi făcut cunoştinţă cu domnul Smith. Îmi mărturisesc curiozitatea în privinţa celui pe care doreai cu-atâta jind să-l vezi astăzi.

Crisparea căpitanului îi dădu de înţeles lui Lily că Trevillion nu avea să ia în seamă întreruperea, dar nu înţelegea în ruptul capului atitudinea lui.

Totuşi, căpitanul rosti cu politeţe în glas:

— Milady, vi-l prezint pe domnul…

— Sam, interveni Caliban. Sam Smith, pe scurt.

— Domnul Sam Smith? continuă căpitanul cu eleganţă. V-o prezint pe Lady Phoebe Batten, sora ducelui de Wakefield.

Lady Phoebe ridică mâna cu un aer semeţ, iar Caliban se văzu nevoit s-o strângă, cu o plecăciune. Rosti apoi cu glas frânt:

— Milady… sunt foarte încântat… de cunoştinţă.

La auzul vocii, tânăra înălţă capul.

— V-a prins răceala, domnule Smith?

— Nu… doamnă, rosti el cu atâta blândeţe în glas, încât Lily simţi un fior neobişnuit de gelozie. M-am răcit nu demult… la gât… şi drept urmare… mi s-a modificat vocea.

Lady Phoebe încuviinţă.

— Înţeleg.

Caliban încercă să-şi retragă mâna, dar ea îl ţinu în loc cu fermitate.

— Spune-mi, domnule Smith, şi nu uita că e păcat de moarte să minţi un orb în faţă: ne-am mai întâlnit vreodată?

O expresie bizară străbătu chipul lui Caliban. În ochii lui Lily părea a fi tristeţe.

— Nu… doamnă. Nu am… avut plăcerea până acum.

— Ah, rosti ea, dându-i în cele din urmă drumul la mână. M-am înşelat atunci.

Caliban se întoarse către MacLeish.

— Voi fi încântat… să vă prezint… grădina, aşa cum este ea acum… domnule. Şovăi o clipă, apoi o privi scurt pe Lily. Îmi amintesc că şi dumneavoastră… păreaţi interesată de grădină… doamnă? Putem face un tur… după prânz… dacă doriţi. La orele trei?

Lui Lily i se puse un nod în gât, dar reuşi să-şi păstreze cumpătul.

— Cu mare plăcere, domnule Smith.

Caliban încuviinţă.

— În cazul acesta… dacă ne scuzaţi… Pe-aici, vă rog, domnule MacLeish, îl pofti el cu o mişcare elegantă a braţului.

— Desigur, spuse tânărul. Lady Phoebe, domnişoară Goodfellow, sunt extrem de încântat de cunoştinţă. Sper să

ne întâlnim şi cu altă ocazie.

— Şi eu, de asemenea, zâmbi Lady Phoebe.

Lily făcu o reverenţă şi murmură un salut. Domnul MacLeish îşi duse mâna la pălărie, cu o mină gravă.

— Încântat, căpitane Trevillion.

— Şi eu, rosti soldatul cu glas tărăgănat şi atât de sec, de parcă ar fi scuipat praf.

Îi urmăriră pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se. Caliban îi expunea deja invitatului planurile pentru grădină. Căpitanul Trevillion se răsuci spre doamne.

— Dacă-mi amintesc bine, doamnă, vă aşteaptă nişte cumpărături foarte „importante” în după-amiaza aceasta. Când sunteţi gata…

— Toate cumpărăturile sunt importante, căpitane, i-o întoarse Lady Phoebe pe un ton cât se poate de serios. Dar domnişoara Goodfellow dorea să-mi împărtăşească secretul tartelor ei cu dulceaţă.

— Chiar aşa? rosti soldatul ironic, trădând o uşoară neîncredere.

Lady Phoebe zâmbi voioasă.

— Chiar aşa. Fii bun şi lasă-ne puţin singure, să ne putem consfătui în linişte. Sunt convinsă că locul unde ai vorbit cu domnul Smith e ferit de auzul nostru. Ai putea să ne aştepţi acolo.

Trevillion făcu o plecăciune rigidă.

— Milady.

Căpitanul se îndepărtă şontâcăind. Preţ de câteva clipe, Lily aproape că-l compătimi. Era un bărbat foarte mândru, iar Lady Phoebe îl solicita uneori peste măsură. Dar de cum plecă, femeia se apropie de urechea ei şi şopti:

— S-a îndepărtat suficient?

Lily îi aruncă o privire scurtă soldatului, aflat acum la câţiva zeci de paşi depărtare.

— Asa cred, milady.

— Trebuie să fii sigură, bombăni Lady Phoebe. Jur că

omul ăsta are urechi de câine. Îşi încreţi nasul. Asta n-a sunat foarte bine. În fine, are auzul foarte ascuţit. Extrem de iritant.

Lily îşi înăbuşi o grimasă.

— Aşa-i, milady.

— Spune-mi iute, până nu se-ntoarce să-şi vâre nasul în treburile noastre, cum arată domnul Smith?

Lily clipi uimită şi rosti cu glas scăzut:

— E înalt… cred că are peste doi metri, lat în umeri şi cu mâini vânjoase. Nu e chipeş.

Lady Phoebe se încruntă, îngândurată.

— Are cumva vreun semn distinctiv?

— Nu cred, dacă nu punem la socoteală nasul lui uriaş, rosti Lily, ridicând neajutorată din umeri.

— Ce ştii despre el? Familie? Prieteni?

— Nimic, şopti Lily cu sinceritate, înspăimântată de acest gând. Absolut nimic.

— La naiba, spuse Lady Phoebe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lily, temându-se de răspuns. Cine credeţi că e de fapt?

— Nimeni, răspunse femeia, dând nerăbdătoare din mână. Doar că Trevillion e foarte misterios. Aş putea să jur că îmi face în ciudă. E cu ochii pe noi?

— Da, milady.

— Nici nu-i de mirare, bombăni Lady Phoebe. Mai bine îl chem înapoi. Îţi mulţumesc, domnişoară Goodfellow pentru această dimineaţă minunată. Sper să ne revedem cât de curând, da?

— M-aş simţi onorată, spuse Lily, în vreme ce căpitanul Trevillion se apropia.

— Dacă sunteţi gata, milady, rosti el.

— Bine, bine, spuse Lady Phoebe, ridicându-se în picioare.

Căpitanul se apropie de ea şi întinse iute braţul chiar în locul în care ajunse mâna ei, după ce se ridică în

picioare.

— Îmi iau şi eu rămas-bun, domnişoară Goodfellow.

— Domnule. Milady, murmură Lily.

Căpitanul îşi ridică politicos pălăria, şi cei doi se îndepărtară. Teama însă nu o părăsi pe Lily. Ce bănuieli avea Lady Phoebe despre adevărata identitate a lui Caliban? Lily credea că, în ciuda tăgăduielii, femeia ţintise undeva anume cu acele întrebări.

Aruncă o privire spre ceaşca de ceai. Se punea următoarea întrebare: Cât de periculos era să se lege de Caliban, în condiţiile în care nu-i cunoştea identitatea?

*

Apollo îşi făcuse o impresie bună despre MacLeish în acea după-amiază, în pofida mâniei lui Makepeace. Cu toate acestea, tânărul era mult prea necopt pentru a întocmi planuri de clădiri după capul lui. Dar cel puţin înţelegea câte ceva despre arhitectură. Urma să facă dovada aptitudinilor sale cu planurile pentru clădirea teatrului şi a operei, şi pentru cine ştie ce alte construcţii avea de gând ducele să ridice, pe propria cheltuială, în grădină. Până atunci, Apollo hotărî să nu-l ia în răspăr.

Iuţi pasul, dornic să ajungă cât mai repede la teatru. Voia s-o vadă din nou pe Lily, dar nu în compania unor străini băgăreţi sau a unor arhitecţi ciudaţi. Ba mai mult, s-ar fi lipsit cu dragă inimă şi de năzdrăvanul acela de băiat, şi de servitoarea ei cicălitoare. După anii îndelungaţi de teamă, suferinţă şi durere petrecuţi la Bedlam, uitase de savoarea companiei unei femei frumoase. Tachinările, flirtul şi, de ce nu, poate chiar un sărut.

Nu ştia ce gândea Lily despre sărutul lor, sau dacă-l va mai lăsa vreodată să-i atingă buzele, dar de încercat, tot avea să încerce. Irosise prea multe ceasuri din viaţă. Voia să trăiască din nou.

Dar când se apropie de teatru, auzi voci ridicate, apoi strigătul unui bărbat.

Apollo o luă la fugă.

Ieşi dintre tufişuri şi zări un tânăr zvelt îmbrăcat într-un costum violet şi cu perucă albă, stând necuviincios de aproape de Lily. Deasupra rochiei roşii, Lily purta o eşarfă, şi părea gata de plimbare. Cei doi stăteau în luminişul din apropierea teatrului.

— ... Zis că am nevoie de ea, spunea bărbatul, aproape nas în nas cu Lily. În timp ce vorbea, împrăştia stropi de salivă în jur. Tu n-ai cum s-o vinzi de capul tău, aşa că nici nu are rost să încerci.

— E munca mea, Edwin, îi răspunse ea curajoasă bădăranului, dar tremurul din glasul ei stârni furia lui Apollo.

— Cine... eşti... dumneata? întrebă el în timp ce se apropie de cei doi, încleştând şi descleştând pumnii.

Bărbatul se răsuci vijelios şi rămase năuc la vederea lui Apollo, de parcă nu l-ar fi auzit venind.

— Cine sunt eu? Cine... cine eşti tu... malacule? întrebă el, maimuţărind felul împleticit de-a vorbi al lui Apollo.

Apollo nu luă în seamă batjocura individului – la Bedlam avusese parte de un regim mult mai neplăcut – dar îl nemulţumi reacţia lui Lily, care se făcu palidă la chip când îl văzu.

— Te rog, Caliban, rosti ea cu mâinile împreunate. Probabil se străduia să nu-şi frângă mâinile de agitaţie. Poţi să vii, te rog, puţin mai târziu? În jumătate de ceas, dacă se poate.

Rostise aceste ultime vorbe cu glas scăzut şi reţinut, de parcă se temea să-l alunge pe bărbat. Probabil îl alungase în trecut şi ajunsese mai apoi să regrete gestul.

— Îl ştii pe... *mocofanul* ăsta? întrebă necunoscutul pe un ton batjocoritor, apoi izbucni în râs. Jur, Lil, preferinţele

tale legate de cei cu care împărţi aşternutul nu contenesc să mă uimească, în curând o să te tăvăleşti cu uşierii, dacă o ţii tot aşa…

Dosul palmei lui Apollo îi curmă vorba înveninată cu un trosnet satisfăcător. Bărbatul se clătină pe picioare şi căzu în fund.

— Nu-i face rău, te rog! strigă ea, iar Apollo descoperi spre nemulţumirea sa că Lily ţinea la bărbat.

— Bine, o asigură el pe acelaşi ton. Îl fixă cu privirea pe derbedeul nervos şi luă o hotărâre. Dar nici n-o să… stau cu mâinile în sân… cât timp el… se poartă necuviincios. Îl apucă iute şi îl aruncă în cârcă. Aşteaptă-mă aici.

Apollo auzi un vaiet trist şi se temu ca individul să nu-i verse pe spate. Tocmai ce se-mbăiase şi îmbrăcase o cămaşă relativ curată. Fără să-i dea drumul, se răsuci pe călcâie şi porni spre doc.

— Caliban!

N-o luă în seamă. Nu-i păsa cine era măgarul din spinarea lui, atâta vreme cât le dădea pace lui Lily şi lui Indio.

— Lasă-mă…

Apollo sări peste un buştean căzut la pământ şi ticălosul icni, nemaiputând să-şi ducă vorba la capăt. Când îşi recăpătă suflul, înjură de mama focului.

— Ai habar cine sunt?

— Nu.

— O să mi-o plăteşti!

Bărbatul înghiţi în sec şi se smuci, aşa că Apollo îi dădu drumul în iarbă. Erau la o distanţă apreciabilă faţă de teatru. Nemernicul se holbă la el, palid la faţă de mânie, cu peruca alunecată într-o parte. Sub ea se zărea un pămătuf de fire negre şi scurte.

— Am cunoştinţe… oameni care-or să te prindă şi-o să-ţi taie blestematul de mădular!

— Nu mă… îndoiesc.

Nu dădea două parale pe ameninţări. Apollo se proţăpi deasupra furiosului dandy care zăcea la pământ şi se aplecă aproape de chipul său, în maniera intimidantă cu care ticălosul o tratase pe Lily.

— Să nu mai calci… pe-aici… până nu înveţi să vorbeşti… pe-un ton civilizat.

Se feri cu uşurinţă de lovitura ţintită spre vintrele sale şi îl lăsă pe nemernic acolo. La urma urmei, Lily nu păruse deloc fericită când plecase.

Iar la întoarcere, o găsi cu aceeaşi faţă posomorâtă, umblând de colo-colo prin poiană. De cum îl zări, se năpusti asupra lui.

— Ce i-ai făcut?

Apollo o fixă cu privirea şi ridică din umeri.

— L-am aruncat… la pământ… ca pe-un gunoi… ce este, rosti, ignorând durerea din gâtlej.

— Ah… Pentru câteva clipe se dezumflă, apoi reveni cu furie sporită. De ce te-ai amestecat? Nu era treaba ta.

Apollo îşi închipuise o cu totul altă după-amiază.

— Poate că… am vrut să fie… treaba mea, rosti el, apropiindu-se încet de ea.

— Dar… Lily dădu din mână, plină de frustrare. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. El e…

Apollo îşi înclină capul într-o parte.

— Tatăl lui Indio?

— Poftim? Lily se întoarse şi îl săgetă cu privirea. Nu! Ce-ţi veni? Edwin e fratele meu.

— Ah. Nodul din gât care ameninţase să-l sufoce de când Lily îi luase apărarea filfizonului dispăru încetul cu încetul. Familia intra în altă categorie. Nu-ţi poţi alege rudele. Ar trebui să-şi aleagă mai cu grijă cuvintele… când vorbeşte cu sora lui.

Pe chipul ei înflori o grimasă drăguţă.

— Nu-i în apele lui. A pierdut o căruţă de bani şi este foarte nervos.

O prinse de mână şi o trase cu delicateţe pe potecă, dorind să părăsească locul nefericitei întâlniri.

— Înţeleg. Şi asta… din vina ta?

— Nu, fireşte că nu.

Lily se încruntă, dar nu se împotrivi, iar el o luă drept o mică victorie.

— Edwin face bani de pe urma pieselor mele.

Apollo ridică din sprâncene.

— Cum aşa?

— Vezi tu, piesele sunt publicate pe numele lui, rosti ea, cu ochii în pământ.

Aparent nu observase că o ţinea încă de mână, ceea ce lui Apollo îi convenea de minune. Degetele ei erau subţiri şi reci.

— Pentru că… le poate vinde mai uşor.

— De ce?

Lily lovi o piatră de pe potecă.

— Are cunoştinţe mai înstărite. Prieteni mai importanţi. Pufni cu ciudă. E mai descurcăreţ, atâta tot.

Apollo nu mai zise nimic, deşi era nedumerit. Ce legătură aveau prietenii importanţi cu publicarea unui text?

— Tatăl meu a fost hamal, mormăi ea în cele din urmă, cu o undă de ruşine în glas. Un amărât de hamal. Din câte-am înţeles, obişnuia să le-aducă te miri ce actorilor la teatrul unde juca mama. Costume, recuzită şi o găină friptă la cină sau orice trebuia cărat dintr-o parte în alta. Ştii foarte bine ce face un hamal.

În loc de răspuns, Apollo o strânse mai tare de mână. Lily rupse o ramură din mers.

— Tatăl lui Edwin a fost un lord… mă rog, fiul unui lord, adică nu cu mult mai răsărit decât un hamal. Mama îmi povestea că tata nu ştia să-şi scrie nici numele. Dar era chipeş, asta e…

— Nu ţi-ai… — gâtlejul afurisit îi făcea viaţă grea, dar Apollo nu se dădu bătut – cunoscut tatăl?

Lily clătină din cap şi îi aruncă o privire vinovată.

— Mi-e teamă că mama a avut mulţi iubiţi, şi n-a rămas prea mult cu niciunul dintre ei. Trase aer în piept şi se înfioră. În fine, Edwin m-a ajutat enorm cu vânzarea pieselor. Îşi păstrează o parte din bani, iar restul mi-i dă mie.

— Cât anume?

— Poftim?

— Scrii piese… foarte bune… iar el se plimbă… de colo-colo şi… le vinde. Câţi bani… bagă în buzunar… pe munca ta?

Lily se crispă şi încercă să-şi tragă mâna dintr-a lui. Apollo nu-i dădu drumul şi fu răsplătit cu săgeţi aruncate din ochii ei strălucitori de culoarea muşchiului de copac.

— Nu cred că-i treaba ta.

Apollo se opri şi o fixă cu privirea. Erau în apropierea iazului, chiar în locul unde se prăbuşise stejarul. Comandase între timp un alt copac, dar încă aştepta livrarea.

— Cât anume?

Lily îi susţinu pentru câteva clipe privirea în mod sfidător, dându-i ocazia să admire aureola pe care razele după-amiezii o desenau în jurul chipului ei şi-al şuviţelor rebele. În cele din urmă, Lily coborî privirea în pământ.

— Douăzeci şi cinci la sută.

— Douăzeci şi cinci la sută, repetă el calm, deşi în sinea lui tuna şi fulgera. Ştie că, momentan… nu joci?

— Da, ştie. E unul dintre motivele pentru care ne certam.

Lily duse mâinile lor împreunate în dreptul pieptului şi îşi examină degetele, probabil oripilată de mizeria ce se ascundea sub unghii.

— I-am spus să ia doar douăzeci la sută de-acum înainte. Dar Edwin nu e foarte chibzuit când vine vorba de bani.

Apollo ar fi pus rămăşag că Edwin era cât se poate de chibzuit când venea vorba de proprii bani.

— De unde ştii… dacă îţi dă… cât trebuie.

Lily tresări de uimire şi îşi înălţă privirea.

— Edwin nu m-ar minţi. Crede-mă pe cuvânt.

Îi cuprinse mâna în palme.

— Vezi tu… mama devenise o băutoare înrăită de gin, iar pe când m-am născut, n-o mai căutau nici regizorii, nici bărbaţii, aşa că o ducea greu. Îşi coborî privirea asupra mâinii lui, apoi îşi răsfiră degetele şi le suprapuse peste ale lui. Prin comparaţie, mâna ei era minusculă. Ba chiar foarte greu. Mai târziu a apărut şi Maude, dar când eram de-o şchioapă, nu-i aveam decât pe mama şi pe Edwin. El s-a îngrijit să am mereu un acoperiş deasupra capului, pentru că adesea ne mutam din teatru în teatru, sau chiar dintr-o cameră închiriată în alta. S-a îngrijit să am mâncare şi haine, şi m-a învăţat să scriu şi să citesc.

Îşi strecură degetele printr-ale sale şi strânse cu putere, hotărâtă parcă să nu-i mai dea niciodată drumul.

— Până la urmă, îi datorez… totul.

— Tot ce… se poate, rosti el cu glas blând, căci ştia cum este să te simţi îndatorat faţă de o persoană incapabilă să-ţi răspundă întru totul sentimentelor. Dar, reluă el, lui îi datorezi… şi viaţa lui Indio?

Lily îl privi nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Indio are nevoie… de mâncare şi îmbrăcăminte… şi un culcuş… nu?

Ea încuviinţă.

— Fireşte, spuse Apollo. Şi cum va avea el… parte de ele… dacă îl laşi pe frate-tău… să te stoarcă de bani?

— Păi… Lily îşi muşcă buza. Nu vreau să-i fac rău. Ştiu că Edwin e nestatornic şi răutăcios uneori, dar e fratele meu. Îl iubesc.

— E normal, răspunse el.

Îi ridică mâinile împreunate la buze şi-i sărută, pe rând, vârfurile degetelor. Îşi înălţă apoi ochii şi întâlni privirea ei uluită.

— Nu te cunosc câtuşi de puţin. La început am crezut că eşti un biet prostănac. Pe urmă am înţeles că eşti mut. Acum observ că nu ţi-ai pierdut darul vorbirii, dar nici nu te foloseşti de el. Lily se înălţă pe vârfuri şi îşi trecu buzele peste obrazul său, cu atingeri delicate, iscoditoare, mult mai intime decât un sărut în toată regula. Nu te cunosc, dar vreau să te cunosc. Mă laşi să te descopăr, măcar puţin?

Apollo închise ochii. Fără îndoială, se juca cu focul.

— Ce doreşti să ştii?

Capitolul 10

Flăcăul se numea Tezeu. El şi Ariadna fuseseră mânaţi de soldaţi în labirint şi lăsaţi de izbelişte. Tezeu se întoarse către Ariadna. Era înalt şi chipeş, iar când văzu că nefericita îşi luase fusul cu ea, râse zeflemitor. „N-o să-ţi folosească la nimic. Mai bine vino în urma mea. Eu mă duc să ucid monstrul.” Acestea fiind spuse, scoase o sabie scurtă pe care-o tăinuise în mantie, o luă la dreapta şi se făcu nevăzut în labirint...

Minotaurul

Ce dorea să ştie? Simplu: dorea să afle adevărata identitate a lui Caliban... un nume, ceva de care să se agaţe. Dar nu putea spera la o asemenea dezvăluire, aşa că începu cu întrebări simple:

— Observ că ştii câte ceva despre familie. Soarele cobora spre asfinţit şi în văzduh plutea iz de lemn ars, dând

grădinii un farmec aparte. Păsările îşi începuseră ciripitul din amurgul auriu. Ai şi tu o familie?

Caliban încuviinţă.

— Am… o soră.

Lily privi surâzătoare în ochii săi pământii, umbriţi de gene stufoase, superbe. Era bucuroasă că nu-i tăinuise acest lucru.

— Mai tânără sau mai în vârstă?

Un zâmbet apăru în colţul gurii sale voluptuoase.

— Suntem… de-o seamă.

— Gemeni! zâmbi ea încântată. Cum o cheamă?

Caliban clătină uşor din cap. Dar acum că îi oferise o frântură din viaţa lui, nu mai avea temeiuri să fie dezamăgită.

— Prea bine. O placi?

— Foarte mult.

Caliban şovăi, preocupat să-şi aleagă cuvintele.

— E ce-am mai scump… pe lumea asta.

— Vai, şopti ea. Ce frumos.

Caliban înălţă din sprânceană.

— Mă faci… să mă simt… ca un copilandru.

— Nu asta era intenţia, rosti ea cu toată convingerea. Pun mare preţ pe familie, pe oamenii dragi mie. Nu cred că mi-ar plăcea un bărbat care nu-i preţuieşte pe ceilalţi.

— Şi… mă placi?

Lily îl admonestă cu degetul.

— Nu cad eu aşa uşor în cursă. Bun. Te-ai născut în Londra? Lily porni de-a lungul potecii, legănând mâinile lor împreunate.

— Nu.

Lily se îmbufnă.

— Într-un oraş?

— Nu.

Îl privi exasperată.

— În Anglia?

— Da. Sunt… englez, rosti el, înmuindu-şi glasul. M-am născut… la ţară.

— În nord sau în sud?

— Sud.

— Pe coastă?

— Nu.

O privi amuzat.

— Erau holde… de grâne. Şi un iaz… în apropiere. Eu şi soră-mea… am învăţat să înotăm… în iaz.

— Şi ai fost crescut de ambii părinţi?

Îşi coborî ruşinată privirea, gândind că toţi oamenii aveau o mamă şi un tată… cu excepţia ei.

— Da, răspunse el blând. Dar au murit între timp.

— Îmi pare rău.

Caliban ridică din umeri.

— Aţi fost apropiaţi? rosti ea dintr-un foc. Ai avut o copilărie fericită, un tată care lucra pentru binele familiei şi o mamă care-ţi peticea şosetele?

— Nu… chiar, spuse el. Am avut o copilărie… destul de fericită… dar mama era… mai tot timpul bolnavă, iar… tata… Trase adânc aer în piept şi oftă prelung. Tata… era nebun.

Lily încremeni, sau cel puţin stătu locului preţ de o clipă, până când braţul lui vânjos o trase după el.

— Nu-i… atât de groaznic… precum pare. Nu era violent… sau răutăcios cu sora mea… sau cu mine, şi nici… măcar cu mama. Era foarte agitat. Uneori… stătea treaz cu zilele… şi punea la cale… tot soiul de planuri… de care s-a ales… praful. Pleca teleleu… o săptămână sau chiar… mai mult… iar noi nu ştiam… unde să-l găsim. Se întorcea într-un târziu… frânt de oboseală… şi cu buzunarele goale. Apoi dormea… o zi întreagă, şi petrecea… şi câte două săptămâni… în pat. Acolo şi mânca. Şi într-o bună zi… se scula din nou din pat… şi dus era. Caliban ridică din umeri. Când eram mic… credeam că toţi taţii… sunt ca al meu.

Lily nu spuse nimic, pentru că nu prea erau multe de zis. Îşi continuară plimbarea în tăcere, în vreme ce soarele împlânta suliţe roşiatice, galbene şi portocalii în cerul de seară.

— Sora ta mai trăieşte? întrebă ea într-un târziu, pe un ton molatic.

— Da.

— Şi vă vedeţi din când în când?

Trase cu coada ochiului, dar el clătină din cap şi se mulţumi să zâmbească.

„La naiba!”

— Alte rude mai ai? Unchi, mătuşi… ba chiar verişori? Ai o familie numeroasă?

— Nu… dar am ceva… rude, răspunse el. Cu toate astea… nu le cunosc prea bine. Nebunia tatei… l-a înstrăinat pe bunicul meu… Iar restul… i-au călcat pe urme. Ridică din umeri. Nu ştiu… precis. În copilărie… nu i-am văzut la faţă.

Lily încuviinţă.

— Iar acum, la maturitate? Ai încercat să vorbeşti cu ei? Caliban îi strânse mâna, dar se stăpâni atât de brusc, încât

Lily nu reuşi să-şi dea seama dacă reacţia lui venise în urma întrebării sale.

— Nu.

Lily oftă şi schimbă abordarea.

— Cum l-ai cunoscut pe domnul Harte?

Caliban râse cu poftă.

— Pe Make… pe Harte l-am cunoscut… într-un birt… când nici nu ajunsesem… la vârsta maturităţii.

Lily se opri şi îl făcu să-şi întoarcă faţa spre ea.

— Ce cuvânt ai rostit adineauri? Make? Asta-i numele lui mic? Caliban o privi cu o mină vinovată.

— O să mă… omoare.

— Poftim?

— E un… mare secret, o avertiză el.

— Spune-mi.

Lily nu se aştepta să-i dezvăluie nimic, dar el o trase mai aproape şi îi duse mâinile la piept, deasupra inimii.

— Promiţi să… nu zici… nimănui?

— Da.

Caliban se aplecă şi aproape că-i atinse urechea cu buzele.

— Numele lui real… nu e Harte, ci… Asa Makepeace.

Lily se trase înapoi, cu gura căscată.

— Vorbeşti serios?

Caliban ridică amuzat din umeri.

— Da.

— Dar de ce şi-a schimbat numele?

— Din acelaşi motiv… pentru care… ţi l-ai schimbat şi tu, spuse el, atingându-i nasul cu degetul.

Lily se arătă nedumerită.

— Pentru că avea nevoie de un nume de scenă mai inspirat?

— Bine, poate nu… exact din acelaşi… motiv, recunoscu el. Din câte ştiu… familia lui… nu are o părere prea bună despre teatru.

— Înţeleg atunci, spuse ea. La urma urmei, familiile sunt tare ciudate.

— Chiar aşa, răsuflă el şi o sărută.

Se apropie lent de gura ei, îi despărţi buzele cu încetineală şi îşi strecură limba înăuntru. Îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător şi o ţinu nemişcată câtă vreme îi exploră buzele.

— Lily, spuse el în timp ce-i lua cu asalt gura. Lily.

Iar numele ei, rostit cu acel glas frânt – şi totuşi delicat, plin de încredere – suna mai frumos ca niciodată.

Se ridică pe vârfuri şi-şi petrecu braţele pe după umerii lui vânjoşi, încercând să se apropie cât mai mult, dar nu reuşi să menţină poziţia şi scoase un suspin de frustrare.

Caliban se aplecă şi o prinse de brâu, apoi o ridică fără efort, ca pe o bărcuţă de lemn, şi o lipi de pieptul său masiv. Ea îşi lăsă capul pe spate, pentru ca sărutul lor să continue. Forţa impresionantă de care dădea dovadă ar fi trebuit s-o înspăimânte, sau măcar s-o pună pe gânduri, în realitate însă, îi stârni şi mai tare dorinţa.

Corsajul ei se lipi de pieptul lui masiv şi, cu fiecare respiraţie, sânii ei apăsau tot mai puternic pe vesta lui aspră. Îşi dorea… îşi dorea ceva.

Trecuse atâta amar de vreme de când avusese un bărbat. Vârtejul sentimentelor şi căldura dintre ei o lăsau fără suflare, dar în cele din urmă îşi regăsi stăpânirea de sine.

— Stai, icni ea, trăgându-se din îmbrăţişarea lui. Vreau să…

Caliban îi sărută molatic colţul buzelor, cu mişcări seducătoare, nu insistente, ceea ce era mult mai ispititor. Lily gemu puţin, apoi îşi veni în fire şi se dezlipi de buzele lui.

— Lasă-mă jos, rosti ea cu toată mândria de care era în stare.

Dacă ar fi avut aer în plămâni, ar fi ieşit mult mai bine.

— Eşti sigură? rosti el tărăgănat.

Pometii lui stâncoşi erau îmbujoraţi, iar ochii îi scăpărau de dorinţă.

„Bună întrebare.”

— Desigur, răspunse ea cu o fermitate ce dezminţea nesiguranţa din interior.

Caliban oftă îndelung şi o lăsă să se prelingă – încet – pe pieptul său.

— Ăăă, mersi, rosti ea, încercând în zadar să-şi recapete demnitatea.

Îşi scutură fustele, evitând să-l privească în ochi.

— Ar trebui să ne întoarcem la teatru. I-am trimis pe

Maude şi pe Indio să cumpere plăcinte cu carne pentru cină, şi urmează să sosească în curând. Desigur, eşti şi tu invitat.

— Aş fi onorat… să vă însoţesc, rosti el pe un ton formal, de parcă se adresa reginei.

Lily încuviinţă şi dădu să plece, dar îşi dădu seama numaidecât că se afla într-o porţiune necunoscută a grădinii.

— Unde suntem?

— În centru, rosti el cu glas adânc şi zgrunţuros. În inima… viitoarei mele grădini… în miezul labirintului.

Vorbele lui îi dădură fiori. Locul nu se deosebea cu nimic de celelalte segmente ale grădinii, dar inima unei grădini putea fi tăinuită asemenea inimii unui om.

— N-o zăresc, spuse ea.

Caliban se apropie de ea, o învârti şi o lipi de pieptul său. Acum amândoi priveau în aceeaşi direcţie.

— Chiar aici, începu el, prinzând-o de mâini, sub tălpile noastre… se va înălţa… o construcţie ciudată, O fântână… sau poate o cascadă… sau o statuie. Băncuţe pentru… îndrăgostiţi. Intrarea va fi acolo… Aţinti un deget spre un punct îndepărtat… Iar labirintul… se va încolăci… pretutindeni în jur… ca o îmbrăţişare.

Se întoarse lent împreună cu Lily, descriind cu degetul labirintul imaginar.

— Vorbeşti atât de convingător, şopti ea.

În spatele ei, Caliban ridică din umeri.

— Labirintul există deja… dar aşteaptă omul potrivit… care să-l scoată la iveală… şi să-i dea viaţă.

Un fior rece o străbătu pe şira spinării. Se trase din îmbrăţişarea lui şi se întoarse către el, cu un zâmbet strălucitor pe chip.

— Cred că Indio e nerăbdător să mănânce.

Caliban încuviinţă, dar chipul său rămase inexpresiv.

— Desigur.

*

— Cum de vezi atâtea forme în mormanul ăsta de rămăşiţe şi ruine? întrebă ea la întoarcere.

Păstra o distanţă sănătoasă faţă de el, temându-se că o atingere ar putea aprinde din nou scânteia. O tensiune fină la nivelul pielii o făcea conştientă de fiecare mişcare a lui.

El ridică din umeri.

— Le văd cu ochiul minţii… întregite… şi minunate. Trebuie doar să plantezi… şi să te joci puţin… cu peisajul… pentru a dezvălui… frumuseţea deja existentă.

Îi aruncă o privire plină de afecţiune.

— Nu-i mare mister.

Lily bănuia că vorbele lui aveau două înţelesuri. Caliban tuşi convulsiv, iar Lily îl privi îngrijorată.

— Ce-ţi mai face gâtul?

— Mă doare, rosti el. Dar e firesc… după atâta vreme.

— Mă bucur că ţi-ai redobândit glasul.

El îi răspunse cu un surâs şi ajunseră la teatru. Luşca ieşi bucuroasă în întâmpinarea lor, urmată îndeaproape de Indio, care îi înştiinţă că el şi Maude procuraseră două plăcinte mari cu carne şi îi zori să se spele pe mâini, cât gustarea era încă fierbinte.

Lily şi Caliban îi urmară sfatul şi se spălară la butoiul cu apă.

— Mama, spuse Indio la masă, barcagiul avea doar doi dinţi şi putea să scuipe foarte departe.

Continuă să le povestească despre obiceiurile neobişnuite şi întru câtva dezgustătoare ale barcagiului. Caliban se arătă interesat de acest subiect, iar Lily se mulţumi să urmărească discuţia dintre cei doi. Până şi Maude îşi călcă pe suflet şi îşi prezentă opiniile sănătoase despre scuipatul la distanţă şi despre câţi dinţi se găseau

de regulă în gura unui barcagiu.

Lily uită aproape complet de încordare până după cină, când Maude trecu la spălatul vaselor, însoţită de Indio.

Caliban o ademeni pe Lily afară şi închise în linişte uşa în urma lui.

— Vezi? întrebă el, înălţând un deget spre Steaua Nordului. Peste un an… sau doi… n-o să mai zăreşti stelele… din grădină. Vor fi eclipsate… de artificii şi felinare.

— Cu alte cuvinte, să preţuiesc sălbăticia cât mai pot? întrebă ea amuzată.

— De ce nu? rosti el, aducând-o mai aproape de el. Sau pur şi simplu… să te bucuri… de viaţă… chiar dacă pare dificilă… în aceste clipe. La urma urmei… majoritatea londonezilor… nu se bucură de această… privelişte minunată… a bolţii cereşti. Doar noi doi.

— De parcă am fi într-o lume doar a noastră.

Caliban zâmbi şi apoi o sărută. Ceva îi spunea lui Lily că şi el era de aceeaşi părere. Erau la mii de leghe depărtare de ceilalţi, Adam şi Eva, într-o grădină ce nu semăna prea mult cu Edenul.

Apoi, orice gând o părăsi, şi minute în şir se lăsă pradă săruturilor lui ce păreau s-o înghită cu totul, cu trupurile îngemănate într-o singură fiinţă, sub cerul înstelat al nopţii. Când el se desprinse într-un târziu de buzele ei, Lily se simţi ameţită şi îşi pierdu puţin echilibrul, de parcă pământul s-ar fi înclinat pe axă.

— Pe mâine, rosti el, pierzându-se în beznă. Vrei să-ţi arăt… insula secretă… din mijlocul iazului?

— Dacă insişti, spuse ea, dar tremurul vocii îi trăda vâltoarea din suflet.

Râsetul lui fu ultimul lucru pe care-l auzi înainte ca el să se facă nevăzut în grădină.

*

Apollo se trezi înainte de ivirea zorilor, dar cu toate astea, era deja prea târziu. Din grădină venea murmur de voci.

— La pavilion, zicea el, rosti un glas bărbătesc.

O pasăre trezită probabil din somn scoase un ţipăt ascuţit şi îşi luă zborul. O altă voce sudui în şoaptă. Erau aproape… foarte aproape.

Apollo se dădu jos din pat, bucuros că dormise în hainele de zi, apoi înşfăcă încălţările şi cosorul. Firida din pavilionul muzicienilor unde îşi făcuse culcuşul nu era prevăzută cu uşă, ci avea doar o prelată atârnată deasupra colţului. Se furişă desculţ de-a lungul pavilionului.

Îi zări pe urmăritori în lumina cenuşiu-roşiatică a zorilor. Se apropiau cu iuţeală de el. Soldaţi! Erau soldaţi. Purtau uniforme roşii, iar puştile lor erau prevăzute cu baionete.

Preţ de o clipă, rămase cu răsuflarea tăiată. Călcâiul drept îi alunecă pe marmura presărată cu nisip, şi îşi înăbuşi un val subit de panică. O luă brusc la dreapta, dar se trezi cu un soldat în faţă, un tinerel cu ochi albaştri limpezi, care se holba speriat la el.

Soldatul ridică baioneta. Drept răspuns, Apollo simulă un atac sălbatic cu cosorul. Băieţandrul zbieră şi se dădu speriat înapoi, tremurând din toate încheieturile şi scoţând aburi albi în văzduhul rece al dimineţii.

— Hei! strigă cineva.

— Ai grijă! strigă altul. Ăsta-i un criminal notoriu!

„Nu. Nu. Nu!” Nu din nou. Niciodată. Mai degrabă şi-ar fi tăiat beregata decât să ajungă din nou la Bedlam.

Apollo o luă la fugă, mângâiat de razele timide ale dimineţii, prin grădina mistuită de flăcări pe care spera s-o schimbe la faţă, urmărit de o ceată de demoni. Dintre care doar o parte erau în carne şi oase.

Capitolul 11

Ariadna îl urmări cu privirea pe Tezeu, îngândurată, apoi prinse firul roşu de pe fusul reginei şi se afundă în labirint, prin stânga. Nesfârşitele coridoare erau lungi şi tăcute. Piatra din care erau construite zidurile era măcinată de vreme, căci se spunea că labirintul exista încă dinainte ca omul să descopere insula. În adâncurile sale nu se auzea ciripit de pasăre ori şoaptă de vânt, de parcă o vrajă aşternuse un văl de tăcere...

Minotaurul

Lily fu trezită de o serie de bătăi insistente în uşă. Se ridică în capul oaselor şi privi năucă în jur, în timp ce Luşca lătra turbată.

Scutură din cap, înşfăcă haina şi coborî rapid din pat, împleticindu-se.

— Cine e? strigă ea.

Se aştepta să-i răspundă glasul lui Edwin – cu toate că fratele ei se trezea de-obicei după prânz – dar nicidecum un glas necunoscut şi răspicat:

— În numele regelui, deschideţi!

Lily înlemni şi rămase cu privirea fixată pe uşă. Urmară alte bătăi insistente, la care Luşca răspunse cu un chelălăit fioros. Lily privi cu coada ochiului spre Maude, şi ea trează, care stătea cu mâna pe umărul lui Indio.

— Prinde-o şi ţine-o strâns, să nu sară la soldaţi, îi spuse Lily. Asta-mi trebuie acum.

Înainte să deschidă uşa, arboră un zâmbet radios.

— Da?

În faţa uşii aştepta un ofiţer îmbrăcat în uniformă roşie, elegantă, cu căptuşeala, pantalonii şi jiletca albe, dar chipul său era nebărbierit şi brăzdat de riduri. De cum o văzu, ofiţerul făcu ochii mari.

— S-a adăpostit cumva un bărbat aci la dumneavoastră? O huidumă?

Sfinte Dumnezeule, îl căutau pe Caliban. Lily se rugă ca nu cumva să-l ia gura pe dinainte pe Indio.

— Doamne fereşte, rosti ea cu glas mieros, mimând nedumerirea. Tocmai ce ne-aţi trezit din somn cu bătăile astea, domnule maior.

Bărbatul se îmbujoră.

— Doar sergent, coniţă. Sergent Green. Suntem pe urmele unui individ şi vrem s-aruncăm un ochi dacă se poate prin… ăăă, casa dumneavoastră.

— Este un teatru, domnule sergent, rosti ea, deschizând larg uşa. Fireşte, le îngădui să arunce şi doi ochi, dacă vin din partea regelui.

Ofiţerul înclină scurt din cap, şi trei soldaţi în uniformă intrară în odaie, împrăştiind noroi pe podeaua recent curăţată. Pe chipul servitoarei apăru o grimasă, dar nu spuse nimic.

— Vă servesc cu un ceai, domnule sergent? întrebă Lily.

— Sunteţi tare drăguţă, coniţă, da’ mi-e teamă că nu-i timp, spuse Green.

Oamenii lui scotoceau deja dormitorul, şi numai Dumnezeu ştia ce făceau cu aşternuturile lor.

— Mai locuieşte şi altcineva în… ăăă… teatru?

— Doar eu, servitoarea şi fiul meu, spuse ea, făcând semn către Maude şi Indio.

Luşca profită de ocazie şi mârâi către sergent, încercând să scape din strânsoarea servitoarei.

— Într-adevăr. Sergentul îşi miji ochii spre ogar. Iar

dumneavoastră cum vă numiţi…?

— Domnişoara Robin Goodfellow, rosti ea cu modestie în glas.

În apropiere, un soldat se împiedică. Sergentul o privi cu admiraţie.

— Actriţa, dacă nu mă înşel?

— Aţi auzit de mine, domnule sergent? întrebă ea, cu ochi uimiţi şi mâinile la piept, în semn de cumpătare. Mă simt măgulită.

— V-am văzut în piesa aia… în care purtaţi… Sergentul se făcu roşu în obraji şi rosti cu glas scăzut: *Pantaloni bufanţi.* Aţi fost minunată, coniţă. Brava.

— Vai, vă mulţumesc, spuse ea, chipurile măgulită de complimentele lui. Îmi puteţi spune şi mie pe cine căutaţi?

— Pe-un individ certat cu legea, spuse Green, sumbru. Tare periculos. Mai aveţi şi alte odăi p-acilea, coniţă?

— Nu mai avem. O parte din culise au mai rămas în picioare, dar le-am bătut în scânduri, pentru că-i periculos să treci pe-acolo.

Cum era de aşteptat, sergentul ordonă soldaţilor să verifice încăperea respectivă, în timp ce el rămase cu privirea fixată pe bustul actriţei. Lily nu ştia exact de ce, căci n-ar fi putut ascunde sub veşminte nici măcar un bărbat mai pirpiriu, darămite o namilă precum Caliban.

Lily se strădui să-şi păstreze cumpătul şi să-şi ascundă neliniştea. Oare mai erau şi alţi soldaţi prin împrejurimi, sau doar cei patru care cotrobăiau în acea clipă prin teatru? Ar fi putut să-i dea de veste lui Caliban? Dar numai un surd n-ar fi auzit hărmălaia făcută de soldaţi.

După câteva minute, din zona primejdioasă a teatrului se auzi o bufnitură urmată de câteva înjurături. Cei doi soldaţi se întoarseră cu priviri ruşinate, iar unul din ei şchiopăta.

Lily zâmbi, încercând să pară cât mai serviabilă, să nu-şi trădeze dorinţa de a-i vedea zburaţi pe uşă.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule sergent? Dacă nu, mă scuzaţi, dar trebuie să-i pregătesc micul dejun fiului meu.

— Mulţam pentru amabilitate, domnişoară Goodfellow, răspunse el. Dacă zăriţi cumva o matahală prin grădină, să daţi negreşit de ştire autorităţilor.

— Nici nu începe vorbă, spuse ea, cu glas tremurând. Aş putea şi eu să ştiu pentru ce e căutat?

— Pentru crimă, coniţă, răspunse Green cu un rânjet ce trăda un amestec de satisfacţie şi înverşunare. Vicontele Kilbourne a evadat în urmă cu nouă luni de la Bedlam, unde a fost întemniţat pentru uciderea cu bestialitate a trei prieteni, aparent fără niciun motiv.

Lily se holbă la sergent, înmărmurită. Rotiţele din creier încetaseră să se mai învârtă. Sergentul păru mulţumit de reacţia ei.

— Mare atenţie, coniţă Goodfellow, şi e valabil şi pentru slujitoare şi pentru băiat. Kilbourne e o bestie cu chip de om. Omoară fără să stea la discuţii.

Îşi termină vorba, făcu o plecăciune şi părăsi teatrul, urmat de tropăiala soldaţilor săi.

În odaie se aşternu tăcerea. Lily îşi întoarse privirea uluită spre Maude.

— Doamne sfinte!

*

— Este de-abia ora nouă, îngăimă bălaia somnoroasă, când Asa Makepeace o pofti afară pe uşă.

În părul ei răvăşit atârna trist o panglică albastră.

— Puteam măcar să ne cuibărim o ţâră înainte s-o întind.

— Data viitoare, iubire, spuse Makepeace, apoi îi şopti ceva – fără îndoială vulgar – la ureche.

Apollo se întoarse cu spatele şi ochi cutiuţa cu

bomboane de marţipan, uitată neglijent pe un teanc de hârtii. Bomboanele erau în formă de portocale şi lămâi. Pe lângă faptul că nu-l interesau şoaptele voluptoase pe care Makepeace le susura în urechea concubinei, nu dorea ca fetişcana să-i zărească faţa.

Îi luase câteva ceasuri să ajungă la uşa lui Makepeace. Întâi fusese nevoit să se descotorosească de soldaţi, iar apoi să se asigure că nu e urmărit. Pe urmă aşteptase o vreme afară, pândind trecerea soldaţilor. Cum nu apăruse niciunul, presupuse că fie erau în întârziere, fie nu ştiau de legătura sa cu Makepeace.

În orice caz, nu putea zăbovi mult aici.

Makepeace închise uşa şi se întoarse către Apollo, cu o mină neobişnuit de serioasă pe chip.

— Ei drăcie, când ţi-ai recăpătat vocea?

— În urmă cu câteva zile, rosti Apollo nerăbdător.

— Nimeni nu-mi spune nimic, bombăni Makepeace, în drum spre cămin.

— N-am venit din… cauza vocii.

— Atunci de ce-ai venit?

— Vreo doişpe soldaţi… în grădină.

Apollo îşi croi cu greu drum prin hărmălaia din odaie.

— Ştiau cine sunt… şi unde înnoptez.

— Te-a dat cineva de gol.

Makepeace înteţi focul şi turnă apă în ibric, apoi îl suspendă pe-un cârlig, deasupra flăcărilor.

— În cazul ăsta, nu poţi rămâne aici, până nu…

— Asta-i şi ideea… nu pot.

Cu gândul în altă parte, Apollo observă noua achiziţie din colecţia lui Makepeace: o găinuşă mecanică. Obiectul avea o cheiţă într-o parte. Dacă trăgeai de cheiţă, probabil urma să facă ouă sau puiuţi. Naiba ştia unde le găsea Makepeace.

— Dacă ştiu atâtea… despre mine… în scurt timp vor afla… şi despre prietenia noastră… şi vor veni aici. Trebuie

să fug din oraş.

Şi s-o lase în urmă pe Lily. Privi dezinteresat în ochiul de sticlă al găinuşei. Avea s-o revadă oare vreodată? Ochii ei verzi, iscoditori, buzele ei voluptuoase? Dar oare ea va dori să mai dea ochii cu el după ce va afla pricina pentru care era căutat de soldaţi? îşi trecu deznădăjduit mâna prin păr.

— Cum rămâne cu grădina?

Makepeace se prăbuşi într-un scaun, fără să ia în seamă volumele care căzură la podea.

— La naiba, ’Pollo, nimeni nu are talentul tău în proiectare. Tu ai o viziune aparte. Fără tine, o să mă pricopsesc cu un şir de garduri neinteresante, în forme geometrice banale.

Apollo se cutremură.

— Dacă vrei pot să-ţi fac nişte schiţe… pe care să le dai… viitorului angajat.

Urmând exemplul lui Makepeace, se prăbuşi în pat – singura suprafaţă rămasă disponibilă în odaia prietenului său. Grădina era locul său de suflet. Locul unde dorea să-şi lase amprenta, potrivit imaginaţiei sale, după patru ani pierduţi la Bedlam. Era nevoit să renunţe şi la acest vis. Un nou gând îi încolţi în minte.

— Mi-am uitat caietul. Am avut timp… să-mi iau doar pantofii… şi cuţitul.

— Fir-ar a naibii de treabă!

Apollo ridică din umeri.

— Nu-i bai… îmi ştiu aproape toate schiţele… pe de rost.

Oftă şi îşi lăsă capul pe spate. Putea reproduce schiţele, dar caietul conţinea toate cugetările şi conversaţiile transcrise după eliberare. Resimţi pierderea lor ca pe-o rană vie.

Alte gânduri negre îl asaltară. Închise ochii, cuprins de deznădejde.

— Lily a rămas... în grădină. Crezi că soldaţii... o vor necăji?

— Aha, deci Lily, să-nţeleg? se învioră brusc Makepeace, ca un idiot ce era.

— Makepeace, mârâi Apollo.

— Nu, oftă prietenul său. N-au niciun motiv să creadă că vă ştiţi... am dreptate?

Apollo dădu din umeri, obosit.

— Frate-său... i-a făcut ieri o vizită. S-a purtat... foarte urât cu ea... aşa că i-am făcut vânt.

— I-ai făcut vânt? repetă Makepeace prudent.

— E un fel de-a spune, îl repezi Apollo, dar îşi aminti imediat că Edwin aterizase cu fundul în noroi. Mă rog... oarecum. Dar nu l-am rănit... cu toate că... m-a ameninţat de câteva ori.

— Se pare că n-au rămas doar ameninţări, rosti Makepeace sec.

Tresări când ibricul începu să scoată aburi.

— Cine mai ştia că te ascunzi în grădină?

Apollo îi enumeră pe degete.

— Sora mea... şi Excelenţa Sa, Măgarul... tu, Montgomery şi James Trevillion.

Makepeace se opri o clipă cu ibricul în mână, apoi scăpă o înjurătură şi îl aşeză pe masă. Aparent se arsese la degete.

— Cine-i Trevillion ăsta?

Apollo îl privi în ochi.

— Bărbatul care... m-a arestat în acea dimineaţă... când au avut loc crimele.

— Şi n-ai zis nimic până acum? Makepeace se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, el te-a vândut soldaţilor.

Apollo clătină din cap.

— Nu. A înţeles că... a făcut o greşeală... când m-a arestat. A jurat să mă ajute... să descoperim adevăratul

criminal.

— Asta ţi-a spus ţie.

Makepeace turnă furios frunze de ceai dintr-o cutie metalică în ibric, neglijând cu desăvârşire cantitatea.

— Cum ai putut să fii atât de neghiob?

— Nu-s neghiob, mârâi Apollo.

— Te-a dus puţin cu zăhărelul, cât să dea de ştire soldaţilor.

— L-am văzut ieri!

— Întocmai!

Makepeace umplu ceainicul şi trânti ibricul pe poliţă. Câţiva stropi aterizară în vatră, unde se evaporară cu un sfârâit scurt.

— Te-a trădat, ’Pollo.

— Nu…

O bătaie în uşă curmă abrupt discuţia. Apollo schimbă o privire cu Makepeace, după care scoase cosorul de la brâu.

N-avea de gând să se lase capturat. Se ascunse în spatele uşii, înainte ca Makepeace să deschidă.

— Domnul Harte? rosti un glas cunoscut, iar Apollo trase cu coada ochiului după uşă.

Îl zări pe Trevillion în hol, sprijinit în baston.

— Intră, bombăni Apollo, făcându-i semn.

— Ai înnebunit? şuieră Makepeace, în timp ce Trevillion şchiopătă înăuntru. Cine-i ăsta?

— Trevillion, bărbatul… de care-ţi povesteam.

Makepeace îi aruncă o privire scandalizată.

— Omul ăsta te-a trădat!

— Nu-i adevărat, rosti Trevillion pe un ton băţos, dar demn.

— Nu zău? făcu Makepeace, cu un zâmbet sarcastic pe buze. Te întreb atunci, de ce ai venit aici, la câteva ceasuri după ce ’Pollo a fugit din Harte’s Folly, hăituit de soldaţi? Cum de m-ai găsit, dat fiind că până azi-dimineaţă

nici nu auzisem de tine?

— Nu-i vina mea că eşti prost informat, i-o întoarse Trevillion, cu o grimasă.

Apollo mai că se dădu cu capul de perete. După cum era de aşteptat, Trevillion prefera să riposteze decât să dea explicaţii. Dar următoarea replică a căpitanului îl luă pe nepregătite.

— Ca să-ţi răspund la prima întrebare, continuă Trevillion, mă aflu aici pentru că un soldat care a slujit sub comanda mea în urmă cu patru ani, la data arestării lui Lord Kilbourne, m-a informat că a avut loc o descindere la Harte's Folly azi-dimineaţă, dar că lordul a fugit. Am venit degrabă aici, nădăjduind că ştii încotro se îndreaptă Lord Kilbourne şi… — aruncă o privire sugestivă în direcţia lui Apollo – se pare că nu m-am înşelat.

— Ca să-l arestezi încă odată! strigă Makepeace.

— Dacă asta era intenţia mea, Lord Kilbourne s-ar fi aflat deja după gratii.

Lejeritatea cu care Trevillion rostise acele ultime vorbe îi dădu fiori lui Apollo. Uşa se deschise din nou şi înăuntru păşi ducele de Montgomery, cu o nonşalanţă suverană, de parcă tocmai intrase la o serată muzicală.

— Iertare, domnilor, rosti ducele tărăgănat, sper că nu v-am deranjat.

— Nu, dar aţi intrat în casa mea nepoftit, îl repezi Makepeace.

— Ştiu, suspină Montgomery, dar e atât de plictisitor să aştepţi după invitaţii, şi de regulă întârzie să apară când ai mare nevoie de ele. E mai uşor să faci abstracţie de toate formalităţile astea. Cerule! continuă el pe acelaşi ton plictisit. Unde se poate aşeza un oaspete în cocina asta?

— Pe oaspeţii mei îi invit să se aşeze pe pat, rosti Makepeace. Pe cei nepoftiţi, îi invit să…

— Cu ce ocazie pe-aici, Excelenţă? se băgă Apollo în discuţie, înainte ca Makepeace să-şi termine propoziţia,

probabil cu consecinţe dezastroase.

Montgomery se întoarse tacticos spre el.

— Văd că ţi-ai redobândit glasul, Lord Kilbourne.

Apollo încuviinţă uşor din cap.

— Fascinant, spuse Montgomery, de parcă Apollo ar fi fost o vietate exotică pe care punea prima oară ochii.

— Nu mi-aţi răspuns… la întrebare.

Montgomery îşi desfăcu larg braţele.

— Am auzit că ai intrat în bucluc şi am venit să-ţi dau o mână de ajutor, fireşte.

— Doreaţi să mă… ajutaţi, rosti Apollo sec.

— La urma urmei, eşti grădinarul cu minunatele planuri pentru superbul meu parc.

— E parcul meu, interveni Makepeace.

Montgomery îi aruncă o privire amuzată, apoi rosti către Apollo.

— Recunosc, ajutându-te pe tine mă ajut şi pe mine, dar nu văd nicio problemă aici.

— Nici nu mă miră, bombăni Apollo.

— Dacă îmi permiteţi să întreb, cum de aţi aflat de problemele lui Apollo, Excelenţă? întrebă Trevillion cu glas scăzut.

— A, murmură Montgomery, aplecându-se să examineze găinuşa mecanică. Mi-au ajuns la ureche nişte zvonuri.

— Iar zvonurile au preţul lor, făcu Trevillion, ironic.

— Informatorii îşi au rostul lor, spuse Montgomery îndreptându-se de spate. Pe chipul său înflori un zâmbet şarmant. Să lăsăm acum sporovăială deoparte şi să găsim o soluţie pentru a dovedi nevinovăţia lui Lord Kilbourne, ca să ne apucăm cât mai repede de treabă la Harte’s Folly. Ţin tare mult ca grădinile să fie deschise până la primăvară, iar acest… obstacol poate să întârzie planurile mele cu câteva luni bune. Pe chipul lui se citea nemulţumirea. Nu permit nicio întârziere.

— E grădina mea, bombăni Makepeace, cu mai puţină tragere de inimă.

Apucă ceainicul aburind.

— În regulă. Trevillion, ia un loc aici, rosti el, făcând semn către scaunul liber, iar Domnia Voastră – către duce – vă puteţi aşeza pe pat. Dacă nu, n-aveţi decât să staţi în picioare. Cine doreşte ceai?

Câteva minute mai târziu, cu toţii aveau ceşti aburinde în faţa ochilor (de culori şi mărimi diferite, fireşte). Era cea mai bizară petrecere cu ceai la care Apollo asistase vreodată.

— Bun, spuse Makepeace, sorbind zgomotos din ceaşcă.

Apollo bănuia că prietenul său încerca să-l irite pe duce. Golise jumătate din conţinutul zaharniţei elegante în ceaşcă, iar acum ceaiul său avea fără îndoială gustul şi consistenţa melasei.

— Ia să auzim şi noi planul tău măreţ.

Montgomery adulmecă prudent ceaiul, apoi luă o înghiţitură minusculă. Sprâncenele i se arcuiră instantaneu, şi aşeză în grabă ceaşca pe un teanc de cărţi.

— În mod evident, trebuie să-l găsim şi să-l demascăm pe adevăratul criminal.

— În mod evident, îl îngână Makepeace, tărăgănat.

Ducele se făcu că nu aude.

— Prezenţa căpitanului Trevillion mă face să cred că s-au întreprins deja cercetări în această direcţie.

Apollo schimbă o privire scurtă cu Trevillion, apoi clătină din cap.

— Într-adevăr, Excelenţă, am făcut o anchetă. Căpitanul îşi drese glasul. Se pare că unchiul lui Lord Kilbourne, William Greaves, îi datorează o anumită sumă de bani bunicului său, contele.

Montgomery, care îşi făcea de lucru cu ceaiul, înălţă privirea la auzul acelor vorbe.

— Minunat! Avem deja un bun candidat pentru crimă. Nu mai trebuie decât să vindem un pont autorităţilor şi…

— Ce pont? tună Makepeace. N-avem nici cea mai mică dovadă împotriva unchiului lui ’Pollo.

— Dovezile pot fi născocite cu uşurinţă, rosti ducele nonşalant, lăsând să-i scape o bomboană de marţipan în ceai.

Montgomery urmări cu interes scufundarea bomboanei, în odaie se aşternu o tăcere crispată. Ducele înţelese că ceva era în neregulă. Îşi înălţă ochii albaştri şi îi privi pe ceilalţi cu o mină nevinovată.

— Am zis ceva nepotrivit?

Din fericire, Trevillion luă cuvântul.

— Mi-e teamă că nu putem falsifica dovezi, Excelenţă, rosti el calm, dar ferm. Trebuie să descoperim dovezile reale.

— Ce plictisitor! spuse ducele, bosumflat, apoi pe chipul său apăru o expresie vicleană. Metoda mea e mult mai rapidă, după cum v-aţi dat deja seama.

— Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Makepeace, şi preţ de câteva clipe, Apollo fu ferm convins că va fi nevoie să-l imobilizeze. Dovezile astea falsificate pot duce un om nevinovat la ştreang.

— Nu fi ipocrit, domnule Harte, îl repezi ducele. Şi dumneata îl crezi la fel de vinovat, doar că eşti dispus să munceşti pentru dovezi, ca să trăieşti cu conştiinţa împăcată. Te asigur însă că rezultatul e acelaşi: un om va fi arestat, iar Lord Kilbourne va scăpa de Bedlam.

— Şi totuşi, rosti Trevillion, fără să ridice glasul, însă pe un ton poruncitor, ce atrase atenţia tuturor celor prezenţi. Vom proceda în felul nostru, Excelenţă.

Preţ de o clipă, soldatul şi aristocratul schimbară priviri tăioase.

Pe neaşteptate, ducele răsturnă ceaşca, golind conţinutul ei peste teancul de hârtii.

— Prea bine, rosti el iritat, ignorând protestele lui Makepeace.

Aparent, teancul era format din pamflete pe care Makepeace plănuia să le citească.

— Bănuiesc că n-am câştig de cauză. Prin urmare, va trebui să ne deplasăm la casa de la ţară a lui William Greaves, în apropiere de Bath, şi să ne vârâm nasul – porceşte, dacă mi-e îngăduit să spun aşa – prin treburile omului.

Cu toţii se holbau la el.

— Ce mai e?

Trevillion îşi drese glasul, dar Makepeace, furios fără îndoială din cauza hârtiilor, i-o luă înainte.

— Şi cum plănuiţi să intrăm în casa lui Greaves? Cu siguranţă va observa dacă patru indivizi îi cotrobăie prin casă.

— M-aş mira, răspunse Montgomery. În două săptămâni, Greaves va da o petrecere în acea reşedinţă, iar punctul de atracţie va fi o piesă de teatru. După cum era de aşteptat, am fost şi eu invitat. Voi merge însoţit de bunul meu prieten, domnul Smith… Aruncă o privire sugestivă către Apollo. Şi cu asta basta.

— Nicio basta, protestă Makepeace, pentru că Greaves îl va preda numaidecât pe ’Pollo autorităţilor.

— Dacă stau bine… să mă gândesc, rosti Apollo meditativ, nu l-am întâlnit… niciodată pe acest om.

Makepeace se răsuci către el, vizibil uimit.

— Cum aşa? Niciodată?!

Apollo ridică din umeri.

— Poate doar în pruncie. Nu-mi aduc aminte… de el, sau de… restul familiei. Probabil că… nu m-a văzut niciodată.

Îşi îndreptă privirea spre Trevillion şi sorbi din ceai.

— Ar putea Lady Phoebe… să facă rost de o… invitaţie la petrecere?

— Nu, rosti căpitanul cu convingere. Fratele ei nu doreşte să ia parte decât la sindrofiile familiei. Cu mici excepţii. Totuşi, continuă el, gânditor, am impresia că Wakefield are o casă în Bath. Am putea să-i sugerăm lui Lady Phoebe să facă o mică vizită acolo. Şi, cum e o mare amatoare de teatru, ar putea merge la spectacol într-una dintre seri. Mă ocup eu de treaba asta. Montgomery bătu din palme.

— Aşa să fie. Din punctul meu de vedere, ne rămâne un singur lucru de făcut în următoarele două săptămâni.

— Ce anume? rosti Makepeace printre dinţi.

Privirea ducelui coborî asupra lui Apollo, care tresări sub apăsarea sa.

— Să-l dichisim cum se cuvine pentru un aristocrat de rangul lui.

Capitolul 12

Ariadna străbătu pasajele întortocheate ale labirintului zile în şir. Îşi curmă foamea cu brânza şi pâinea pe care mama ei o ascunsese în faldurile mantiei, şi îşi potoli setea cu rouă pe care o strângea noaptea de prin crăpăturile zidului. Mai auzea din când în când un muget animalic, sau un strigăt bărbătesc, dar cel mai adesea era însoţită doar de bocănitul încălţărilor pe pământul tare ca piatra al labirintului. După câteva zile, descoperi primul schelet...

Minotaurul

Două săptămâni mai târziu, Lily scrută faţada de piatră cenuşie a casei lui William Greaves şi îşi spuse că ar

trebui să fie entuziasmată.

După nesfârşite luni se ivise în sfârşit ocazia să joace într-o piesă. Mai mult, era propria piesă, *Un Pierde-Vară îndreptat.* Muncise pe brânci, dar terminase la ţanc şi trimisese manuscrisul printr-un hamal fratelui său, deşi fără prea mare tragere de inimă.

Dar, la urma urmei, Edwin avea deja un cumpărător, şi amândoi aveau nevoie disperată de bani.

Hotărârea ducelui de Montgomery de-a o prezenta trupei de actori şi de-a o include în piesă n-o luase complet prin surprindere. Prietenul ducelui, William Greaves, comandase piesa, iar Lily urma să interpreteze protagonista, Cecily Pierde-Vară. Rolul îi venea ca o mănuşă.

Una peste alta, situaţia se aranjase foarte bine. În mod normal, ar fi fost încântată şi ar fi aşteptat cu înfrigurare atât petrecerea, cât şi spectacolul.

Şi totuşi, melancolia nu-i dădea pace. După toate aparenţele, Caliban, sau mai bine zis Lord Kilbourne, scăpase de soldaţi, dar se făcuse nevăzut. În săptămâna pe care ea o petrecuse scriind într-un ritm nebunesc, Indio se plimbase abătut prin grădină, văicărindu-se şi făcându-i zile fripte mamei sale. Chiar şi Maude, care ar fi trebuit să se bucure că toate avertismentele ei sumbre despre Caliban se adeveriseră, păstrase tăcerea. În acea după-amiază, după ce soldaţii părăsiseră grădina, Lily se furişase în pavilionul muzicienilor şi îi descoperise culcuşul modest. Caliban lăsase în urmă câteva haine, un colţ de pâine şi carnetul, pe care Lily îl păstră ca amintire… nici ea nu ştia exact de ce.

Prin urmare, păşi în antreul reşedinţei Greaves cu un zâmbet îngheţat pe buze. Era un conac bătrânesc, ticsit cu odăi înguste şi întunecoase. Aruncă scurte priviri în jur, îngrijorată deja în privinţa locului unde avea să se joace spectacolul.

— A, au sosit actorii, spuse William Greaves plin de înfumurare.

Era un domn trecut de şaizeci de ani. Aparent, fusese un bărbat chipeş în tinereţe, dar vârsta îşi pusese amprenta asupra trăsăturilor sale. Avea o alură posacă, cenuşie, cu fălci lăsate şi ochi umflaţi ce trădau o apetenţă excesivă pentru băutură sau mâncare grasă.

— Presupun că dumneata eşti domnişoara Goodfellow?

Lily făcu o reverenţă.

— Ce spirit de observaţie ascuţit, domnule.

Făcu semn către actorii din spatele ei.

— Permiteţi-mi să vi-i prezint pe domnul Stanford Hume…

Un bărbat mai în vârstă, cu chipul brăzdat de riduri, făcu o plecăciune forţată.

— … domnişoara Moll Bennet…

Moll făcu o reverenţă adâncă, atrăgând privirile amfitrionului asupra bustului său generos.

— … şi domnul John Hampstead.

John zâmbi larg şi făcu o plecăciune exagerată. Era înalt, zvelt, şi generos la pat atât cu damele, cât şi cu domnii.

Aceştia erau actorii principali. Firește, erau însoţiţi şi de alţii, meniţi să acopere rolurile neimportante.

— Bine aţi venit la Greaves House, rosti amfitrionul cu pompă, dar efectul vorbelor sale se risipi când trecu subit la lucruri mai practice. Majordomul meu v-a pregătit deja odăile. Mi-ar face o nespusă plăcere să iau cina în compania voastră veselă. Ah, tocmai ce-au sosit fiul meu şi nora. Mă scuzaţi, vă rog.

Rămaseră deci pe mâinile majordomului, care, firește, îi privea cu un aer uşor dispreţuitor.

— Lake, pocni Greaves din degete, iar un lacheu se apropie iute.

— Rogu-te, condu-i pe stimabili la odăile lor.

— Pe curând, iubire, rosti John, obraznic, către majordom.

O luară cu toţii pe urmele lacheului.

— Măcar ne primesc în casă, începu să filosofeze Moll, în vreme ce urcau treptele. Vă vine să credeţi că, la ultimul spectacol privat, au vrut să ne culce în grajd, ca pe ţigani? Nici n-am vrut să aud. „Ori îmi daţi o odaie mai de doamne-ajută, ori fac imediat cale-ntoarsă, la Londra.” Au mârâit şi s-au codit, dar mi-au făcut în cele din urmă pe plac. Pe-atunci jucam *Richard al II-lea* în Cambridgeshire. Îţi mai aduci aminte, Stanford?

— Cum să nu, rosti Stanford cu glasul său ce-i imita pe nobili. A fost cea mai deprimantă reprezentaţie la care am participat vreodată.

— Nu ştiu ce-a fost în capul lor, îl susţinu şi Moll. O piesă *istorică* la o petrecere de familie. Spune şi tu!

Lacheul, care spre deosebire de majordom îşi ascundea cu greu admiraţia faţă de actori, îi conduse către odăi. După ce auzise păţania cu grajdurile, Lily începuse să-şi facă griji în privinţa condiţiilor de cazare. Dar, exceptând faptul că se aflau în capătul coridorului, odăile păreau să fie în ordine.

— Mai bine decât în grajd, spuse Moll veselă, aruncând o privire în dulap.

Făcu semn către patul cu baldachin.

— Se pare că vom dormi împreună, dar fii pe pace, nu obişnuiesc să sforăi. Hai să ne aranjăm şi să coborâm. Ceva îmi spune că noi suntem *atracţia* serii.

„Ca de obicei”, îşi spuse Lily în timp ce se pregăteau de cină. Se descotorosiră de hainele prăfuite, apoi se spălară pe rând. De regulă, amfitrionii îi tratau pe actorii angajaţi pentru reprezentaţii private ca pe nişte oaspeţi profesionişti, însărcinaţi cu însufleţirea petrecerilor.

În mai puţin de-un ceas, erau gata de cină. Moll se

îmbrăcase în violet şi cafeniu, în vreme ce Lily îşi pusese una dintre rochiile ei preferate, un model roşu aprins, cu decolteu pătrat, adânc, şi volănaşe albe la mâneci şi corsaj.

— Ne urnim din loc? o tachină Moll când ieşiră pe coridor, sub privirea lui John şi a lui Stanford.

— Doamnelor! le întâmpină John, făcând o plecăciune caraghios de elaborată.

— Măgarule, bombăni Stanford, oferindu-i braţul lui Moll.

Lily îl luă de braţ pe John, şi cei patru coborâră pe scări. Cu Moll şi John mai colaborase în trecut. Cât despre Stanford, intuia că, sub masca decanului de vârstă, se ascundea un bărbat plin de duh. Sub alte auspicii, s-ar fi simţit de minune: o casă la ţară, o petrecere, colegi simpatici şi mâncare bună cât pentru o săptămână. Cu toate astea, în această seară nu-i ardea de petreceri câtuşi de puţin.

La primul etaj, Lily descoperi un salon spaţios, unde putea fi amenajată scena. Il măsură din priviri. Din păcate, era prost luminat, dispunând doar de două ferestre pe peretele opus intrării, dar oricum spectacolul era programat la orele târzii ale serii, iar câteva zeci de lumânări ar fi fost de ajuns. Schimbă o privire scurtă cu Stanford, care-i făcu cu ochiul, dându-i de înţeles că şi el gândea acelaşi lucru.

Tocmai atunci intră gazda, însoţit de alaiul oaspeţilor. În frunte veneau domnul şi doamna George Greaves, fiul şi nora gazdei, pe care Lily o bănuia responsabilă de organizarea petrecerii, dat fiind că socrul era văduv de ceva vreme. Tânăra doamnă Greaves era o femeie obişnuită, pe la vreo treizeci de ani, tăcută din fire, dar cu ochi care trădau agerimea minţii. Pe de altă parte, soţul ei avea o voce numai bună pentru actorie. George Greaves era un bărbat înalt şi solid, căruia vârsta nu-i răpise încă din farmecul trăsăturilor, aşa cum se întâmplase cu tatăl său.

Erau urmaţi de un cuplu mai tânăr, domnul şi doamna

Phillip Warner, proaspăt căsătoriţi şi în mod vizibil îndrăgostiţi. Împreună formau o pereche remarcabilă: amândoi aveau părul bălai şi, în opinia lui Lily, păreau sortiţi să binecuvânteze pământul cu progenituri perfecte.

Urmă domnişoara Hippolyta Royle, însoţită de tatăl ei, sir George Royle, care fusese înnobilat pentru expediţiile sale înfloritoare din India, în timpul cărora făcuse o avere considerabilă. Hippolyta era o frumuseţe misterioasă şi, din câte se părea, o fiică din cale-afară de iubitoare.

Domnişoara Royle nu era singura femeie necăsătorită. Mai erau doamna Jellett, o văduvă bine cunoscută în cercurile înalte, avidă de bârfe şi zvonuri, şi Lady Herrick, frumoasa şi înstărita văduvă a baronului Herrick. Tocmai pe când Lily remarca proporţia covârşitoare a femeilor la acea serată, amfitrionul strigă, cu încântare în glas:

— Ah, Excelenţă, aţi sosit!

Lily îşi întoarse privirea şi îl zări pe ducele de Montgomery, urmat de Malcom MacLeish… şi de Caliban.

Doar că nu mai era Caliban. Deloc. Înaintea ei stătea vicontele Kilbourne, pieptănat, purtând un costum albastru-închis, brodat cu fire aurii şi stacojii, şi vestă crem. Era aristocratul model, din creştet până-n tălpi.

*

Lily purta o rochie stacojie ce-i punea în valoare partea superioară a sânilor albi şi îmbietori. Apollo o privi ca trăsnit.

— Nu mi-ai spus că domnişoara Goodfellow va fi invitată la petrecere, şuieră în urechea ducelui.

— Nu? întrebă Montgomery. Îţi servea la ceva să ştii?

Ducele ştia prea bine cât de relevantă era informaţia pentru Apollo. În săptămânile premergătoare petrecerii, el petrecuse mult timp în compania ducelui. Acesta era extrem de inteligent, nestatornic, de-un egoism feroce, şi

poseda un simţ aparte al umorului: găsea necazurile altora foarte amuzante, amintind de-un băiat care punea insectele să se lupte între ele. Atâta doar că ducele era cu mult, mult mai influent. Prin urmare, nu-i era limpede dacă Montgomery îi tăinuise informaţia din pur amuzament sau din alte motive sinistre.

Nu că i-ar fi păsat în acel moment. Trecuseră două săptămâni de când o văzuse ultima oară, timp în care nu fusese seară în care să nu-şi facă griji pentru ea, şi dimineaţă în care să nu-i vadă chipul parcă aievea înaintea ochilor.

De cum îl zărise, Lily făcuse ochii mari, dar se stăpânise numaidecât, punându-şi masca de bonton pe care Apollo n-o suferea. Unchiul său, William Greaves, făcea prezentările de rigoare, dar Apollo avea ochi doar pentru ea. Lily făcu o reverenţă.

— Domnule Smith, murmură ea cu glas răguşit.

Până la urmă, conveniseră asupra acestui pseudonim tâmpit.

Dar nu avea să-şi ţină sentimentele în frâu. Trecuseră două săptămâni lungi, şi Apollo nu ştia ce simţea pentru el. Poate îl ura, sau poate – Doamne păzeşte! — îl credea un criminal sângeros.

Îi prinse degetele şi făcu o plecăciune adâncă, pe care o învăţase de mic copil şi o reînvăţase în ultimele săptămâni.

— Domnişoară Goodfellow.

Eticheta prevedea un sărut în aer, deasupra mâinii doamnei, dar Apollo îşi lipi delicat buzele de încheietura ei. Nu avea să-i permită să uite ce se întâmplase între ei.

Când îşi înălţă ochii, zări o umbră de iritare pe chipul ei şi inima îi tresăltă de bucurie. Prefera să-i aţâţe furia, sau chiar ura, decât s-o lase rece. Apoi se depărtă de ea, continuând jocul prezentărilor.

— Cât de interesant… ciripi Montgomery în timp ce

lacheul îi întindea un pahar cu vin.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva o să-ţi facă de petrecanie în somn.

Apollo se întoarse şi îi făcu un semn de negare lacheului. Dorea să-şi păstreze mintea cât mai limpede.

— Doar dacă reuşeşte să treacă de capcanele care-l pândesc la tot pasul.

Cel mai probabil era o glumă, dar nu l-ar fi surprins să afle că Montgomery dormea înconjurat de capcane. Bărbatul avea reputaţia unui autocrat din Orient.

— Pe mine de ce m-aţi adus? întrebă dintr-odată Malcom MacLeish, iritat.

Scoţianul era roşu în obraji şi arunca priviri furioase în jur. Apollo îşi dădu pentru prima oară seama că era posibil să nu fie singura insectă cu care Montgomery se juca în acea seară.

— Hmm, ca să-ţi aduc aminte de îndatoririle pe care le ai, rosti Montgomery nonşalant. Şi pentru distracţie, desigur.

Oare la distracţia cui se referea? Cel mai probabil la distracţia personală, se gândi Apollo, uşor tulburat.

Îşi întoarse privirea de la protectorul său către William Greaves, adevăratul motiv al vizitei sale. Unchiul său părea un om obişnuit, puţin infatuat ce-i drept, puţin cam slobod la gură, dar era, oare, în stare să pecetluiască soarta a trei oameni nevinovaţi doar ca să pună crima în cârca nepotului său? Greu de crezut, dar dacă nu era el, atunci cine?

Cu unchiul nu avea mai nimic în comun, dar asemănarea cu vărul său era de netăgăduit. Aidoma lui, George era un bărbat înalt, de aproape doi metri, lat în umeri şi brunet. Trăsăturile chipului său erau mai limpezi, dar cei doi se asemuiau suficient de mult cât să-i dea lui Apollo senzaţia că se priveşte în oglindă cu coada ochiului. La început, senzaţia de familiaritate îl nedumeri, dar explicaţia veni numaidecât: el şi vărul lui aveau mişcări

identice.

Apollo căzu pe gânduri, dar şirul ideilor îi fu întrerupt de Montgomery.

— Încearcă, te rog, să nu pozezi în erou tragic, suntem totuşi la o petrecere.

De cum îşi termină vorba, se duse ţintă spre Lady Herrick, a cărei frumuseţe era egalată doar de bogăţia ei.

„Numai bună pentru Montgomery”, se gândi Apollo cu amărăciune. „Biata femeie.”

— Strânge oameni, spuse arhitectul. Asa cum păianjenul strânge muşte. Le prinde în firul său de mătase şi le ţine aproape, până când are nevoie de ele.

MacLeish se întoarse către Apollo, iar în ochii săi albaştri se citea un cinism cum rar întâlneşti la tineri.

— Şi pe tine te-a prins?

— Nu… răspunse Apollo, privind-o pe Lily cum râde în hohote la gluma lui Phillip Warner. Ar fi vrut să-i sărute cu pasiune gâtul lung şi alb până nu-i mai ardea de glumele altor bărbaţi. Se prea poate să creadă acest lucru, dar se înşală.

— Asa credeam şi eu, murmură MacLeish, cu privirea aţintită în aceeaşi direcţie. Dar în final, am descoperit că m-am înşelat.

Apollo îi aruncă o privire scurtă scoţianului, apoi se îndepărtă de el în tăcere. N-avea timp de neînţelegerile dintre arhitect şi Montgomery. Privirea sa stăruia asupra actriţei.

*

Caliban – sau mai degrabă *Lord Kilbourne* – se apropia încet de ea, iar Lily nu ştia cum să reacţioneze. Îi simţise necontenit prezenţa, căci privirea lui fierbinte o urmărise în toate colţurile încăperii. Era nedrept! Nu ea, ci el dispăruse fără urmă, fără nicio explicaţie sau vorbă liniştitoare, care

să-i aline grijile. Şi-acum îşi făcuse apariţia tocmai la această serată, folosind acel pseudonim idiot, Smith. Născocise oare un nume de botez care să se asorteze cât de cât cu Smith? Brusc, îşi dădu seama cu amărăciune că nici măcar nu-i ştia numele de botez. Se sărutaseră, deşi nu ştia mai nimic despre el. Revelaţia îi lăsă un gust amar, şi o făcu să se simtă foarte nechibzuită.

— Cum te cheamă de fapt? îl iscodi de cum ajunse lângă ea, stăvilindu-şi lacrimile pe care ea le punea pe seama *furiei.*

Caliban îşi făcu privirea roată, probabil pentru a se asigura că nimeni nu trage cu urechea. Din fericire, Phillip Warner se alăturase soţiei lui, cu care schimba replici de îndrăgostiţi.

— Apollo Greaves, viconte Kilbourne, rosti el cu glas scăzut.

„Apollo? *Apollo?”* Lily îşi înăbuşi cu greu mirarea. Cu siguranţă, Apollo nu se potrivea cu Smith… ce nume ţicnit. La o adică, aproape la fel de ţicnit ca şi Caliban. Ce mamă întreagă la minte s-ar uita la pruncul ei şi ar gândi: „zeul soarelui”? Nimeni n-ar putea face faţă unui asemenea nume. Cu atât mai mult cu cât avea şi o soră geamănă. Şi dintr-odată, Lily înţelese deopotrivă cine era sora zeului Apollo şi sora muritorului Apollo.

— Eşti fratele lui Artemis Batten, ducesa de Wakefield, şuieră ea.

— Mai încet, mormăi el printre dinţi.

— Cerule, sora ta e ducesă.

— Şi ce-i cu asta?

Se uită nedumerit la ea, de parcă toată lumea avea ducese în familie.

— Cu alte cuvinte, ducele e cumnatul tău.

— E un măgar, dacă ajută la ceva.

— Nu ajută la nimic, rosti ea cu hotărâre în glas. Chiar deloc. De ce vorbeşti cu mine? Eu sunt doar o biată

angajată.

— Nu eşti, şi ştii prea bine acest lucru, rosti el cu nerăbdare. Trebuie să-ţi vorbesc. Să-ţi explic…

— Am fost plătită să vin aici, rosti ea cu toată demnitatea de care era în stare în acele clipe. Tu te poţi bucura de toate acestea… Roti mâna sugestiv spre încăpere, care, deşi prost luminată, avea totuşi un tavan aurit. Şi de multe altele, doar pentru că eşti cine eşti. Noi doi n-avem nimic, dar absolut nimic în comun. Nu ştiu cu ce intenţii ai venit, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai păstra distanţa.

Lily zâmbi şi se îndepărtă de el, încercând să pară cât mai elegantă. N-avea rost să işte un scandal doar pentru că îşi simţea inima frântă. Ce ridicol! Cât timp lucrase în grădină, fără niciun sfanţ în buzunar, ponosit şi lipsit de grai, fusese de-o teapă cu ea. Acum, dichisit şi înveşmântat în haine scumpe – doar vesta depăşea agoniseala ei pe jumătate de an – era mult, mult deasupra ei, asemenea soarelui. Apollo… Poate că numele i se potrivea, până la urmă.

Dacă el era zeul Apollo, ea era o biată ciobăniţă, sau ceva la fel de neînsemnat. O fiinţă modestă, fiică a pământului şi nicidecum a tărâmului ceresc. Ce-i drept, în unele mituri, ciobăniţele se împreunau cu zeii, dar mereu sfârşeau prost. Iar Lily avea motive întemeiate să creadă că aşa stăteau lucrurile şi în lumea reală.

În acel moment, majordomul invită oaspeţii la cină, şi tot alaiul se mută într-o încăpere la fel de întunecoasă, lungă, îngustă, dar potrivit de încăpătoare pentru masa de mahon ce părea că nu se mai sfârşeşte. Lily se trezi cu ducele de Montgomery în stânga şi cu şarmantul domn Warner în dreapta. De partea cealaltă a mesei se aşezară domnul George Greaves, însoţit de doamna Jellett şi de doamna Warner.

Nici bine nu gustă din supa de vită – care la drept

vorbind, era mai mult apă chioară – că doamna Jellett, o femeie trecută de vârsta a doua, ce purta o rochie de un galben-verzui neobişnuit, se aplecă înainte şi rosti cu glas tare:

— Ştiţi ceva despre vărul dumneavoastră cel ţicnit, domnule Greaves? Din câte-am înţeles, a scăpat ca prin urechile acului de soldaţii care-l vânau în grădina teatrului distrus.

Pe chipul lui William Greaves se aşternu o grimasă dură, ce dădea de înţeles tuturor că ar fi preferat să evite subiectul… lucru care nu-i împiedică pe oaspeţi să pună paie pe foc.

— Se zvoneşte că a înjunghiat trei oameni cu un ditamai cuţitul.

Doamna Warner se cutremură cu o mimică teatrală.

— Doar gândul că acest ucigaş smintit e în libertate mă îndeamnă să-mi caut iute adăpost sub pat.

— Sau în pat… murmură ducele în paharul cu vin.

— Ne oferiţi adăpost în propriul dormitor, Excelenţă? întrebă Lady Herrick alene.

Ducele făcu o plecăciune formală.

— Pentru dumneata, doamnă, m-aş sacrifica fără să clipesc.

— Cât curaj, făcu Moll din stânga ducelui. Pe cinstea mea, de continuaţi aşa, o să leşine dama.

Doamnele chicotiră la gluma lui Moll. Lily se holbă în farfurie, încercând să nu se lase înduioşată de prezenţa lui Caliban – mai nou Apollo – dar fără prea mult succes. Lumea vorbea despre el ca despre o bestie smintită ce merita împuşcată pe loc. Ar fi fost, oare, în asentimentul grupului dacă nu l-ar fi cunoscut înainte de acea discuţie? Ar fi condamnat, oare, un străin cu ochii închişi, fără să aştepte verdictul unui tribunal? Cel mai probabil. Frica tinde să dezbrace omul de maniere.

Doamna Jellett dorea să afle mai multe despre acest

subiect. Se întoarse către George.

— Domnule Greaves, vărul dumneavoastră a fost mereu aşa? A dat dovadă de cruzime sau nebunie încă de mic?

William Greaves luă cuvântul în capul mesei, şi rosti cu glas sumbru:

— Doamnă, mi-e teamă că acea ramură a familiei a fost mereu puţin excentrică. Din nefericire, fratele meu avea momente când se însufleţea teribil de tare, pentru ca mai apoi să cadă într-o melancolie adâncă, din ghearele căreia abia reuşea să scape. Mare păcat, rosti el, luând o înghiţitură de vin, că titlul îi revine lui, fiind primul născut.

— Ar fi minunat, intră şi fiul său în vorbă, dacă marile familii nobiliare din Anglia ar putea refuza titlul acelor membri care, din pricina unei boli sau afecţiuni mintale, devin neputincioşi sau slăbesc descendenţa aristocraţiei.

— Dacă ar intra în vigoare o asemenea hotărâre, rosti ducele de Montgomery tărăgănat, jumătate dintre titlurile nobiliare din Anglia ar trebui desfiinţate, pe motiv de dementă. Uneori, bunicul meu se credea cioban la vaci.

— Chiar aşa, Excelenţă? întrebă John, aplecându-se pentru a-l vedea pe duce. Nu la oi sau la capre?

— Din câte-am înţeles, nebunia lui comporta o anumită fixaţie pentru vaci, răspunse Montgomery. Desigur, unii susţineau că smintirea lui a fost pricinuită de o anumită boală, pe care n-o voi numi aici la masă, dat fiind natura ei vulgară.

— Şi cu toate astea, Excelenţă, aţi pomenit-o deja, rosti domnişoara Royle cu glas răguşit.

— *Touché,* doamnă, spuse ducele, puţin iritat. Nu credeam că voi întâlni atâta pedanterie într-o companie atât de veselă.

Domnişoara Royle ridică din umeri.

— Nu găsesc nebunia amuzantă, fie ea înnăscută sau pricinuită de boală.

— Mi-e teamă că vărul meu n-are scuza bolii, spuse George Greaves, cu glas răspicat. Nebunia a avut-o din naştere, şi pe socoteala ei au sfârşit trei oameni… propriii prieteni. Regret că l-au trimis la Bedlam în loc să-l ducă la judecată, aşa cum era firesc.

— Vorbim totuşi de un nobil, domnule! se împotrivi tatăl său. Un asemenea scandal ar fi lovit în inima măreţei noastre patrii.

— Atunci, să dea socoteală în faţa Camerei Lorzilor, i-o întoarse fiul său. Prefer un nobil judecat şi condamnat pentru crimă, decât un smintit ce cutreieră moşiile noastre, în vreme ce lumea vorbeşte că a scăpat de ştreang graţie titlului său. Prostimea începe să-şi pună întrebări, şi cu toţii vrem să evităm acest lucru.

— Poate ai dreptate, rosti William Greaves încet, vizibil mişcat de argumentele fiului său.

— Negreşit, insistă George Greaves. Faptele lui au pătat ireversibil reputaţia familiei. Ce ne facem dacă mai omoară şi alţi nevinovaţi?

Preţ de câteva clipe, o tăcere sumbră se aşternu asupra mesei, ruptă în cele din urmă de vorbele ducelui:

— Dar cum credeţi că am reacţionat noi, când fratele bunicului a pătat onoarea familiei, încercând să întreţină relaţii… conjugale cu un cal?

Vorbele lui îi mai înveseliră pe meseni. Lily privi cu coada ochiului spre Apollo. Lord Kilbourne se ospăta în linişte, iar chipul său nu trăda nicio reacţie. Oare cum îl atingeau comentariile răutăcioase despre tatăl său? Despre trecutul său, dezgropat cu maliţiozitate pentru amuzamentul oaspeţilor? Şi nu de oricine, ci de propria familie, de care fusese înstrăinat încă de mic, şi care nu numai că îl considera vinovat de crime, ci ar fi făcut tot posibilul să-l vadă legat sau spânzurat dacă i-ar fi aflat vicleşugul. Ce Dumnezeu căuta acolo?

Se întoarse şi zări privirea ducelui aţintită asupra ei.

Îşi aminti că trebuia să-şi între în rol şi observă că, pentru prima oară, ducele nu era cea mai primejdioasă persoană de la masă.

Prin urmare, se lansă în discuţii cu mesenii, având grijă să nu se mai uite la Apollo. Motivul prezenţei sale nu trebuia s-o preocupe câtuşi de puţin. La urma urmei, el era un aristocrat, pe când ea, o biată actriţă.

După câteva ceasuri bune, urca treptele spre dormitorul pe care-l împărţea cu Moll, epuizată de efortul de-a părea cât mai senină şi mai spirituală. „Spirituală!" Un cuvânt pe care nu voia să-l mai audă în viaţa ei, îşi spuse, în timp ce străbătea coridorul. „Spiritualitatea te seacă de puteri." Abia aştepta să stea de vorbă cu Moll, renunţând la mască.

Dar când deschise uşa camerei, toate aşteptările ei se năruiră. Moll nu era de găsit. Iar vicontele Kilbourne stătea tolănit pe pat.

Capitolul 13

Oasele mărunte şi jalnice zăceau într-un maldăr de falduri albastre, ponosite. Peste rămăşiţele mortului erau împrăştiate mărgele roz. Tânăra adusă în labirint în urmă cu un an purtase un colier cu mărgele roz. Ariadna îngenunche în dreptul scheletului, rosti o rugăciune veche învăţată de la maică-sa şi presără praf peste rămăşiţe. Apoi se ridică şi se afundă în adâncurile labirintului...

Minotaurul

Lily înlemni în pragul odăii sale, apoi făcu un pas înapoi. Apollo îşi înălţă ochii. După o zi grea şi încărcată, se afla la capătul răbdării.

— Dacă pleci, o să vin după tine şi vom purta discuţia pe coridor, în auzul tuturor.

Lily îl străfulgeră cu privirea, apoi intră în odaie şi închise uşa.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre noi.

— N-avem ce discuta.

— Ba da, rosti el cu blândeţe. Avem.

Lily îşi cobori ochii pentru câteva clipe, apoi se uită la el.

— Ţi-a revenit glasul.

Apollo încuviinţă.

— Au trecut două săptămâni.

Avea în continuare o voce răguşită, iar uneori îl durea gâtul, dar îşi recăpătase fluenţa.

— Unde e Indio?

— L-am lăsat în grija lui Maude.

Lily îşi puse braţele în jurul taliei.

— În grădină?

— Nu. Au plecat la Londra, în vizită la nepoata lui Maude. Îl fixă cu privirea. Tu ce cauţi aici?

Apollo se întinse şi îşi puse mâinile sub cap.

— Am încercat să-ţi vorbesc la petrecere, dar mi-ai întors spatele. Şi cum tu n-ai vrut să vorbeşti cu mine…

Ridică din umeri.

— Moll se va întoarce cât de curând.

— Nu. I-am dat bani să petreacă noaptea altundeva.

Lily făcu ochii mari de mânie.

— Cum îţi permiţi? Unde va înnopta? Toată ziua a stat cu gândul la patul ăsta.

— I-am oferit camera mea.

— Of! Lily se bosumflă, încercând să-şi stăpânească furia. Nu contează. Oricum n-o să-ţi petreci noaptea aici. În plus, urmă ea înainte ca el să poată protesta, n-ai înţeles întrebarea mea iniţială. Voiam să aflu ce cauţi aici, la petrecere?

— Am venit să descopăr adevăratul criminal, rosti el pe-un ton mohorât.

După două săptămâni de presupuneri şi dezbateri, găsea subiectul obositor. Făcu semn către scaun.

— De ce nu iei loc?

— Pentru că nu se cuvine, rosti ea, nesigură de vorbele ei, întrebându-se dacă nu cumva inventase acea regulă de bună purtare. Cum ai de gând să descoperi criminalul la petrecere?

— Noi credem că unchiul meu e făptaşul. O măsură din priviri. Cred că eşti frântă de oboseală.

Lily îşi înălţă bărbia.

— Voi?

— Montgomery, Trevillion şi Harte… adică Makepeace.

Ea îl privi îngrozită, lăsând braţele să-i cadă pe lângă şolduri.

— I-ai spus ducelui de Montgomery? Ai înnebunit?

— Nu, dar sunt disperat. De altfel, nu i-am spus mai nimic. Şi-a dat el singur seama, cumva. Trase aer în piept. Lily, nu vreau să discutăm despre asta acum… Se ridică în capul oaselor şi îşi trecu mâna prin păr. Ştii ce acuze mi se aduc?

— Dacă n-aş fi ştiut până în seara asta, aş fi aflat oricum la cină, rosti ea cu asprime în glas.

Apollo îşi umezi buzele fără să-şi ia ochii de la ea.

— Află că sunt nevinovat.

Lily îşi răsuci capul într-o parte.

— Nu zău?

— Lily…

— Ai plecat fără să spui o vorbă.

— Au supravegheat grădina, se apără el, calm. Dacă încercam să-ţi dau de veste, soldaţii ar fi aflat despre legătura noastră.

— Nu te cred, rosti ea, privindu-l cu o severitate de care n-o ştiuse în stare. Dacă ţi-ai fi dorit cu adevărat, ai fi putut să-i strecori un mesaj lui Maude, când era la cumpărături, sau unuia dintre grădinari, sau să găseşti o mie şi una de alte modalităţi.

Apollo se mulţumi s-o privească în tăcere. Poate avea dreptate. Dacă s-ar fi străduit, ar fi putut să-i dea de ştire. Dar îşi ocupase întregul timp cu demascarea făptaşului, gândindu-se că n-avea ce să-i ofere până în clipa în care nu-şi dovedea nevinovăţia.

Tăcerea lui păru să-l incrimineze în ochii ei. Lily îşi înălţă bărbia şi rosti cu mândrie în glas:

— Dacă ţineai la noi, ne-ai fi dat de veste că încă mai trăieşti.

— Ţin foarte mult la voi, spuse el cu glas scăzut.

— Chiar aşa? rosti ea cu o grimasă pe chip. Să te cred, deşi nu ne-ai… nu m-ai avertizat în niciun chip?

— Lily.

— Credeam că suntem prieteni.

Apollo se ridică dintr-o singură mişcare.

— Eu credeam că suntem mai mult decât prieteni.

Lily făcu ochii mari şi se retrase pe negândite, ciocnindu-se de uşă. Ar fi trebuit să fie mai blând cu ea, mai prudent. Poate încă se temea de grozăviile puse în cârca lui. Dar se săturase până peste cap să-i fie răpite lucrurile la care ţinea. Şi n-avea de gând s-o piardă şi pe Lily. Nu fără luptă.

Se apropie la câteva palme de ea.

— Nu-i aşa, Lily? Am fost mai mult decât prieteni.

Bătăile inimii i se înteţiră, dar nu se lăsă intimidată cu una, cu două.

— Ştii prea bine că am fost.

— Nu s-a schimbat nimic.

Lily izbucni într-un hohot de râs plin de neîncredere.

— Te-ai smintit?

— De asta sunt acuzat.

— Lasă jocurile de cuvinte, clătină ea din cap nerăbdătoare. *Totul* s-a schimbat. Tu eşti… de viţă nobilă. Deocamdată viconte… iar într-o bună zi, conte. Iar eu, copilul din flori al unei actriţe beţive şi-al unui hamal neştiutor de carte.

Apollo o prinse de umeri şi abia se stăpâni să n-o scuture zdravăn.

— Sunt acelaşi bărbat care lucra în grădină. Bărbatul de care te-ai îndurat când era mut.

— Nu-i adevărat!

Sânii îi tresăltau de mânie.

— Bărbatul acela făcea parte din lumea mea. Era un om simplu şi… *mărinimos,* şi nicidecum un afurisit de *nobil!*

Îşi însoţi ultimul cuvânt cu un pumn în pieptul său.

— Nu ştii, rosti el cu o voce sufocată. Nu ştii cine sunt.

— Atunci, spune-mi tu!

Patru ani de suferinţă şi pierderi. Patru ani în care i se spusese ce este şi ce nu este. Patru ani petrecuţi în limb. Viaţa lui încremenise, în vreme ce el zăcuse *abandonat* şi pe jumătate mort într-o temniţă împuţită.

Dar nu era mort, şi nu mai avea de gând să irosească ani din viaţă.

— Sunt aşa cum m-ai cunoscut, şopti el, cu glasul frânt. Grădinarul, aristocratul şi nebunul. Am trecut prin chinurile iadului la Bedlam, ordalia sufletului meu, unde am ars şi am renăscut. N-aş fi supravieţuit dacă nu m-aş fi lăsat remodelat.

O privi neajutorat, iar ea îi întoarse privirea, cu ochii umezi şi buzele uşor desfăcute. Apollo îşi lipi fruntea de a ei.

— Sincer să fiu, n-aş şti să-ţi spun cine sunt, după ce, topită, fiinţa mea a fost turnată într-un mulaj straniu şi nou. Era mult prea încinsă pentru a putea fi atinsă şi descoperită. Dar ştiu un lucru: indiferent ce creatură bizară a renăscut în mine, sunt al tău. Ajută-mă, Lily. Ia-mă din mulajul în care mă zbat şi dă-mi răsuflarea vieţii. Ajută-mă să trăiesc din nou.

Îşi epuizase cuvintele, aşa că dădu ghes primului gând cu care urcase în odaia ei. Se aplecă şi-i pecetlui buzele cu ale sale.

*

Sărutul lui era atât de dulce şi de gingaş, încât pentru o clipă îi alungă orice gând din minte. Se lăsă întru totul pradă simţurilor, subjugată de căldura gurii sale, de răsuflarea fierbinte pe obrazul ei, de atingerea delicată a palmelor lui pe obraji. Apollo îşi strecură limba printre buzele ei, iar ea îi răspunse pe măsură, dornică de mai mult.

Lily se ridică pe vârfuri şi îşi înfipse degetele în părul său, smulgându-i panglica nesuferită şi lăsându-i pletele să-i cadă în voie pe umeri: eliberându-l pe Caliban de dominaţia lui Lord Kilbourne.

Dar imediat îşi aduse aminte că era supărată pe el, indiferent cum îşi spunea.

— Sunt încă supărată pe tine.

— Asa eşti?

Durerea din glasul său atinse adâncimi nebănuite, în vreme ce buzele sale îi dezmierdară obrazul.

— Da, spuse ea, şi îşi ilustră spusele trăgându-l de păr.

Apollo bombăni, dar strânsoarea nu-l împiedică să-şi coboare din nou buzele peste gura ei. Îi prinse uşor buzele între dinţi, apoi le dezmierdă cu limba, îndulcind muşcătura.

— Va trebui să aflu cum să-ţi intru din nou în graţii.

Îşi ridică mâinile de pe braţele ei şi o prinse de brâu. Înainte ca ea să spună ceva, o săltă şi porni cu ea în braţe cu o uşurinţă demnă de invidiat. Apollo se răsuci şi amândoi se prăbuşiră în pat, unul peste celălalt.

Apollo îşi opri căderea în coate, înainte s-o strivească sub trupul său masiv, dar fixând-o în acelaşi timp cu picioarele de salteaua moale.

— Şi aşa ai de gând s-o faci? întrebă ea, încercând în zadar să-şi păstreze demnitatea în glas.

— În primul rând, răspunse el, plimbându-şi degetele pe tâmpla ei, nu te poţi mişca.

Lily ridică din sprâncene. Apollo îi trase un ac din păr şi zâmbi.

— Cel puţin îmi dă ocazia să mă explic.

Lily îşi lăsă braţele moi, deasupra capului, mimând predarea.

— Ascult.

— Eşti de-acord că în grădină s-a creat o legătură neobişnuită între noi? întrebă el, în timp ce-i scotea alt ac din păr.

— Pe-atunci nu ştiam cine eşti, protestă ea.

— Nu asta a fost întrebarea. O privi cu asprime. Eşti de-acord ori ba?

Lily pufni, exasperată.

— Sunt de-acord că am creat o legătură neobişnuită cu bărbatul pe care-l ştiam atunci, nu…

— Aha. Apollo se întinse şi aşeză acele pe noptieră, apoi reveni la poziţia iniţială, deasupra ei. Amândoi suntem de-acord că între noi s-a format o legătură neobişnuită. Din nefericire, tu ai impresia că eu nu mai sunt bărbatul de dinainte. N-aş putea să-ţi spun exact cum m-au transformat anii petrecuţi în temniţă, dar ştiu cu siguranţă că bărbatul din grădină e bărbatul aflat dinaintea ochilor tăi, indiferent de veşminte.

— Nu-i adevărat!

Lily îşi desfăcu puţin picioarele pentru a-i oferi mai mult spaţiu, gândindu-se că n-ar fi trebuit să se simtă atât de confortabil.

— Nu zău? Apollo îşi strecură degetele prin părul ei şi îi masă pielea capului. Cum anume m-am schimbat?

Lily se străduia să-şi ţină ochii deschişi. După o zi întreagă în care părul ei fusese ca prins în chingi, atingerea delicată a degetelor lui era ispită divină.

— Pentru început, numele tău.

— Un nume ce-i? Un trandafir[1]... murmură el, explorând cu buzele zona catifelată de sub urechea ei. M-ai numit Caliban, dar de-mi spuneai Romeo, n-aş fi fost acelaşi om? Maică-mea m-a botezat după un zeu renumit pentru frumuseţea lui, dar asta nu mă face cu nimic mai frumos. Oglinda nu mă minte.

Ceva parcă nu se potrivea în judecata lui, dar gândurile-i erau înnegurate şi nu putea să-l demaşte.

— Escrocule, mârâi ea, pe-un ton mai moale decât şi-ar fi dorit.

Apollo se trase uşor înapoi, oferindu-i un zâmbet amuzat.

— Ispită!

Îşi coborî gura asupra ei, strecurându-şi limba agale printre buzele ei voluptuoase, iar ea îl primi.

— Iar săruturile mele? îi şopti el la ureche. Sunt atât de diferite, oare? Şi-au schimbat savoarea odată cu numele?

Lily întredeschise ochii pentru a-i zări chipul şi rosti cu glas şoptit, în aerul umed dintre buzele lor:

— Nu-mi dau seama. Poate ar trebui să-mi demonstrezi din nou.

---

1 Referire la celebrul pasaj din *Romeo şi Julieta:* „Un nume ce-i? - Un trandafir, oricum/ Îi spui, exală acelaşi scump parfum! (trad. Ştefan Octavian Iosif). (n.tr.)

Apollo îşi plimbă limba la colţul gurii ei.

— Mă provoci la un studiu ştiinţific?

Buzele sale îşi continuară parcursul molatic pe obrazul ei.

— Chiar aşa, şopti ea.

— Cum doreşti.

Îi sărută cu delicateţe pleoapele înainte să se năpustească din nou asupra buzelor, înăbuşindu-i un geamăt. Îşi întinse braţele, iar degetele lor se împreunară. Lily cedă dorinţei sale pătimaşe, sorbindu-i neajutorată săruturile. Îşi simţi sânii striviţi sub pieptul lui, iar în acea clipă şi-ar fi dorit ca veşmintele să dispară ca prin farmec, pentru a-i simţi atingerea pielii pe sânii ei dezgoliţi. Îşi arcui trupul spre pieptul său, dorind să-i mângâie pielea cu sfârcurile ei dezvelite, dar pânza rigidă a corsetului împiedică orice atingere reală.

Lily se cufundă în pat, scâncind uşor. Apollo se ridică în genunchi, fixând-o cu un zâmbet poznaş, şi numai dorinţa de-al simţi din nou aproape o împiedică să nu-i tragă o palmă zdravănă.

— E la fel? întrebă el, cu glasul uşor tremurat.

Se vedea limpede că şi el era tulburat.

Lily îşi odihni capul pe cuvertură, încercând să-şi tragă sufletul.

— Asa se pare.

Se străduise să pară indiferentă, dar zâmbetul ce încolţi pe buzele lui îi dădu de înţeles că eşuase lamentabil.

— Sunt bărbatul din grădină, rosti el în tăcerea dormitorului. Rânjetul îi pieri de pe chip, înlocuit de o expresie serioasă, aproape severă. Braţele mele se mişcă la fel, plămânii mei sorb acelaşi aer, iar inima mea… Şovăi pentru câteva clipe, apoi urmă cu glas stins: Bate cu aceeaşi credinţă şi determinare, iar de nu vrei să mă crezi, Lily Stump, ţi-o spun acum sincer: inima mea nu s-a schimbat câtuşi de puţin, de când am plecat din grădină.

Lily îl fixă cu privirea. În pofida vorbelor sale dulci, neîncrederea aproape înnăscută în aristocraţie o îndemna la prudenţă. Drept răspuns la tăcerea ei reprobatoare, Apollo dădu din cap şi se descotorosi de haină.

— Te-ai temut de Caliban?

Lily clătină încet din cap. El desfăcu nasturii vestei sale elegante.

— Caliban şi Apollo sunt una şi aceeaşi persoană.

— Nu, şopti ea. Caliban a murit.

— Crezi asta cu adevărat? întrebă el cu îngăduinţă. Sunt deopotrivă Caliban şi Apollo. Suntem unul şi acelaşi.

— Nu.

— Ba da. Scăpă şi de vestă. Caliban n-a existat niciodată.

O năpădi un val de tristeţe la gândul că uriaşul bonom şi lipsit de grai era doar o născocire a închipuirii sale. Nemernicul izbucni în râs.

— Chiar îţi închipui că m-am prefăcut atunci când săpam gropi şi tăiam copaci? Sunt Caliban, Apollo şi Smith.

Îşi trase cămaşa peste cap, dezvelindu-şi pieptul.

— Nu e acelaşi trup pe care l-ai văzut ieşind din iaz?

Nu putu să-i reziste şi dădu frâu liber dorinţelor neîmplinite din trecut: îi atinse pieptul, mângâindu-l uşor cu vârfurile degetelor până deasupra umerilor şi de-acolo în jos, prin părul scurt ce-i acoperea pieptul. El îi lipi palma de sfârcul lui stâng.

— Ascultă bătăile inimii, rosti el, ţintuindu-i palma cu blândeţe până când Lily desluşi o bătaie ritmică. Aceeaşi inimă, acelaşi puls ca în grădină.

Apollo îi dădu drumul, dar mâna ei zăbovi pe pieptul său, vibrând la bătăile de sub pielea lui caldă. Degetele ei se strânseră încet până îi atinseră cu delicateţe bumbul maroniu, care se întări de-ndată. Brusc, îşi dori să-i simtă sfârcurile pe vârful limbii. Cu toate astea, îşi ridică cealaltă mână şi se jucă uşor cu sfârcul lui drept, fascinată de modul

în care îi răspundea trupul lui. De-abia când îi auzi gâfâitul îşi înălţă privirea şi înţelese ce putere aveau atingerile ei. Apollo stătea cu capul lăsat pe spate, înghiţind în sec, în vreme ce umerii săi laţi şi vânjoşi tremurau la cea mai mică atingere a ei.

Faptul că reuşise să-l zdruncine pe acest bărbat puternic o umplu de uimire. Simţea tremurul sub palmele sale.

— Caliban, şopti ea. Pot să-ţi spun aşa?

El înclină uşor capul şi îşi miji ochii.

— Caliban, Apollo, Smith, chiar şi Romeo… nu are importanţă. Sunt bărbatul care sunt, şi aşa voi fi mereu.

Lily încuviinţă, căci în privinţa acestui aspect era de-acord cu el. Numele nu fusese niciodată o problemă.

Dintr-odată, Apollo se ridică în capul oaselor, iar ea fu silită să-şi ridice mâinile.

— Lasă-mă să-ţi arăt.

Îşi dădu jos pantofii, şosetele, pantalonii şi în cele din urmă indispensabilii, până ce rămase în costumul lui Adam. Apoi îşi întinse braţele şi se întoarse către ea.

— Asa cum mă vezi, aşa m-a făcut Dumnezeu. Ia-mă aşa cum sunt.

Se răsuci şi se arătă mândru dinaintea ei. Lily îl sorbea din priviri. Era înalt şi bine clădit, zvelt în talie şi zdravăn în coapse. Părul de pe piept se continua în jurul buricului, iar de-acolo în jos, printr-o linie subţire care se pierdea în smocul ce-i acoperea vintrele, unde străjuia bărbăţia sa zdravănă, îndrăzneaţă şi pe jumătate trezită.

Nu era frumos, dar era un bărbat în toată puterea cuvântului. Irezistibil. Şi cel mai important, acum că renunţase cu totul la haine, se eliberase de toate zorzoanele care-i displăceau şi redevenise bărbatul pe care-l cunoscuse în grădină.

Lily întinse mâna spre el.

— Caliban, Apollo, Smith, Romeo, *tu.* Vino la mine, *tu,*

cel ce eşti.

Apollo o prinse de mână, dar în loc să coboare în pat, o trase pe ea în sus.

— Doresc să te fac asemenea mie, îi şopti în ureche când o lipi de trupul lui gol. Doar atunci vom fi egali cu-adevărat.

O dezbrăcă cu încetineală voită, desfăcându-i şireturile, legăturile şi panglicile. Degetele lui lucrau cu îndemânare pe ţesătura delicată. Cu gesturi reverenţioase îi îndepărtă corsajul, fustele, juponul, corsetul, cămăşuţa şi condurii, şi le aşternu pe toate ordonat alături de pat, apoi îngenunche şi începu să-i scoată ciorapii. Lily se sprijini de umărul lui când Apollo îi aşeză piciorul pe genunchi pentru a-i desface jartiera. Purta cei mai buni ciorapi pe care-i găsise în garderobă, dar şi aceştia aveau o gaură peticită în călcâi. Apollo îi trase în jos cu delicateţe, de parcă ar fi fost din dantelă, zăbovind o clipă asupra gleznei, unde aplică un sărut delicat. Îi aşeză piciorul jos şi îl luă în primire pe celălalt, trăgând-o atât de aproape de el, încât aproape că-i atinse porţiunea dintre coapse cu creştetul capului.

Lily înghiţi în sec, în vreme ce şuviţele sale rebele se apropiau ameninţător de zona ei intimă. Degetele lui urcară deasupra pulpei, urmate câteva clipe mai apoi de buzele lui.

Îşi petrecu mâna prin pletele lui şi strânse tot mai puternic pe măsură ce săruturile lui voluptoase urcau de-a lungul coapsei, iar răsuflarea lui caldă îi mângâie umezeala dintre picioare, în acea clipă îşi simţi genunchii moi şi fu cât pe ce să cedeze. El o prinse de coapse şi o roti până ce Lily reuşi să se rezeme de pat, uitând cu totul de ciorap, apoi îi săltă piciorul peste umăr şi o sărută.

Chiar în acel loc. Limba lui îi dezmierda carnea fragedă.

Lily icni şi rămase fără aer. Caliban pusese stăpânire pe plămânii ei şi o făcuse să uite de tot şi de toate, mai

puţin de locul umed dintre picioare, pe care el îl profana cu nesaţ.

Se prinse cu disperare de ceafa lui şi se ţinu bine pe măsură ce limba lui dădu ocol mugurelui rozaliu şi gustă cu tandreţe, fără încetare, până ce simţi tăişul delicat al dinţilor săi strângând şi urmă explozia. Îşi vârî pumnul în gură şi în aceeaşi clipă se arcui puternic, înteţind spasmodic încleştarea piciorului pe umărul său masiv. Se zgudui, înăbuşindu-şi gemetele cu mâna. O perdea de pete negre îi înceţoşă privirea, urmată de un val de căldură ce-i inundă trupul. El îşi continuă neabătut dansul, savurând, şi savurând, până ce, într-un târziu, Lily fu nevoită să-l împingă fără putere, pentru a-l face să se oprească.

El îşi înălţă privirea, se şterse la gură şi pe bărbie, apoi se urcă precum o felină pe trupul ei, făcând un popas în dreptul buricului. O trase cu totul pe pat şi îi desfăcu picioarele, apoi se aşeză între ele, cu ochii la nivelul sânilor.

— Ce frumuseţi, fredonă el încet, şi preţ de o clipă, Lily se întrebă amuzată dacă nu cumva nu li se adresase direct sânilor ei.

Apollo se aplecă şi îşi plimbă limba în jurul unui sfârc. Îmboldit de gemetele ei, îl prinse între dinţi şi îl dezmierdă cu mişcări delicate, deşi nerăbdătoare. În acelaşi timp, îi prinse celălalt sfârc între degete, trezindu-l la viaţă. Lily ardea în continuare de dorinţă, deşi vijelia orgasmului abia ce se domolise. Iar el trebuia să fi fost tare deja, nu? Cu siguranţă era pregătit pentru ce avea să urmeze.

Însă Apollo nu părea să se grăbească deloc. Trecu încet de la un sfârc la celălalt, dar la atingerea dinţilor lui pe carnea udă, Lily aproape că ţipă.

— Te rog, gemu ea, înşfăcându-l de păr şi încercând să-l tragă în sus. Te rog, te rog, *te rog.*

El îşi pironi privirea pe chipul ei, fără să întrerupă venerarea sânului.

— Cine sunt acum?

Ea scutură din cap fără astâmpăr, la limita răbdărilor, udă, foarte udă în aşteptarea lui.

— Nu are importanţă.

Pe chipul său înflori un zâmbet ştrengăresc, apoi trupul său masiv o acoperi în întregime.

Sub privirile ei, Caliban îşi apucă bărbăţia, acum ţeapănă şi viguroasă precum o coloană dintr-un templu grecesc, şi, cu mişcări lascive, îi umezi vârful între picioarele ei.

Lily îşi încolăci picioarele pe după coapsele lui.

— Acum, te vreau acum.

El îi aruncă o privire scurtă, şi orice urmă de amuzament pierise de pe chipul său. Îşi înfipse dinţii în buza de jos, apoi îşi încordă coapsele şi o pătrunse.

Era într-adevăr mare. La urma urmei, era un bărbat masiv. Lily icni, desfăcându-şi picioarele pentru a-i oferi cât mai mult spaţiu.

Caliban avea ochii închişi, iar pe chipul lui apăruse o grimasă de durere… Sau de nespusă plăcere.

O pătrunse încă o dată cu putere, de data aceasta până la capăt. Ea gemu, cu răsuflarea tăiată, tremurând de dorinţă. El deschise ochii şi o privi îngrijorat.

— Eşti bine?

Ea zăcea întinsă, încântată de prezenţa lui în pântecul ei. Îşi petrecu uşor braţele pe după umerii lui şi unghiile sale muşcară din carne.

— Da. *Mişcă-te.*

El se supuse. Ieşi aproape cu totul, apoi intră din nou şi din nou, înteţindu-şi ritmul cu fiecare pătrundere, până ce trupurile lor se ciocniră cu forţă.

Mâinile ei alunecau neîncetat pe spatele său scăldat de sudoare, explorând sălbatic. Îşi înfipse din nou unghiile în pielea lui şi coborî cu forţă, nepăsătoare la durerea pe care i-o provoca. Poposi într-un târziu pe fesele lui rotunde şi musculoase, îndemnându-l să intre mai adânc.

Apollo se sprijini în coate, lipindu-şi coapsele de ale ei, şi o pătrunse adânc, urmărind-o în acelaşi timp cu privirea. Pe fruntea lui se scurse o picătură de sudoare. Îndepărtă o şuviţă de pe chipul ei şi se năpusti asupra buzelor ei desfăcute, umede şi tremurânde, fără să încetinească mişcarea coapselor, răvăşind-o, posedând-o, ducând-o din nou pe înălţimi nebănuite.

Lily gemu sălbatic sub sărutarea lui şi simţi alunecarea pieptului său vânjos pe sfârcurile ei.

Acest bărbat. Indiferent ce nume purta. *Acest* bărbat.

Trupul ei se zgudui violent, iar ea îşi lăsă capul pe spate şi scoase un geamăt de plăcere când el o pătrunse cu un ultim avânt, înainte să iasă îngrozitor de brusc.

Ea îl privi şocată. În acea clipă, o adiere răcoroasă îi mângâie despicătura, iar lichidul fierbinte îi umezi burta.

Apollo se cutremură şi gemu de parcă ar fi fost sfâşiat de durere, împroşcând un al doilea val pe coapsa ei, apoi se prăbuşi cu toată greutatea peste ea, ţintuind-o de pat. Lily îl mângâie pe spate, cu ochii în tavan şi cu gândul la cele petrecute.

*

Apollo se trezi cu senzaţia delicată a pielii sub palmă. Îi mângâie sânul catifelat şi zâmbi fără să deschidă ochii. Asa, aşa trebuia să fie în paradis.

— Îţi mulţumesc, murmură ea, iar el constată că şi ea era trează.

Deschise ochii. Odaia primită de ea şi cealaltă actriţă era mică şi avea un singur pat, pe care cele două ar fi trebuit să-l împartă. Lumânarea ardea încă pe noptieră, împrăştiind o lumină caldă şi tremurătoare pe chipul ei.

Nu putea să-i desluşească gândurile.

— Cred că eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Nu pentru aia.

Lily îşi întoarse brusc privirea către el, zâmbind ironic.

— Îţi mulţumesc că nu ţi-ai vărsat sămânţa în mine, rosti ea, îmbujorându-se uşor.

Apollo îşi aminti de Indio. Era limpede că, în trecut, un oarecare individ nu îşi bătuse capul să iasă la momentul oportun.

Apollo se întinse să-i sărute umărul, apoi luă colţul cearşafului şi şterse cu tandreţe sămânţa de pe pântecul şi de pe coapsele ei.

— Pot să rămân aici?

Lily oftă.

— Da, în caz că nu se întoarce Moll până în zori. Mi-ar… îşi linse buzele. Mi-ar face plăcere să rămâi.

Apollo zâmbi lipit de umărul ei, din cale-afară de încântat. Lily îi mângâie părul.

— Deci asta-i familia ta?

Apollo ar fi preferat să evite subiectul, căci se părea că obârşia lui nobilă o înspăimânta.

— Da.

Lily se foi şi Apollo presupuse că se întorsese să-l privească.

— Doar ei ţi-au mai rămas?

Cuibărit pe umărul ei, Apollo îşi plimbă degetul în jurul sfârcului rozaliu.

— Da, pe lângă sora mea.

— Ştia că te-ai ascuns în grădină?

— Artemis? rosti el, dându-se puţin înapoi pentru a-i vedea chipul.

Lily era uşor încruntată.

— Da. Mi-a adus mâncare şi haine şi alte lucruri de trebuinţă, când a avut ocazia. Asa m-a găsit Trevillion.

— Cum adică *te-a găsit?*

Apollo oftă, renunţând cu părere de rău la sfârc.

— Trevillion mă căuta de ceva vreme. Ştia că Artemis e sora mea, aşa că într-o zi a urmărit-o şi-a ajuns la mine.

Ziua în care m-am luptat cu el.

— Dar, începu ea, tot mai nedumerită, de ce te căuta, în primul rând?

Un fior îi străbătu trupul şi dinţii i se încleştară involuntar. Focul se stinsese de ceva vreme, iar în odaie se făcuse răcoare. Apollo se ridică şi păşi spre vatră.

— Apollo?

El închise ochii. Ar fi vrut să-i spună în continuare Caliban. Nu dorea ca trecutul lui să-i separe din nou. Aruncă o privire peste umăr, şi văzu că Lily se ridicase în capul oaselor şi îşi acoperise sânii cu plapuma, înălţând parcă o barieră între ei doi. N-avea de ales... mereu se ajungea la noaptea aia blestemată. Noaptea în care viaţa lui fusese distrusă.

— Trevillion a fost soldatul care m-a arestat pentru crimă.

Capitolul 14

Începând din acea zi, Ariadna găsi tot mai multe rămăşiţe omeneşti în labirint, şi pentru fiecare spuse o rugăciune şi presără praf. Pe măsură ce se apropia de miezul labirintului, se întreba ce grozăvii o aşteptau acolo. Dar, la sfârşitul a şapte zile, pătrunse în centru şi descoperi ceva cu totul neaşteptat.

Minotaurul

Lily îl urmări cu privirea. Stătea ghemuit în faţa vetrei şi aprindea focul, fără să-i pese că era dezbrăcat. Flăcările îi puneau în valoare conturul masiv, cu umeri puternici, aproape monstruoşi, talia îngustă şi coapsele şi pulpele

musculoase. Nu era de mirare că îl crezuseră ucigaş. Nu era de mirare că le era teamă de un asemenea bărbat.

Dar ce se întâmplase cu adevărat? Apollo nu-i spusese mare lucru, iar restul informaţiilor le adunase din frânturi de bârfe şi ziare. Trevillion îl arestase, dar acum se străduia să-i dovedească nevinovăţia. Rămâneau însă multe necunoscute, iar Lily era sătulă de zvonuri şi poveşti. Îşi drese glasul, şi zgomotul răsună în odaia tăcută.

— Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Apollo tocmai se pregătea să arunce o grămadă de cărbuni pe foc. Vorbele ei îl făcură să ezite preţ de o clipă, dar îşi văzu mai departe de treabă. Se ridică în picioare şi îşi scutură mâinile, încovoiat. Flăcările se oglindeau în luciul pielii sale. Îşi întoarse capul în profil: nas mare, frunte pronunţată, buze şi bărbie aspre.

— Trebuie să înţelegi că eram tânăr, rosti el cu glas scăzut. Aveam douăzeci şi patru de ani. Consideri poate că e mult, dar eu mi-am petrecut tinereţea în şcoli. Întâi am studiat la Harrow, pe cheltuiala bunicului, apoi la Oxford. În Londra, contele mi-a oferit o rentă modestă, livrată prin avocaţii lui, pe care eu o risipeam în mare parte pe băutură şi femei.

Se întoarse în cele din urmă spre ea, dar Lily tot nu putea să-i desluşească trăsăturile.

— Asta fac cei din tagma mea. Cheltuie şi beau. Nu pun mâna să lucreze nici dacă le moare familia de foame.

— Familia ta murea de foame? întrebă ea tăios.

Apollo scutură din cap.

— Nu. Dar nici n-o duceau prea bine. Taică-meu îşi irosise aproape toată averea, iar contele a refuzat să-i mai dea alţi bani. Din acest motiv, sora şi mama mea au avut parte de-un trai modest la ţară. Artemis a rămas fără zestre. Se apropie de pat. Dar mie mi s-a urât cu traiul ăla de pomană, lipsit de orice orizonturi. Nu trebuia decât să stau cu mâinile-n sân şi să aştept moartea contelui.

Lily nu şi-l putea închipui pe acest om – atât de muncitor şi de ascuţit la minte – irosindu-şi viaţa în aşteptarea morţii unei rubedenii.

Apollo urcă lângă ea, se rezemă de tăblia patului şi o trase spre pieptul său. Ea îşi cuibări capul pe umărul lui şi ascultă mai departe povestea.

— La Oxford am cunoscut nişte flăcăi care studiau teorii noi despre grădinărit. Viziuni măreţe ce se rupeau de tradiţia medievală a liniilor drepte şi a răsadurilor ordonate. Băieţii ăştia gândeau la dimensiuni panoramice. Îşi închipuiau privelişti minunate ce vor dăinui secole de-a rândul. Forme şi linii mai apropiate de natură… îmbunătăţite. Am început corespondenţa cât eram în Londra, apoi am fost angajat să lucrez pe o moşie aflată în apropiere de Oxford.

O cuprinse cu braţele, iar ea se întinse şi îi sărută mâna, îndemnându-l să-şi reia vorba.

— A fost o mare şansă pentru mine, rosti el cu tristeţe în glas. Până atunci umblasem numai cu teorii, dar acum se ivise ocazia să-mi pun ideile în practică. Am avut nevoie de câteva luni să ridic grădina, dar la încheierea proiectului, am fost recomandat altei moşii. Însă tot pe-atunci a aflat şi bunicul de preocupările mele.

Lily îl privi nedumerită.

— De ce-ar fi contat asta?

— A contat, şopti el, lipindu-şi obrazul de tâmpla ei. Îţi aminteşti ce-am spus adineauri? Aristocraţii nu muncesc. Bunicul a aflat şi m-a dezmoştenit. În opinia lui, dorinţa mea de a deprinde arta grădinăritului era un semn timpuriu al bolii care-l făcuse pe tata să-şi piardă minţile. Credea că toată stirpea noastră e atinsă de sminteală.

— Of, Apollo.

Nici ea n-avea cine ştie ce familie, dar să fii înfierat doar pentru că ţi-ai găsit o pasiune în viaţă… Era de-a dreptul ridicol.

El îşi vârî nasul în părul ei.

— Ziua cu pricina m-a găsit în Londra. M-am întâlnit cu trei prieteni. Am hotărât să petrecem noaptea împreună – pe doi dintre ei îi ştiam din şcoală şi nu ne mai văzuserăm de câţiva ani. Am închiriat o cămăruţă mai retrasă la hanul Whitechapel şi am comandat vin şi bucate.

Lily se foi.

— De ce într-un loc atât de groaznic?

— Din păcate, n-aveam niciunul prea mulţi bani. Hanul respectiv era destul de convenabil la preţ.

Îşi încheie vorba, dar ea putea simţi că nu mai respira regulat.

— Ce s-a întâmplat?

Apollo trase aer în piept.

— Nu ştiu. Am băut cu toţii o sticlă, după care mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit a doua zi în zori cu o durere straşnică de cap. De cum m-am mişcat, am vărsat. Şi apoi mi-am văzut mâinile.

— Apollo?

Lily încercă să-şi întoarcă faţa spre el, dar el o ţinu ferm.

— Mă îmbătasem şi cu alte ocazii, scrâşni el. Dar niciodată astfel. Parcă eram într-un vis din care nu mă puteam trezi. Aveam mâinile însângerate şi un cuţit în mâna dreaptă. Am auzit ţipete în jur. N-am putut să mă ridic în picioare. Am încercat, dar am căzut la pământ. Iar prietenii mei…

Lily îl strânse de mâini. Ştia deja ce soartă se abătuse asupra prietenilor lui. Episodul crimei fusese povestit şi repovestit în nenumărate articole, iar precizia detaliilor nu mai conta în acea clipă. Fuseseră ucişi. Măcelăriţi într-un mod groaznic.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare foarte rău.

— Au venit soldaţii, murmură el sec.

Auzise oare vorbele ei?

— Se temeau de mine, aşa că m-au pus în lanţuri – la glezne, la încheieturi şi pe grumaz – şi m-au dus la Newgate, unde urma să fiu judecat. Am vărsat întruna şi, câteva zile, n-am ştiut ce era vis şi realitate. Nu-mi amintesc mare lucru despre Newgate. Dar îmi aduc aminte de Bedlam.

Lily îi ridică mâna şi-şi lipi buzele de palma lui pentru a nu rosti cuvintele care să-l oprească, pentru că, dacă ea nu avea nevoie să ştie continuarea poveştii, ceva îi spunea că Apollo avea nevoie să continue.

— A fost… Gâfâi pentru câteva clipe, apoi izbucni. *Mirosul.* Puţea ca un grajd cu bălegar *uman.* M-au legat la început, pentru că în primele zile m-am zbătut ca o fiară, înspăimântat şi disperat, până când foamea şi setea mi-au venit de hac.

Lily se întoarse într-o parte, suspinând. Nu suporta să audă groaznica istorisire – un om atât de puternic, de bun la suflet, fusese umilit într-o asemenea măsură… Prins ca o sălbăticiune în lanţuri de nişte oameni de nimic, care nu-l puteau înţelege, îngenunche lângă pat şi îşi petrecu braţele în jurul capului său, odihnindu-l pe sânul ei… şi doar atunci simţi lacrimile calde ce scăldau chipul lui. Apollo o sărută delicat în despicătura dintre sâni.

— Artemis m-a vizitat cât de des a putut. Mi-a adus mâncare şi a plătit cu ultimii ei bănuţi îngrijitorii – în realitate, temnicerii mei – ca să nu mă zvânte în bătaie în absenţa ei. Tata murise cu un an înaintea crimelor, iar mama s-a stins în prima lună de detenţie. Nu mă îndoiesc că întemniţarea mea i-a grăbit moartea. Sora mea, mândră şi neînfricată, a fost nevoită să devină însoţitoarea verişoarei noastre.

Glasul lui se stinse. Lily îl mângâie pe capul său de taur, plimbându-şi degetele prin păr, încercând să-i aducă mângâiere, deşi se îndoia că exista ceva care să-i aline suferinţa. El îşi întoarse obrazul, cuibărindu-l la pieptul ei.

— De bine, de rău, Artemis a avut un acoperiş deasupra capului şi mâncare din belşug. Când am aflat de moartea mamei, am stat treaz nopţi la rândul, temându-mă că Artemis va fi aruncată în stradă. Aş fi vrut s-o ajut, dar nu puteam să ridic un deget. Era şi e în continuare sora mea. Ar fi trebuit s-o apăr, să mă îngrijesc de ea, să nu ducă lipsă de nimic, dar eram neputincios. Halal bărbat.

— Şşt, murmură Lily, sărutându-l pe păr.

Îşi simţi lacrimile sărate pe vârful buzelor. Era atât de nedrept ca Apollo – Apollo al ei – să îndure o soartă aşa crudă.

— Ce mi-a fost dat să văd… începu el cu glas răguşit, frânt. Am cunoscut o femeie, şopti el. Sărmana de ea nu era în toate minţile, dar cânta dumnezeieşte. Într-o noapte, îngrijitorii s-au apropiat de ea cu intenţii necurate, dar eu am strigat după ei şi i-am ocărât, aşa că au venit în schimb la mine.

Lily tresări de spaimă, şi simţi un nod în gât. Ah, neînfricatul ei Apollo! Câtă generozitate, şi totuşi ce nesăbuinţă să provoace mânia gardienilor.

— M-au bătut până mi-am pierdut cunoştinţa. În noaptea aceea mi-am pierdut vocea. Ulterior, după ce am fost eliberat de către ducele de Wakefield, după ce mi-am recăpătat puterile dar nu şi glasul, gândul m-a dus către ea. Într-o noapte m-am întors la sanatoriu, dar nu mai era acolo. Căzuse pradă frigurilor. Poate că e mai bine aşa.

Apollo, observă ea, avea ochii închişi, dar fruntea încruntată stătea mărturie pentru şuvoiul amintirilor.

— Dar am avut grijă de îngrijitorul care intenţionase s-o violeze şi care ulterior a poruncit să fiu bătut. L-am scos cu forţa din Bedlam şi l-am dat pe mâna unei bande de răufăcători. Nu ştiu pe unde-o fi acum, dar cu siguranţă nu în compania unor femei. Înainte n-aş fi făcut aşa ceva în ruptul capului. Bedlam m-a schimbat.

Îi răpiseră ceva esenţial când îl transformaseră într-o

fiinţă neajutorată. Lanţurile ar fi trebuit să-i frângă voinţa. Cu toate astea, nu reuşiseră. Îi deplângea soarta, dar în acelaşi timp era uimită, îi cuprinse chipul în palme şi îl întoarse către ea.

— Ai supravieţuit. Ai pătimit şi ai supravieţuit.

Pe chipul lui încolţi un zâmbet amar.

— N-am avut de ales.

Lily clătină din cap.

— Întotdeauna ai de ales. Ai fi putut să te laşi păgubaş, să-i laşi stăpâni peste sufletul şi gândurile tale, dar te-ai ţinut cu dinţii de viaţă. Cred că eşti cel mai curajos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Am impresia că n-ai cunoscut prea mulţi bărbaţi, şopti el.

Vocea i se înseninase, dar chipul său purta încă grimasa anilor de temniţă.

— Şşt…

Lily îl sărută, însă nu senzual, ci aproape platonic, pentru a întări cele spuse. Buzele ei îi mângâiară fruntea, apoi obrajii şi în cele din urmă gura. Delicat. O binecuvântare.

— Hai să dormim, spuse ea, ajutându-l să se întindă în pat.

Trase plapuma peste amândoi şi se cuibări la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii. În curând adormi.

*

Apollo se trezi şi îşi dădu numaidecât seama că dormise prea mult. Când lucra în grădină, se trezea odată cu ciripitul păsărilor şi primele raze ale soarelui. Dar aici, la adăpostul camerei, în aşternutul catifelat, alături de o femeie şi mai catifelată, îi era nespus de greu să se smulgă din ghearele somnului.

— Ce s-a întâmplat? murmură Lily când îi îndepărtă cu

grijă mâna de pe burtă.

Apollo ar fi vrut să mai zăbovească puţin. S-o sărute şi să facă dragoste cu ea, dar slujitorii puteau da buzna în odaie în orice clipă. În plus, cu cât pleca mai repede, cu atât scădeau şansele să dea nas în nas cu ceilalţi oaspeţi. Prin urmare, se ridică din pat şi se îmbrăcă în grabă. Lily suspină şi se cuibări pe porţiunea încălzită de trupul lui.

Apollo înşfăcă haina, aruncă o privire scurtă prin odaie, apoi se aplecă şi o sărută pe buze. Lily se încruntă, mijindu-şi ochii.

— Spune-mi, bolborosi ea.

Apollo zâmbi. Era limpede că-i plăcea să doarmă până târziu.

— Ne vedem mai încolo.

Drept răspuns, Lily scoase un mormăit dizgraţios şi îşi trase o pernă pe cap.

Cu zâmbetul pe buze, Apollo se furişă pe coridor şi închise uşa cu grijă. Zări o mişcare cu coada ochiului şi se răsuci spre dreapta. Cineva luase colţul la capătul coridorului, sau imaginaţia îi juca feste?

Apollo chibzui cu privirea îngustată, şi hotărî că, la această oră nu putea să fi fost decât un servitor.

Se întoarse în cealaltă direcţie şi dădu cu ochii de ducele de Montgomery. Îşi înăbuşi cu greu tresărirea de spaimă.

— Nu vă credeam atât de matinal, Excelenţă.

— Ce te face să crezi că am dormit? rosti Montgomery, privindu-l pieziş.

Apollo îl măsură din priviri. Ducele avea o ţinută impecabilă: haină sângerie, pantofi de lac şi pantaloni strânşi pe picior până la glezne. Părul său auriu era prins într-o coadă elegantă, ondulată în vârf. Era posibil ca buclele să fie naturale. Una peste alta, Apollo se simţea pe lângă duce ca un şobolan în compania unui ogar de rasă. Nu că i-ar fi păsat în acel moment.

— Aţi închis un ochi în noaptea asta? întrebă el curios, apropiindu-se de Montgomery.

Pe buzele lui încolţi un zâmbet misterios.

— Găsesc somnul plictisitor, mai ales când pot să-mi dedic orele nopţii unor… activităţi mai agreabile.

— Înţeleg.

Cei doi porniră de-a lungul coridorului. Habar n-avea încotro se îndrepta ducele, dar Apollo ar fi dat o raită prin bucătărie, să bea o cafea tare. Spera din tot sufletul că unchiul său pregătise cafea pentru oaspeţi.

— Dimineţile sunt numai bune să-i urmăreşti pe cei care se furişează afară din odăile altora. Ducele îi aruncă o privire de sfânt. Pe tine, de pildă, care tocmai ai ieşit din camera domnişoarei Goodfellow. Acum îţi înţeleg supărarea de ieri, când nu te-ai aşteptat s-o găseşti la petrecere.

Apollo îl străfulgeră cu privirea.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai da sfoară-n ţară despre legătura dintre noi.

— De ce-aş face una ca asta? întrebă Montgomery, sincer uimit, iar Apollo se abţinu să nu-i tragă un pumn în nas. Cât mai valorează informaţia dacă o împărtăşeşti orişicui?

Hotărî să nu-i mai facă jocul şi schimbă subiectul.

— V-a priit statul la pândă, Excelenţă?

— Pândă… ce cuvânt groaznic, pufni ducele în timp ce coborau scările.

Apollo îl privi nemulţumit.

— Bine, bine! rosti ducele, dând exasperat din mâini. Ţine-ţi nervii în frâu. N-aş vrea să-mi dau întâlnire cu pumnii tăi mătăhăloşi. Am descoperit că doamna Jellett e însoţită pretutindeni de un lacheu tinerel şi destul de chipeş, că domnul William Greaves are un valet care şi-a petrecut tinereţea la Newgate, că în pofida extazului de porumbei îndrăgostiţi cu care se afişează, domnul şi doamna Warner dorm în odăi diferite – deşi suspectam asta

de ceva timp, adăugă el cu un zâmbet meschin, şi că Lady Herrick are un semn din naştere în formă de fluture pe fesa stângă. A, era să uit, când o plesneşti peste posterior, semnul prinde o nuanţă violacee.

Apollo rămase împietrit pe coridor, în apropiere de sala de mese, şi se holbă la însoţitorul său.

— Care-i problema? întrebă Montgomery iritat. Provoc pe orice bărbat să refuze oportunitatea de-a plesni un fund straşnic atunci când se iveşte ocazia.

Apollo oftă şi îşi reluă paşii.

— Altceva?

O umbră de nemulţumire străbătu chipul ducelui.

— Domnişoara Royle nu mă place defel.

Apollo ridică din sprânceană.

— Aş spune că toate domnişoarele te detestă.

— Într-adevăr, făcu ducele nepăsător, dar asta o ştie toată lumea. Interesant e însă faptul că mie îmi pasă de sentimentele ei. Fascinant, de-a dreptul.

Apollo dădu ochii peste cap, exasperat de trufia ducelui.

— Aţi strâns multe informaţii, Excelenţă, dar niciuna de folos.

— Nu se ştie niciodată, i-o întoarse ducele. Nici nu ştii când se iveşte ocazia să-ţi foloseşti cunoştinţele. Tocmai de aceea mă încăpăţânez să adun tot soiul de informaţii, indiferent cât de neînsemnate par la prima vedere. Dar nu te teme, am petrecut doar o noapte aici, şi ceva îmi spune că azi vom afla mai multe.

Apollo îşi miji ochii.

— De ce tocmai azi?

— Nu ştiai? rosti Montgomery cu acel zâmbet răutăcios pe care Apollo îl detesta. Astă-noapte au mai sosit invitaţi.

Ducele deschise uşa sufrageriei, dezvăluind prezenţa lui Edwin Stump, care tocmai îşi îndesa pâine prăjită în

gură. Dar privirea lui Apollo căzu asupra însoţitorilor săi: o femeie simplă, cu chip blajin, şi un bărbat vânjos, cu tenul măsliniu şi priviri furioase. Avea un ochi verde şi unul albastru.

Montgomery rămase nemişcat alături de el şi îi şopti cu încântare în glas, asemenea unui băieţel care tocmai primise dulciuri în dar.

— E de-a dreptul încântător!

*

Spre amiază, Lily şedea într-un scaun şi îl urmărea pe Stanford, care declama cu înverşunare:

— Şi dac-o mai prind pe fiică-mea în aşa încurcătură, ia aminte, domnule. O să-l... ăăă...

Aruncă o privire furişă spre Lily, care nu avu nevoie să-şi consulte paginile din mână. La urma urmei, ea scrisese textul.

— O să-i scot maţele escrocului, completă ea.

— O să-i scot maţele escrocului, o să-i scot maţele escrocului, murmură Stanford pe sub mustaţă, apoi încuviinţă şi îşi intră din nou în rol. O să-i scot maţele escrocului, ca în veci să n-amăgească tineri cuminţi.

Lily se înfioră. Nu era nici pe departe cea mai bună replică din text, dar scrisese a doua jumătate a piesei în mai puţin de-o săptămână. Prin comparaţie, îi luase un an să ducă la bun sfârşit prima piesă. Fireşte, pe urmă o aruncase în foc.

— Dragii mei!

Lily îşi întoarse privirea în direcţia glasului şi rămase năucă, în prag stătea Edwin cu braţele larg deschise, într-un costum nou de satin albastru-deschis, aşteptând să fie întâmpinat cu căldura obişnuită.

Avea şi motive, îşi spuse Lily. Moll şi celelalte actriţe se repeziră la el, gângurind încântate. Stanford şi John se

apropiară cu paşi rezervaţi, dar şi ei îl apreciau în felul lor. Dar nu trebuia să rămână îmbufnată. Doar ea şi fratele ei ştiau cine era adevăratul dramaturg.

— Robin, scumpa mea, rosti Edwin, apropiindu-se ţanţoş de ea.

Lily se abţinu cu greu să nu dea ochii peste cap. Când se aflau în compania altora, avea mereu grijă să-i spună pe numele de scenă, deşi toţi actorii îi cunoşteau numele adevărat.

Îi primi sărutul pe obraz şi se strădui să-i zâmbească mieros.

— Aş putea să schimb o vorbă cu tine, dragul meu?

— Cu siguranţă.

Edwin aruncă priviri furişe în jur, dându-le celor prezenţi de înţeles că era un frate foarte grijuliu.

— Între patru ochi.

În ochii săi apărură primele semne de nesiguranţă.

— Ăăă… sigur.

Lily se ridică în picioare şi aşeză paginile pe scaun. Apoi îl conduse într-o anticameră micuţă, şi închise uşa în urma lor.

— Ce… începu el, dar Lily îi reteză vorba cu o palmă zdravănă peste obraz.

— Lily! rosti el cu ochii mari şi trişti, ducându-şi mâna la obraz.

Ea îl privi cu mâinile în şold.

— Nu mă lua tu cu „Lily”, Edwin Stump!

— Nu înţeleg, se scuză el.

Drept consecinţă, mai primi o palmă.

— Ai pus soldaţii pe urmele lui Apollo. Ar fi putut să-l ducă la Bedlam… sau să-l spânzure. Asta doar pentru că te-ai îmbufnat fiindcă te-a târât afară din teatru.

— Nu m-am *îmbufnat,* rosti el, îndreptându-se de spate şi potrivindu-şi peruca, căzută puţin într-o parte. Mi-am făcut doar griji pentru siguranţa ta.

— Pentru siguranţa *mea?* rosti ea şi rămase cu gura căscată, împotriva dorinţei sale.

Edwin era un măgar de *cea* mai joasă speţă uneori, şi mai rău, o trata ca pe-o ţărăncuţă neştiutoare.

— Eşti nebun?

— Eu nu, dar el da. Edwin făcu un pas înapoi. Un ucigaş smintit! Toată lumea ştie.

— Nu e un ucigaş smintit, rosti ea cu blândeţe exagerată în timp ce-l înghesuia în colţ, şi ştii prea bine lucrul ăsta. Eşti răzbunător… şi mă răneşti.

Edwin se pregătea deja să-i dea replica, dar se opri la auzul ultimelor sale vorbe şi o privi mirat.

— Poftim? Cum adică?

— Da, Edwin, mă răneşti, rosti ea cu răbdare. Întâmplător, îmi place Lord Kilbourne, iar cruzimea ta faţă de el şi faţă de mine este de neiertat. E şi el prezent la petrecere.

— Tocmai ce l-am văzut în salonul pentru micul dejun, spuse Edwin îmbufnat. Îşi spune Smith acum. Ce ridicol.

— A venit să descopere identitatea adevăratului criminal. Nici să nu te gândeşti să-l torni din nou autorităţilor, m-ai înţeles?

— Păi… începu el, înghiţind în sec. Ascultă, Lily…

— Nici măcar *din greşeală,* Edwin.

Fratele ei îşi coborî privirea în pământ, părând uşor şocat.

— Da, am înţeles.

— Foarte bine.

Îi întoarse spatele şi porni spre uşă, pentru că nu dorea să înrăutăţească şi mai mult relaţia dintre ei, dar Edwin o prinse de braţ.

— Lily… Edwin îşi drese glasul, agitat. Voiam să-ţi mai spun ceva.

Fruntea lui era scăldată de sudoare. O teamă bolnăvicioasă se cuibări în pântecul ei. Îl dăduse deja în

vileag pe Apollo?

— Ce s-a întâmplat?

Edwin înghiţi în sec.

— Richard Perry, baronul Ross, e aici.

Capitolul 15

În miezul labirintului se afla o grădină sălbatică şi încântătoare. Peste pietrele căzute şi roase de trecerea mileniilor şerpuiau lujeri verzi. Dintre stânci se răsuceau arbori noduroşi, cu ramurile îndreptate spre cer, împodobite cu frunze de culoarea smaraldului. În mijlocul poieniţei era un iaz albastru. Pe malul său acoperit cu muşchi erau presărate flori albe şi galbene. În iazul întunecat zăcea monstrul, care înroşea apa cu sângele său...

Minotaurul

Apollo intră grăbit în salonul ce urma să slujească drept sală de spectacole pentru actori. Erau cu toţii acolo şi, chiar în acel moment, Moll Bennet îşi spunea replicile, cu mâinile ridicate. De cum îl văzu, Moll îi făcu cu ochiul şi făcu semn spre uşiţa din lateralul încăperii.

Apollo încuviinţă tăcut şi porni în acea direcţie. Se împrietenise cu Moll cu o seară în urmă, când o rugase să facă schimbul de încăperi.

Când se apropie de uşă, o auzi pe Lily spunând „Indio...” Urmă replica furioasă a lui Edwin. Apollo trase de uşă cu putere şi mai că nu se pomeni cu Edwin în braţe. Îl împinse înapoi şi închise uşa în urma lui. Lily stătea în colţ, palidă la faţă, dar privirea lui rămase fixată pe Edwin.

— Dacă scapi o vorbă despre mine sau despre

trecutul meu, o să…

Edwin îşi ridică mâinile încercând să se apere.

— Stai liniştit, am auzit deja toate ameninţările de la soră-mea.

— Chiar aşa?

Apollo se apropie ameninţător de el, întrucât Lily nu părea deloc în apele ei. Cu ce-o mai necăjise de data asta?

— Nu mă îndoiesc că Lily a fost cât se poate de elocventă, dar vreau să ne înţelegem clar. Nu ştiu în ce fel şi chip te-a ameninţat, însă vreau să ştii că nu-mi placi. Dacă ne faci rău, o să regreţi până în mormânt.

Edwin înghiţi în sec.

— ’Nţeles. Cred că e… mai mult decât limpede.

Edwin privi cu coada ochiului spre Lily şi, pentru prima oară, Apollo zări o urmă de regret pe chipul său.

— Fii convins că nu i-aş face niciodată rău surorii mele.

— Nu zău?

Edwin îşi coborî privirea în podea.

— Cred că… ar trebui să ştii ceva.

Apollo îşi miji ochii. N-avea deloc încredere în fratele lui Lily.

— Lily mi-a spus că îl cauţi pe bărbatul care ţi-a ucis prietenii. Asta, fireşte, dacă nu i-ai ucis tu.

— Poţi să fii sigur de asta, îl repezi Apollo.

Edwin clipi iute şi se lipi de perete.

— Da, desigur, cu toţii ştim asta… nu-i aşa Lily?

Lily oftă şi intră şi ea în discuţie.

— E nevinovat, Edwin.

Edwin păru cumva surprins de încredinţarea ei calmă.

— Bine, am înţeles. Doar că te-am văzut intrând în salon alături de ducele de Montgomery.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Apollo. Excelenţa Sa mă ajută.

Edwin dădu din umeri.

— Eşti sigur? întrebă el viclean.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lily nedumerită. Lasă cimiliturile, Edwin.

— Asta încerc să fac! În mod curios, părea rănit de vorbele surorii sale. Ducele obişnuieşte să strângă informaţii pe care alţii încearcă să le ascundă.

— Vrei să spui că-i un şantajist, speculă Apollo.

Edwin făcu o grimasă.

— Ducele e un om mult mai rafinat. În opinia mea, este un manipulator. Nu-ţi recomand să-l faci părtaş la secretele tale.

— Crezi că nu ştiu asta deja? întrebă Apollo sec.

— Poate încă nu ţi-ai dat seama că te joacă pe degete, i-o întoarse Edwin. Ştie că eşti un criminal fugar… Ridică o mână pentru a curma protestele surorii sale. Fie, un fugar acuzat de crimă. Ce motive ar avea să te ajute când ştie deja atâtea despre tine?

— Bani n-am, răspunse Apollo. N-are niciun câştig de pe urma mea.

— Însă n-ai doar bani de pierdut, spuse Edwin. Anumite bunuri sunt nepreţuite.

Apollo simţi un fior pe şira spinării. Îşi îndreptă instinctiv mâna spre Lily, fără să-şi ia privirea de la Edwin.

Lily îi prinse degetele şi se uită la fratele ei, cu chipul lipsit de expresie.

— Încercam doar să te pun în gardă, pufni Edwin şi înălţă braţul spre Apollo, care se mulţumi să ridice din sprânceană. Cum doreşti, spuse Edwin rănit în orgoliu, ridicându-se de unul singur. Mai aveţi nevoie de mine?

Apollo îi făcu semn să iasă, dar rămase neclintit, forţându-l pe Edwin să se strecoare anevoios pe lângă el în drumul spre uşă. Se opri însă cu mâna pe mâner şi îşi întoarse privirea.

— Lily…

Ea aşteptă, însă când el nu mai adăugă nimic, oftă.

— Pleacă, Edwin.

El încuviinţă şi deschise uşa. Când rămaseră singuri, Apollo se întoarse către ea şi o privi îngrijorat.

— Cine-i acest Lord Ross? întrebă el cu blândeţe.

*

Lily se confrunta pentru prima oară cu această alegere. Fireşte, Indio venise mereu pe primul loc. Întâi şi înainte de toate, îi purta de grijă lui Indio, la care ţinea mai mult decât la Edwin, chiar mai mult decât la Maude. Pentru că era copil – copilul ei – şi drept urmare, vulnerabil.

Dar oare aşa stăteau lucrurile şi acum? îşi lăsă capul uşor pe spate şi-l fixă pe Apollo cu privirea. Purta acelaşi costum, dar găsise în cursul dimineţii răgazul să-şi strângă părul în coadă. Sincer, îi plăcea mai mult când îl lăsa să-i curgă sălbatic pe umeri.

Ţinea la el, şi nu putea ascunde acest lucru. Făcuse dragoste cu Apollo – primul ei bărbat de dinainte să-l nască pe Indio. Chiar şi acum, când o trăgea la răspundere cu vorbe blânde şi priviri pline de înţelegere, gândurile o purtau la trupul lui. La umerii lui vânjoşi, la parfumul pielii, atât de prezent în odaia îngustă. Era nedrept. Fusese atât de prudentă, atât de grijulie, iar el reuşise să pătrundă prin zidul ei fără niciun efort… sau cel puţin aşa părea.

Îşi încrucişă braţele la piept, încercând să păstreze un crâmpei de distanţă între ei. Dacă nu era atentă, Apollo avea s-o învăluie, să pună stăpânire pe sentimentele ei şi să-i abată gândurile de la lucrurile mai importante.

„Indio.” Indio era vulnerabil. Trebuia să-l protejeze. Luă, prin urmare, hotărârea ce se cerea luată.

— Richard Perry, Lord Ross, e un domn bogat, un aristocrat ca şi tine.

Apollo deschise gura, hotărât să respingă comparaţia, dar la urma urmei, Lily avea dreptate, nu-i aşa? Apollo era

de viţă nobilă. Richard la fel. Asta era adevărul. Reacţia lui o îndemnă să continue.

— Din câte ştiu, e căsătorit şi are doi copii, parcă. Nu ştiu exact. Nu l-am văzut de ani întregi.

„Slavă domnului!”

Apollo făcu un pas spre ea şi, în ciuda barierelor autoimpuse, nu era în stare să-i refuze apropierea. Trupul lui se insinua pe sub pielea ei, până în măduva oaselor.

— Are un ochi albastru şi unul verde, rosti Apollo. Ca Indio.

Lily respiră adânc.

— Da. E tatăl lui Indio.

Nu o privi acuzator, ci nedumerit.

— Lily, nu…

— Ross nu ştie, rosti ea sec.

Apollo ridică din sprânceană.

— Nu i-am spus niciodată. Îl privi insistent, încercând să-i întipărească în minte acel adevăr crucial. E *important,* foarte important să nu afle de Indio.

— Dar…

Nu reuşi să-şi stăpânească temerile. Primejdia pândea la uşă. Îl prinse de braţ cu ambele mâini.

— Apollo, promite-mi, te rog, că n-o să pomeneşti de Indio, sau de faptul că am un copil, în preajma lui Richard.

El dădu încet din cap.

— Desigur. Îşi coborî privirea încruntată asupra mâinilor ei, apoi le cuprinse într-ale sale. Ţi-a făcut vreun rău? Dacă aflu că ţi-a făcut ceva, o să…

— Nu, rosti ea, şi mai că-i veni să râdă, însă nu de veselie. Nu trebuie să faci pe apărătorul meu. De fapt, aş prefera să nu-i spui nimic despre mine lui Richard.

— A fost amantul tău.

Lily încercă să-şi tragă mâinile, dar el nu-i dădu voie.

— Despre asta-i vorba? Eşti gelos? Doamne, nu pot să cred că…

Reacţia lui neaşteptată o reduse la tăcere: Apollo izbucni într-un râs amar, chinuit.

— Gelozie, scrâşni el din dinţi, trăgând-o la pieptul său în ciuda împotrivirii ei. De-ar fi doar atât… ce bine ar fi. Se aplecă şi îi susură aproape de buze, dezmierdând-o cu fiecare cuvânt. E mult mai înspăimântător decât gelozia.

Apollo se năpusti asupra ei, cu răsuflarea fierbinte şi mirosind a cafeaua pe care o băuse probabil la micul dejun. Şi, în acea clipă, Lily îşi dori să-l fi însoţit la micul dejun. Să-l fi urmărit în timp ce sorbea din cană cu buzele lui puternice şi neatrăgătoare, să-i vadă grumazul mişcându-se când înfuleca pâinea prăjită, ouăle sau costiţa afumată… sau orice mâncase mai devreme. Îşi dori să-i fie alături când se ospăta, când se trezea în zori, când se aşeza în pat. Voia să vegheze la căpătâiul său când se lăsa răpit de vise. Voia să-l admire în timp ce se bărbierea. Să afle dacă obişnuia să-şi ridice bărbia şi să-şi ducă briciul de jos în sus, aşa cum văzuse odată la Edwin, când era mică.

Îşi dorea… Cerule! îşi dorea totul. Îl dorea *pe el.*

Şi în acea clipă uită de convingeri, şi de planuri bine ticluite, şi de tot. Ochii, gura, întreaga ei fiinţă erau cu totul subjugate de Apollo Greaves.

Deschise ochii şi-l privi cu poftă, de parcă nu l-ar mai fi văzut de ani buni, deşi împărţiseră acelaşi pat doar cu câteva ceasuri în urmă. Îi muşcă buza, scâncind.

Apollo îi mângâie chipul, murmurând:

— Şşşt.

Un glas interior îi spunea lui Lily că mai erau şi alţi oameni prin preajmă, dar nu mai conta. Îl prinse de umeri, apoi de păr, dorind să smulgă hainele de pe el. Voia să fie Caliban, nu Apollo.

El o ridică brusc şi o aşeză pe măsuţa din apropiere, care se legănă sub greutatea ei. Cu o înjurătură şoptită, Apollo îi ridică fustele şi vâri mâna dedesubt. Fără preludiu, fără jocuri tandre, ajunse iute acolo unde îşi dorea să fie. Îşi

trecu degetul printre pliuri, desfăcând şi explorând de parcă ea îi aparţinea cu totul. Punând stăpânire pe mugurele plăcerii ei întocmai cum îi posedase buzele. Când ea gemu, Apollo se opri şi o certă:

— Linişte! îi şopti cu buzele lipite de obraz.

Apoi degetul lui mare îşi făcu drum spre miezul sensibil şi apăsă, descriind mici cercuri care o lăsară fără suflare. Ea îl muşcă de umăr. Apollo se aplecă şi îi sărută gâtul cu pasiune.

— La naiba, rosti el cu răsuflarea tăiată. Nu pot să…

Îşi retrase degetul, stârnind furia ei. Apollo scoase un hohot gutural şi senzual, şi îşi descheie prohabul. Se vârî apoi între coapsele ei, zguduind masa, şi îi depărtă picioarele şi mai mult, ca să-şi facă loc.

— Opreşte-te, şuieră ea. O să se rupă masa.

El nu făcu decât să o privească, zâmbi larg şi o *pătrunse.* Ea se prinse de braţele lui, primindu-i ofranda viguroasă şi fierbinte, şi îl muşcă din nou de umăr pentru a-şi înăbuşi un geamăt de plăcere.

— Într-o bună zi, gâfâi el, fără să încetinească ritmul, copleşind-o cu bărbăţia sa, o să te duc într-un loc unde o să-ţi ascult toate gemetele şi icnetele. Unde o să te fac să ţipi în voie.

Acum deţinea pe deplin controlul, cu vintrele lipite de pântecul ei şi fustele fluturând în jur. Când se retrase încet, ea îl izbi cu pumnii în spate, şuierând:

— Nu te opri!

Cu o mână o prinse de coapsă, iar cu cealaltă se rezemă de perete, apoi o pătrunse din nou, trântind masa de perete. Lily făcu ochii mari şi icni. Mişcările lui erau perfecte, dar din nefericire zgomotele aveau să atragă atenţia cuiva în curând. Gemu puternic. Nu dorea să pună capăt plăcerii, dar *uşa nu era încuiată.*

— Pune-ţi picioarele în jurul meu, îi şopti în ureche, cu răsuflarea umedă şi fierbinte.

— O să ne audă.

— Lily, gemu el, fă precum îţi spun, dragoste.

Vorba lui de alint îi străbătu trupul şi o atinse în miezul fiinţei sale. Îşi încolăci picioarele în jurul său, cât mai sus posibil, iar în clipa următoare el o prinse de posterior şi o ridică în aer. Se ţinu strâns de el, străpunsă de mădularul său, într-o postură atât de obscenă că ar fi trebuit să leşine numai gândindu-se la ea. Efectul fu însă contrar: aproape că îşi găsi eliberarea.

Apollo se sprijini cu umerii de perete şi o prinse cu mâinile sale puternice de talie. Lily urmări freamătul pleoapelor şi-al muşchilor de pe chipul său pe care înflorea o grimasă de plăcere, pe măsură ce o ridica şi o cobora la loc, mânuind-o ca pe-un obiect de satisfacere a dorinţelor.

Cu fiecare mişcare, fiorii se înteţeau. O făcea să-şi piardă minţile, să-şi dorească mai mult, şi nu credea că mai era în stare să-şi înăbuşe ţipetele. El îşi dădu seama de primejdie, căci făcu ochii mari, fixând-o cu privirea.

— Sărută-mă.

Lui îi era imposibil, întrucât îşi concentrase toate eforturile să susţină ambele trupuri la verticală. Lily se aplecă înainte, cu senzaţia că era o păpuşă în braţele unui bărbat puternic, şi îl sărută cu buzele lipite, un sărut delicat şi nevinovat, chiar în vreme ce, mai jos, carnea ei sensibilă era străpunsă cu sălbăticie. Era udă, umflată şi ardea de dorinţă, închipuindu-şi că dansul lor nu va înceta vreodată. Poate că nici nu voia să înceteze. Poate voia ca el s-o întregească la nesfârşit, să-şi împlânte mădularul lung şi gros în pântecele ei până ce-i suspenda toate simţurile. Ar fi putut să o pătrundă toată noaptea, şi când s-ar fi trezit, el ar fi fost tot acolo, tare şi etern, înfipt în trupul ei umed şi plin de dorinţă.

Dar reveria ei înfrigurată, născută din fierbinţeala momentului şi parfumul pielii lui, nu putea dura la nesfârşit. Prin urmare, când el încetini, Lily îşi strecură mâna între

coapse şi începu să-şi mângâie mugurele sensibil.

El o privi cu buzele arcuite.

— Te…

Ea se apropie de grumazul lui năduşit şi rosti:

— Mă ating. Mă satisfac în timp ce tu mi-o tragi.

Apollo îşi încleştă maxilarul, iar încordarea îi scoase în relief tendonul de la gât. Ea se simţi inundată de sămânţa lui şi, când fu cuprinsă de convulsiile eliberării, muşcă instinctiv tendonul, gustând sare. Gustând viaţă.

*

Greaves House era o vilă mohorâtă.

Trevillion măsură din priviri edificiul întunecat în vreme ce-o ajuta pe Lady Phoebe şi pe verişoara ei mai în vârstă, domnişoara Bathilda Picklewood, să iasă din trăsură. Deasupra uşii strălucea un singur felinar, lăsând să se-nţeleagă că amfitrionul era fie zgârcit, fie neprimitor.

— Vai, bombăni domnişoara Picklewood când păşi pe aleea pietruită. Casa-i cam urâţică, dar sper să avem parte măcar de-un spectacol drăguţ.

— A fost foarte frumos din partea domnului Greaves să ne invite, o dojeni Lady Phoebe. Nici măcar nu ne cunoaşte, şi pun rămăşag că i-a făcut un favor Hippolytei. Totuşi, ce coincidenţă minunată să afle de prezenţa noastră în Bath.

Domnişoara Picklewood îi aruncă o privire răutăcioasă lui Trevillion când o luă pe Lady Phoebe de braţ.

— Da, mare coincidenţă.

Trevillion porni în urma doamnelor, fără a se obosi să răspundă. Domnişoara Picklewood era o nobilă extrem de perspicace pentru vârsta ei, iar Trevillion avea, de o bună bucată de vreme, impresia că, la nevoie, se putea dovedi redutabilă.

Un majordom slugarnic deschise uşa şi luă paltoanele

doamnelor, apoi le conduse în salonul de la etaj. Încăperea era luminată puternic: pe candelabrele înalte şi sfeşnicele aşezate pe mese ardeau zeci de lumânări. Capătul salonului fusese eliberat de mobilă şi slujea acum drept scenă, iar în colţ şedeau trei muzicanţi. În faţa scenei fuseseră amplasate câteva rânduri de scaune. Vreo doisprezece invitaţi luaseră deja loc şi sporovăiau în aşteptarea spectacolului.

Un domn având în jur de şaizeci de ani le ieşi în întâmpinare.

— A, Lady Phoebe, dacă nu mă înşel? rosti el cu glas ridicat, aţintindu-şi privirea spre domnişoara Picklewood.

Lady Phoebe afişă un zâmbet tensionat.

— Eu sunt Lady Phoebe. Domnul William Greaves?

— În persoană, milady, rosti el tare şi răspicat.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe scumpa mea verişoară, Bathilda Picklewood. Iar dumnealui e căpitanul Trevillion.

Trevillion observă amuzat că Lady Phoebe nu se osteni să-i justifice prezenţa. Gazda făcu o plecăciune, apoi se întoarse către căpitan şi făcu ochii mari la vederea pistoalelor ce-i decorau pieptul.

— O… sunteţi bine-venit.

— Vă mulţumesc, domnule, răspunse Trevillion.

— După spectacol va avea loc un bal… un soi de serată. Trag nădejde că veţi participa şi dumneavoastră, Lady Phoebe.

— Lady Phoebe va pleca imediat după spectacol, răspunse Trevillion în locul ei şi fu imediat răsplătit cu o grimasă din partea protejatei sale. Însă n-avea de ales. Spectacolul era una, dar un bal în casa unui străin era o cu totul altă chestiune. Lui Wakefield i-ar fi displăcut ideea… iar Wakefield îi plătea leafa.

— Permiteţi-mi să vă conduc spre locurile dumneavoastră, spuse Greaves, făcând semn către două

scaune din primul rând. Domnişoara Royle mi-a vorbit despre prietenia ce vă leagă, milady.

— Mă bucur, zâmbi Lady Phoebe.

O damă cu păr întunecat aşezată lângă scaunele cu pricina flutură mâna în direcţia ei.

— Nu am fost înştiinţat de sosirea dumneavoastră… voi trimite îndată un slujitor după scaun, bodogăni Greaves.

— Nu-i nevoie, rosti Trevillion, sec. Le voi lăsa pe doamne în compania prietenelor. Îmi găsesc singur un scaun.

Greaves încuviinţă, recunoscător, şi le însoţi pe doamne în primul rând, dându-i soldatului ocazia să se aşeze alături de Kilbourne, în rândurile din spate.

— Văd că ai găsit o scuză să participi, rosti Kilbourne cu glas scăzut.

— Da.

Trevillion îl urmări cu privirea pe Greaves, care se foia pe lângă Lady Phoebe.

— Lady Phoebe gustă teatrul în toate manifestările sale.

— Şi dacă nu-l gusta?

Trevillion îi aruncă o privire vicontelui.

— În acest caz, aş fi găsit altă cale de-a mă întâlni cu tine. N-aş putea s-o forţez să participe la un eveniment care n-ar fi pe placul ei.

— N-am vrut să fiu indiscret.

Trevillion încuviinţă scurt, cu buzele strânse.

— Ai aflat ceva?

Kilbourne şovăi, apoi clătină din cap.

— Până acum nimic. Speram să arunc o privire prin încăperile unchiului meu, dar încă n-am găsit momentul prielnic.

— Mai mulţi oaspeţi înseamnă şi mai mulţi slujitori, remarcă Trevillion. Am observat că ai avut o mică ezitare, milord.

Kilbourne făcu o grimasă.

— Nimic important. Ducele a pomenit azi-dimineaţă că, în suita unchiului meu, se află un valet care fost închis la Newgate... Un trecut nu tocmai obişnuit pentru un slujitor.

Trevillion ridică din umeri. În Londra, un om avea posibilitatea să-şi reclădească existenţa de la zero.

— Iar apoi, urmă Kilbourne, fratele domnişoarei Goodfellow m-a avertizat să n-am încredere în Montgomery.

Trevillion pufni în surdină.

— Ştiam asta deja, milord.

— Într-adevăr, însă mă întreb dacă ducele nu lucrează cumva împotriva noastră.

— La ce bun?

Kilbourne zâmbi sardonic.

— La ce-i foloseşte să ne ajute?

— Părea interesat să-i termini grădina, răspunse Trevillion, dar înţeleg încotro baţi.

Kilbourne îi aruncă o privire furişă.

— Ai aflat ceva despre vărul meu? Poate fi el autorul crimelor, şi nu unchiul meu?

— N-am aflat absolut nimic, recunoscu Trevillion. Dealtminteri, are un trai destul de cumpătat. Doar taică-său e dator vândut.

Kilbourne clătină din cap.

— În cine să am încredere? În fratele domnişoarei Goodfellow? Sau în Montgomery? Sau în nicicare dintre ei...

— Hmm... Arată-mi-l pe frate-său.

Kilbourne făcu privirea roată.

— Uite-acolo. Tocmai ce-a intrat însoţit de Montgomery.

Trevillion îşi întoarse discret privirea şi zări un bărbat subţirel cu perucă albă păşind în spatele ducelui. Alături de el mergea arhitectul scoţian cu care făcuse cunoştinţă în

grădină: MacLeish.

— Întâi te avertizează în privinţa ducelui, apoi îi ţine companie. Ciudat.

— Într-adevăr, se învoi Kilbourne. M-am tot sucit să aflu cu ce se alege ducele din toată afacerea asta.

— Crezi că nu te vrea în grădină?

— Nu ştiu, ridică vicontele din umeri. Dar nu-s eu singurul grădinar din regat. Mai e şi altceva la mijloc.

— Probabil că nici nu se oboseşte cu un plan care nu-i aduce cel puţin două beneficii.

Trevillion se crispă când îl zări pe duce abordând-o pe Lady Phoebe.

— Ei, drăcie!

— Ce s-a întâmplat?

Nu luase în considerare un lucru evident: rangul. În calitate de fiică şi soră de duce, Lady Phoebe deţinea cel mai înalt rang din adunare. Fiind de-o seamă cu ea în ierarhie, ducele fusese aşezat alături de ea.

— Nu-mi place să-l ştiu pe lângă protejata mea, mârâi Trevillion.

— N-are ce rău să-i facă în aglomeraţia asta, îl linişti Kilbourne. Pe deasupra, văd că este însoţită. Iar doamna pare un paznic de nădejde.

Trevillion mormăi. Nu-i plăcea s-o lase pe Lady Phoebe în grija unei bătrâne, indiferent cât de ascuţită îi era limba.

Muzicanţii începură să cânte, reducând publicul la tăcere. După câteva clipe, pe scenă apăru domnişoara Goodfellow însoţită de-un actor, şi cei doi se luară numaidecât la harţă. Aparent, erau fraţi gemeni, iar ea îl certa pentru că-i făcea ochi dulci unei tinere fecioare.

Jucau o farsă. Nu era pe gustul lui. Rar se găsea să-i placă o piesă de teatru. Trevillion îşi aţinti privirea spre protejata lui, şi descoperi cu uimire că Montgomery făcuse schimb de locuri cu arhitectul. Acum, tânărul roşcovan îi

ţinea companie lui Lady Phoebe.

Trevillion se încruntă, apoi se întoarse spre Kilbourne, dar o singură privire fu de ajuns pentru a-şi da seama că era o cauză pierdută. Vicontele n-avea ochi decât pentru domnişoara Goodfellow.

Capitolul 16

Ariadna fu cât pe ce s-o ia la goană, dar monstrul nu dădea niciun semn de viaţă. După o vreme, tânăra îşi luă inima în dinţi şi se apropie de el. Monstrul zăcea pe burtă, cu braţele întinse printre florile catifelate, şi cu picioarele scufundate în apă. Sângele ieşea din rănile ce-i acopereau trupul şi picioarele. Capul său de taur era întors pe-o parte. Când Ariadna se apropie de el, deschise un ochi...

Minotaurul

Făcuse dragoste cu ea, dar n-o văzuse cu adevărat până în acea clipă. Astfel gândea Apollo în timp ce urmărea jocul ei pe scenă.

Rochia cu care apăruse iniţial fusese înlocuită de pantaloni şi costum, iar pletele negre dispăruseră sub o perucă bărbătească. Până şi-un neghiob şi-ar fi dat seama că e o femeie deghizată în bărbat, dar scopul era să tachineze publicul, nu să-l amăgească. Şi o făcea de minune.

Lily era... Apollo o urmărea fascinat. N-avea cuvinte să descrie felul încântător în care-şi vrăjise publicul. Graţia ei părea să reflecte lumina solară, ca o prismă îmbietoare.

Era zveltă şi luminoasă, iar Apollo se aplecă în faţă pentru a se scălda în razele ei. Ar fi vrut să-i recite numai lui, să aibă ochi numai pentru el.

Din nefericire, nu era singur. Fiecare spectator râvnea la o bucăţică din Robin Goodfellow – o prietenă căreia să-i destăinuie secretele, o amantă pe care s-o dezmierde. Iuţeala cu care se mişca şi replicile usturătoare pe care i le dădea rivalului său de pe scenă erau de-ajuns să-l stârnească. Cum era posibil ca, în urmă cu doar câteva ceasuri să-i exploreze *adâncurile,* iar acum să aibă impresia că n-o cunoştea deloc?

Sub privirile lui admirative, Lily se aplecă spre celălalt actor şi îi aruncă o privire frivolă cu ochii ei verzi şi obraznici. Apollo era pe jumătate încântat, pe jumătate scandalizat de faptul că putea să-l privească astfel pe un altul. Probabil că toţi bărbaţii din public simţeau o jenă în pantaloni în acel moment.

Apollo înghiţi în sec şi încercă să se relaxeze, să iasă de sub vraja ei, dar era cu neputinţă. Şi nu era singurul în această situaţie. Unchiul său se făcu roşu în obraji când Lily îşi muşcă lasciv buza şi aruncă o privire peste umăr spectatorilor. Dumnezeule, era de-a dreptul periculoasă!

Iar el era o namilă hâdă. Asa fusese mereu, încă din adolescenţă, când îl întrecuse pe taică-său la înălţime. Cum putea o făptură vioaie ca o zână să-l placă pe el? Şi cu toate astea, îl plăcea. Îl invitase în intimitatea ei. Îl lăsase s-o posede.

Apollo hotărî în acea clipă că, indiferent cât de nefirească părea alăturarea lor, n-o va lăsa să se răzgândească. Era a lui acum, şi dacă avea un cuvânt de spus în această privinţă, va fi mereu a lui.

*

„A mers bine”, se gândi Lily în timp ce se demachia în

faţa oglinzii. Ce-i drept, Stanford uitase un monolog întreg în actul al treilea, iar tinerelul care interpreta rolul valetului fermecător se dăduse în stambă, încercând să-i eclipseze pe ceilalţi actori, dar Moll îşi spusese replicile cu un amestec potrivit de umor şi vulgaritate, iar John fusese atât de chipeş şi de fermecător, încât puţin îi mai lipsise să nu se-ndrăgostească de el pe scenă. Una peste alta, spectacolul fusese un triumf.

— Ai terminat, dragă? întrebă Moll în timp ce se întorcea în faţa oglinzii, încercând să-şi vadă coafura din spate. Am chef să dansez diseară cu ducele arătos… şi să gust puţin din vinul domnului Greaves. Sper că-i de calitate. Îi făcu cu ochiul. Şi dacă nu-i, ce contează?

Lily izbucni în râs.

— Du-te înaintea mea. Mai trebuie să-mi prind din nou părul în ace.

Moll făcu o ultimă piruetă, apoi ieşi din încăpere.

Lily zâmbi în oglindă. Din raţiuni greu de înţeles, îşi dorea să arate cât mai bine pentru Apollo. N-o mai văzuse niciodată pe scenă până în acea seară, şi se temea puţin de reacţia lui. Gustase spectacolul? Recunoscuse oare replicile la care lucraseră împreună, în grădină?

Strâmbă din nas. Ce prostie. Dacă nu se grăbea, putea să piardă balul, şi toată primeneala va fi fost de pomană.

Tăcerea cămăruţei din spatele salonului fu străpunsă subit de zgomotul paşilor. Lily îşi vârî la repezeală un ultim ac în păr şi se ridică cu zâmbetul pe buze. Dar surâsul îi pieri de cum se deschise uşa.

În prag stătea Lord Ross, aproape neschimbat după mai bine de şapte ani. Avea aceeaşi înfăţişare crispată, cazonă. Nu renunţase la peruca albă, cu bucle, pudrată. Avea acelaşi abdomen plat şi aceiaşi umeri rotunzi. Şi, firește, un ochi albastru şi unul verde. Dar liniile din jurul gurii se înmulţiseră şi se adânciseră, iar buzele sale păreau

încremenite într-o veşnică întristare.

Cruzimea îşi lăsa uneori amprenta pe chipul omului.

— Lily Stump, rosti el tărăgănat, cu glas suav.

Mult diferit faţă de glasul lui Apollo, care în pofida vindecării sale, avea să-şi păstreze mereu asprimea.

Foarte bine.

— Richard, rosti ea pe acelaşi ton.

— Lord Ross, dacă nu te superi, o repezi el, fără să ridice vocea.

Privirile ei se îndreptară spre pumnii lui pe jumătate încleştaţi.

Încuviinţă, apoi reluă:

— Milord, atunci. Cum pot să vă fiu de folos?

— Poţi să-mi fii de folos, rosti el, intrând în odaie ca un animal de pradă, dacă nu-mi stai în cale şi dacă-ţi ţii gura.

Lily se răsuci pentru a nu fi încolţită. În odaia micuţă erau două măsuţe, un scaun, cutia cu farduri şi costumele. Dar mai era şi oglinda. La nevoie putea s-o spargă. Marginile erau ascuţite.

— Cum doreşti, spuse ea cu glas scăzut.

— Jură-te, rosti el, înaintând spre ea.

Lily se feri şi ţâşni pe lângă el. Mâna lui apucă materialul şi trase, dar în zadar. Lily o zbughi pe uşă afară, alergând cu rochia în mâini.

— Lily Stump! se auzi glasul lui în spate, dar netoată să fi fost, şi nu s-ar fi oprit.

Şi nu era netoată. Luă colţul şi fu cât pe ce să dea nas în nas cu un lacheu luat prin surprindere.

— Domnişoară? întrebă el, uimit.

— Îmi cer scuze, gâfâi ea, netezindu-şi fustele.

Nu se făcea să-ţi ceri scuze slujitorilor, dar la naiba cu eticheta, îi zâmbi bărbatului – în realitate, un tinerel lung ca o prăjină.

— Unde se ţine balul?

Tânărul făcu semn spre scări.

— La parter, doamnă. Doriţi să vă însoţesc?

Lily îi zâmbi radios.

— Aş fi încântată.

Lily coborî treptele în urma vlăjganului, fără să-şi întoarcă privirea, iar acum că inima nu-i mai bubuia în urechi, auzea limpede trilurile muzicale. Lacheul făcu o plecăciune la intrarea în sală, iar ea îi mulţumi cu un zâmbet cald.

Încăperea era scăldată în lumina lumânărilor de ceară, care alături de trandafirii de seră ce împodobeau vazele răspândeau o miasmă dulceagă, greu de suportat. Îşi dorea să fi avut un evantai, ca să lupte cu năduşeala. O privire scurtă îi spuse că domnul Greaves invitase şi câţiva dintre vecini, pe lângă oaspeţii de marcă, întrucât sala gemea de lume. De cum păşi înăuntru, domnul Warner îi ieşi în întâmpinare şi o invită la dans.

Nu era deloc în apele ei şi ar fi preferat să stea cu Apollo, dar avu grijă să-şi ascundă sentimentele. La urma urmei, era de datoria ei să înveselească oaspeţii.

Prin urmare, acceptă invitaţia domnului Warner la un dans popular, apoi dansă cu MacLeish. Spre sfârşit îl zări pe Richard în uşă, cu fulgere-n priviri, şi hotărî să se-ndrepte în direcţia opusă, spre uşile franţuzeşti ce dădeau în grădină. Din când în când arunca priviri furişe peste umăr, să se asigure că Richard n-o urmărea. Brusc, cineva o prinse de încheietură şi o trase fără menajamente spre întunericul grădinii.

Lily scânci şi îşi înălţă privirea.

În umbra nopţii zări chipul lui Apollo. Din nefericire, nu reuşi să îngaime decât: „O!”

— Pari speriată, murmură el. De ce?

Ea îşi netezi din nou fusta.

— Tocmai ce m-ai smucit din sala balului. Aş spune că m-ai răpit.

I se păru că buzele lui Apollo se arcuiră uşor.

— Dacă voiam să te răpesc, te aruncam peste umăr.

Lily se ridică ţanţoş.

— Ce te face să crezi că te-aş lăsa?

Apollo îşi strecură degetele spre mâna ei, şi strânse cu putere.

— Cu siguranţă m-ai lăsa.

— Eşti atât de sigur pe tine, pufni Lily.

— Mi-a plăcut piesa, rosti Apollo.

— O! Se îmbujoră ca o fetiţă neştiutoare. Mulţumesc.

Când ridică privirea, îl prinse zâmbind larg.

Deşi uşile franţuzeşti erau larg deschise, grădina nu intra în programul petrecerii şi prin urmare era învăluită în beznă. Când trecură de peticele luminoase ce se lungeau dinaintea ferestrelor, Lily nu mai văzu nimic preţ de câteva clipe.

— Unde mergem?

— Am descoperit ceva în după-amiaza asta. Adierea nopţii îi purtă glasul spre urechile ei. Vreau să-ţi arăt şi ţie.

Afară era răcoare, şi dacă n-ar fi fugit şi n-ar fi dănţuit cu câteva minute în urmă, s-ar fi zgribulit toată, dar în situaţia dată, răcoarea nopţii era ca un balsam plăcut pe pielea ei încinsă.

— Cu grijă, şopti el când Lily păşi pe iarbă cu condurii de bal. S-a terminat cu drumul pavat.

Lily închise ochii, apoi îi deschise din nou şi îşi înălţă privirea spre bolta înstelată.

— Vai! Uită-te şi tu la stele.

Acum îl vedea… sau cel puţin îi întrezărea silueta. Apollo îşi lăsă capul pe spate.

— Sunt chiar frumoase în seara asta.

Înaintară în tăcere, urmăriţi de zvonul muzicii. În faţa lor se desluşeau contururile unui zid.

— Ce-i acolo? întrebă ea.

Când Apollo şovăi câteva clipe, ea intui că zâmbeşte.

— Un labirint.

*

Poate era o nebunie să o aducă în labirint în toiul nopţii, dar îi păruse alegerea potrivită.

— Haide, o ademeni, trăgând-o de mână.

Lily se ţinu fără probleme după el, dar după primul colţi rosti cu glas nesigur:

— O să ne pierdem.

— Nu, rosti el încrezător. L-am parcurs după-amiază. Este destul de banal.

— Chiar şi pe întuneric?

— Da, o asigură el. Dar nu-i tocmai beznă, rosti el, înălţând mâna spre stele şi spre secera lunii.

— Mda.

Nu părea convinsă, dar îl urmă totuşi, spre bucuria lui.

Labirintul era vechi, cu garduri vii înalte de aproape trei metri. În anumite porţiuni, ramurile înfrunzite ameninţau să ia în stăpânire poteca, silindu-i să înainteze în şir indian, dar Lily nu se plânse. Apollo-i auzea foşnetul fustelor şi răsuflarea apăsată şi, din când în când, parfumul ei dulce de portocal şi cuişoare îi dădea târcoale simţurilor, ispitindu-l. O strânse mai tare de mână. Când ajunseră să ia ultima curbă, era stârnit de-a binelea.

— Unde suntem? şopti ea, de parcă ar fi ghicit semnificaţia acestui loc, şi motivul pentru care se aflau acolo.

Înaintea lor era un iaz pietruit, mărginit cu bănci de piatră, în miezul său se înălţa o statuie. Mai demult fusese probabil o fântână, dar acum era lăsată în paragină, cu excepţia frunzelor maronii ce putrezeau pe marginile sale.

— Suntem în inima labirintului, rosti el, cu glas gâtuit.

Lily înaintă spre iazul de piatră, trăgându-l după ea. Examină statuia, apoi se întoarse către el.

— Suntem în inima labirintului?

Apollo privi în ochii ei de smarald în care se oglindea cerul înstelat şi, de fapt, întreg universul, şi încuviinţă.

— Da. În inima lui.

Lily rămase tăcută şi îl studie o vreme, cu o expresie inscrutabilă pe chip. Într-un sfârşit, râse discret şi întinse mâna liberă spre statuia de marmură.

— E un minotaur. Bag seamă că se potriveşte.

Apollo privi silueta cu coarne şi umeri vânjoşi.

— Monstrul din labirint?

— Da.

Lily se întoarse către el, iar Apollo zări obrazul ei scăldat în lumina palidă a stelelor şi luciul lunii oglindit în ochii ei.

— Ţi-am spus vreodată că Indio a crezut că eşti un monstru la început?

Apollo clătină încet din cap.

— Îţi mai par un monstru şi acum?

— Nu.

Îşi plimbă degetul pe sprânceana lui.

— Nu eşti… N-ai fost niciodată, crede-mă.

Îl trase înspre ea şi îl sărută cu dorinţa şi pasiunea unei femei sincere şi suave. Apollo se chinui să-şi ţină pasiunea-n frâu, să n-o prindă prea tare şi astfel s-o alunge.

O lăsă pe ea să dicteze ritmul, şi deschise gura când limba ei delicată îi dezmierdă buzele, explorând şi răscolind. Lilly îşi vârî mâinile în părul lui şi trase de panglica ce-i prinsese coada, lăsându-i cârlionţii rebeli să-i cadă pe lângă obraji.

— Apollo, gemu ea, apucându-i vesta. Apollo, vreau să fac dragoste cu tine.

Atât aşteptase. O lipi de el, şi se aplecă peste ea, pentru a conferi profunzime sărutului. Îşi plimbă mâna pe clavicula ei fină şi apoi în jos, spre sân. Chiar şi această scurtă atingere era precum o cupă de vin în deşert. Mâna îi coborî pe corsaj, iar degetul lui mic se afundă în crevasa

fierbinte şi întunecată dintre sânii ei. Umezeala de-acolo îl stârni şi mai tare. O arcui de spate şi îşi strecură limba între sâni, gustând din sudoarea sărată.

— Apollo, gemu ea, cu mâinile în părul lui. Te rog.

Limba lui urcă încet spre umărul golaş, unde muşcă blând. Degetele ei îi căutară prohabul cu înfrigurare şi desfăcură nasturii înainte ca el să-i dea o mână de ajutor. Apoi îl găsi.

Cu un geamăt prelung, Apollo încremeni, cutremurându-se la atingerea ei. Degetele ei reci şi sigure îi dădură târcoale, descoperindu-i mădularul dintr-o singură mişcare, apoi mângâindu-i vârful, din care se scurgeau lacrimi de dorinţă.

Sub privirile lui înmărmurite, Lily îşi desprinse o mână, iar el o văzu în lumina lunii cum duse degetul umed la gură şi linse cu poftă.

Era prea mult. Înainte ca ea să-l mai poată ispiti şi mai tare, Apollo o răsuci, apoi îşi smulse haina de pe el şi-o azvârli lângă una dintre băncile din apropierea iazului.

— Îngenunchează, rosti el răguşit, şi se înfioră la auzul răguşelii din propriul glas.

Şi totuşi, ea se supuse, de parcă trupul ei ar fi fost ofranda adusă unui monstru străvechi.

— Aşa?

Privirea pe care i-o aruncă peste umăr îi puse un nod în gât.

— Întocmai, spuse el, îngenunchind în spatele ei. Îi trase în sus fustele cu veneraţie, asemenea artistului ce-şi dezvăluie capodopera la expoziţie, şi îi admiră ciorapii albi şi coapsele tivite cu argintiu în razele lunii.

Privirea lui urcă spre posteriorul ei rotund şi voluptuos, şi poposiră asupra tainicei despicături de la mijloc. Dacă murea în acea clipă, avea să viseze veşnic şi fericit la acea imagine.

Îi aşeză fustele pe spate şi îşi plimbă vârful degetelor

pe pielea fină, în vreme ce Lily tremura de plăcere.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, porunci el.

Lily se foi, dezvăluind mai mult din secretele intimităţii ei, deşi întunericul nu lăsa să se vadă prea mult.

Degetul lui coborî cu încetineală până întâlni umezeala.

— Apollo, şopti ea, legănându-şi discret şoldurile.

— Îţi place? îngăimă el, îmbătat de parfumul ei femeiesc.

— Ştii foarte bine că îmi place, răspunse ea, arcuindu-se şi mai mult.

Lily se sprijini de suprafaţa răcoroasă a băncii şi îşi culcă fruntea pe braţe, oferindu-se în toată splendoarea ei.

Apollo tremura de dorinţă. Îşi prinse mădularul în mână şi se apropie de ea suficient cât să-şi treacă vârful printre pliurile ei jilave. Lily gemu şi se arcui, împingându-se în trupul lui.

Apollo îşi pierdu uzul raţiunii. În acele clipe era doar un amestec de patimă şi simţuri. Îşi potrivi bărbăţia la intrare şi o prinse cu fermitate deasupra şoldurilor. Nu dorea s-o rănească, iar dacă se mişca prea repede, risca să-şi împrăştie sămânţa într-un moment nedorit.

O pătrunse cu delicateţe, făcându-şi drum prin canalul ei îngust şi fierbinte, cu privirea aţintită spre bolta cerească. Era atât de înflăcărată, lunecoasă şi frumoasă, încât îl podidiră lacrimile în timp ce se împingea cu tărie în ea. Continuă s-o pătrundă, unindu-se cu ea, contopindu-se într-o singură fiinţă, până ce trupurile lor deveniră unul. Apoi se dezlipi de ea, ieşind cu totul afară, doar pentru a savura încă o dată plăcerea intrării.

Lily scânci, cu fruntea lipită de braţe. Apollo se aplecă deasupra ei, deasupra femeii lui, deasupra lui Lily a lui, învăluind-o, protejând-o, făcând-o a lui.

— Ce doreşti, dragoste?

— A… asta.

Apollo o sărută cu gingăşie pe ceafă.

— Spune-mi.

— Te vreau pe tine, şopti ea. Te vreau în mine. Vreau să mă pătrunzi şi să fiu plină de tine până nu mai pot vorbi şi nu-mi mai pot aminti cum mă cheamă.

Auzind-o, Apollo pierdu orice urmă de autocontrol. Îşi încordă muşchii şi se retrase pentru o clipă, apoi se izbi de ea, abandonându-se complet în faţa animalului dinlăuntrul său. Nimic nu mai conta în acele clipe, decât bărbăţia lui şi dorinţa de a pune stăpânire pe sexul ei, de-a o face partenera lui pe viaţă.

Se aplecă deasupra ei şi o muşcă de ceafă, ţinând-o ferm de şolduri pentru a putea s-o pătrundă fără oprire, până o simţi cutremurându-se sub el, în vreme ce muşchii ei se contractau în jurul cărnii lui. Lily gemu adânc, cuprinsă de vâltoarea eliberării. El nu se opri, nici nu încetini ritmul, ci continuă să se izbească de trupul ei zguduit de fiori până în clipa în care îşi lăsă capul pe spate şi urletul său pătimaş şi împlinit străpunse tăcerea nopţii.

Stelele se învârtejeau deasupra lor în vreme ce Apollo se lăsă moale peste trupul ei, gâfâind şi întrebându-se dacă avea să-şi recapete vreodată umanitatea. Sau dacă o pierduse pentru totdeauna în faţa acestei femei.

Capitolul 17

Deşi chipul taurului e sălbatic şi urât la vedere, ochii săi au o frumuseţe aparte. Ariadna privi în ochiul său mare şi umed, străjuit de gene dese, şi simţi durerea lui. În acel moment, teama o părăsi cu totul, şi fu cuprinsă de milă pentru monstru, în loc să fugă, îngenunche lângă dihanie şi începu să-i bandajeze rănile, cu gândul la soarta lui Tezeu, căci, fără îndoială, el îl rănise pe monstru...

A doua zi, Lily se trezi târziu, cu un amestec de bucurie şi teamă. Bucurie pentru că urma să-l revadă pe Apollo. Ştia că nu mai aveau mult timp de petrecut împreună. În curând, urma să-şi reia viaţa, asemenea lui, indiferent pe ce cărări aveau să-l poarte paşii. Aristocraţii nu se uneau definitiv cu oamenii de rând, sau cel puţin nu cu urmări fericite. Trăiau în două lumi complet diferite, iar diferenţa de statut dintre cei de viţă nobilă şi cei cu origini modeste era pur şi simplu insurmontabilă. Chiar şi dacă îi împărtăşea sentimentele, Apollo urma să se însoare într-o bună zi cu o femeie de rangul lui. Iar pe Lily n-o lăsa inima să joace rolul amantei. Dar asta făcea ca timpul rămas să fie şi mai dulce. Avea de gând să savureze fiecare clipă petrecută alături de el.

Însă nerăbdarea de a-l vedea pe Apollo era umbrită de teamă. N-avea cum să-l evite pe Richard la nesfârşit.

Alungă temerea din minte şi coborî să ia micul dejun însoţită de Moll. Părea că toţi invitaţii erau prezenţi în salon, deşi era trecut deja de amiază, adică mult după ce un om de rând ia masa de dimineaţă. Dar, desigur, omul de rând nu chefuieşte până în zori.

În salon tronau trei mese uriaşe, pentru a găzdui întreaga adunare, iar în jurul lor forfoteau slujitorii, aducând ibrice cu cafea, platouri cu carne rece, ouă fierte şi chifle. Lily îl zări numaidecât pe Apollo, şi cei doi schimbară un zâmbet tainic. Apoi făcu privirea roată şi dădu cu ochii de Richard, care şedea lângă o femeie drăguţă care probabil era soţia lui. Îi era sincer milă de ea.

Lily coborî privirea în pământ şi porni împreună cu Moll în pas vioi spre masa unde erau aşezaţi John, familia Warner şi, din nefericire, fratele ei. Era însă o alegere

potrivită, dat fiind că Richard era în colţul opus al încăperii. Când îşi ridică ochii, observă că Apollo îl săgeta cu privirea pe Richard.

La naiba. Era mult prea ager.

— Domnişoară Bennet, rosti încântătorul Warner în întâmpinarea lor.

Se ridică în picioare, urmat cu mişcări mai încete de Edwin şi John.

— Şi domnişoara Goodfellow. Ţin să vă spun că spectacolul de aseară a fost un triumf. Eu şi soţia mea ne-am distrat pe cinste. Trebuie că sunteţi tare mândră de fratele dumneavoastră. Din câte am înţeles, el e dramaturgul.

Îi adresă un zâmbet sclipitor lui Edwin care, în mod ciudat, păru surprins de aprecierea aristocratului.

— Aşa-i, spuse John. Domnul Stump e cunoscut în lumea actorilor pentru profunzimea şi umorul pieselor sale. Eu am jucat în două, deja.

— Minunat, exclamă micuţa doamnă Warner. Sunteţi tare talentat, domnule Stump. Mă jur că n-aş fi în stare să scriu o singură replică, darămite cinci acte.

Lily schimbă o privire furişă cu fratele său, şi zări o umbră de vină în ochii lui. Ar fi trebuit să se obişnuiască deja să audă cum oamenii îl lăudau pentru munca ei, dar tot o durea sufletul, ca o mică pişcătură în inimă.

Pe chipul îngust al lui Edwin apăru o expresie ciudată, şi fratele ei ridică mâinile.

— Domnilor, doamnelor! Vă rog să-mi acordaţi atenţia dumneavoastră!

Oaspeţii îl priviră, unii cu uimire, alţii cu nerăbdare, după cum le era firea. Edwin era în elementul lui când se adresa unei adunări. Făcu o plecăciune şi porni ţanţoş spre mijlocul încăperii.

— Am primit multe laude pentru piesa de care v-aţi bucurat aseară, dar acum trebuie să dezvălui adevărata

identitate a dramaturgului, cel care l-a creat cu adevărat pe *Pierde-Vară îndreptat.*

Edwin aşteptă câteva clipe, lăsând suspansul să crească, apoi se întoarse şi făcu o plecăciune către Lily.

— E vorba de sora mea, domnişoara Robin Goodfellow!

Lily fu luată pe nepregătite, deşi se aşteptase cumva la replica lui. Preţ de câteva clipe, se holbă uluită la fratele ei. Apoi, cu un zâmbet larg, Edwin o luă de mână şi o duse în mijlocul încăperii.

Oaspeţii se ridicară şi aplaudară, iar ea făcu reverenţe peste reverenţe. În fundul încăperii, un lacheu bătu uşor pe umărul lui William Greaves şi îi şopti ceva în ureche. Greaves se întoarse şi părăsi sala.

În uralele mulţimii, Lily îşi aţinti privirea spre fratele său.

— De ce?

Edwin ridică din umeri, cu tristeţe. Lily se întrebă dacă nu cumva fratele său regreta deja hotărârea de a-i dezvălui secretul.

— Era timpul, îi şopti la ureche, pentru a se face înţeles în ropotul de aplauze. Şi chiar aşa egoist şi meschin cum sunt, tot te iubesc, surioară.

O podidiră lacrimile şi se aruncă la gâtul fratelui său. Îl zări pe Apollo în mulţime, aplaudând alături de ceilalţi oaspeţi, cu o expresie plină de mândrie.

*

Apollo o privi pe Lily zâmbind îmbujorată, primind recunoaşterea binemeritată pentru eforturile ei. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o felicite, dar încă nu erau în punctul în care putea să-şi manifeste tandreţea în public faţă de ea. Nu încă. Prin urmare, se folosi de conjunctură şi se furişă neobservat din sală.

Afară, slujitorii fugeau dintr-o parte în alta, fără să-i dea importanţă. Porni de-a lungul coridorului şi luă colţul. Camera de lucru a unchiului său se găsea la acest etaj, în străfundurile casei, într-o zonă rezervată familiei. Tocmai se pregătea să deschidă uşa, când auzi o voce în spate:

— Domnule Smith.

Se întoarse şi dădu cu ochii de unchiul său, care îl privea cu mirare.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule Smith? Mi-e teamă că nu veţi găsi nimic interesant în spatele acelei uşi, doar camera mea de lucru.

— Îmi cer scuze, rosti Apollo nestingherit. Cred că m-am rătăcit.

— Într-adevăr.

Bătrânul îl străpunse cu privirea şi înclină uşor din cap, neîncrezător.

— Doream să vă întreb ceva, domnule Smith. Am avut plăcerea să ne întâlnim până acum?

— Nu cred, domnule, răspunse Apollo, fără să-şi ferească privirile.

La urma urmei, era adevărul gol-goluţ. Nu-şi aducea aminte să fi primit vreodată vizite din partea rubedeniilor tatălui său. O singură dată le călcase bunicul pragul, să anunţe înscrierea lui Apollo la Harrow.

— Ciudat, murmură bătrânul.

Cei doi porniră agale spre sala de bal.

— Îmi aminteşti de… Bătrânul îşi lăsă vorba neterminată, clătinând din cap. Am senzaţia că te-am mai văzut undeva.

Greaves încetini pe măsură ce se apropiară de capătul coridorului, forţându-l pe Apollo să-şi domolească pasul, deşi ar fi preferat s-o ia la goană.

— De tatăl meu, rosti bătrânul dintr-odată. Contele. O namilă de om. Când eram copilandru, mi-era tare teamă de el. Lat în umeri ca un taur, cu mâini ca două buturugi.

Părea prins în mrejele unei amintiri nu tocmai plăcute. Eu şi fratele meu nu l-am moştenit la capitolul ăsta, spre supărarea lui, dar, din câte-am înţeles, nepotul meu e cel puţin la fel de trupeş ca taică-meu. Fireşte, şi fiul meu, George, l-a moştenit într-o oarecare măsură.

Îl fixă pe Apollo cu privirea, iar în ochii săi temători se citea întrebarea nerostită.

— Domnule Greaves.

Cei doi îşi întoarseră privirile în direcţia vocii. La capătul coridorului, chiar sub fereastră, stătea un slujitor.

— A, Vance, spuse bătrânul. Acolo erai. Apoi, către Apollo: Mă scuzaţi, vă rog, domnule Smith.

— Desigur, bombăni Apollo.

Greaves se îndreptă spre slujitor, sub privirile musafirului.

— Sper că ai rezolvat problema.

— Precum aţi poruncit, domnule, dar dacă îmi permiteţi…

Vance se aplecă şi şopti ceva în urechea stăpânului său, dezvăluindu-şi puţin chipul. Obrazul stâng îi era pătat de un semn din naştere, ce se întindea până sub bărbie.

Apollo făcu un pas în spate, la adăpostul penumbrei. Inima îi bătea puternic în piept. Văzuse acel chip în urmă cu patru ani, în taverna din Whitechapel.

Aşteptă cuminte până cei doi intrară în biroul lui Greaves, apoi se întoarse în sala de mese. Care erau şansele ca unchiul său să aibă în slujba sa un om care se aflase în aceeaşi tavernă în acea noapte? Să fi fost un asasin, însărcinat de unchiul său cu comiterea crimei odioase?

În sala de mese, oaspeţii încă se ghiftuiau. Apollo se întoarse tăcut în scaunul său, lângă ducele de Montgomery.

— Ai aflat ceva? îl întrebă ducele într-o doară, în timp ce ungea o felie de pâine prăjită cu unt.

— La toaletă? întrebă Apollo, chipurile surprins.

— Hai, hai, spuse ducele. Nu servi gogoşi unui maestru al disimulării.

Îşi înfipse dinţii în pâine. Apollo oftă. N-avea încredere în Montgomery, dar în acea clipă era singurul său aliat.

— Valetul lui William Greaves a fost şi el la tavernă, în noaptea în care s-au comis crimele.

Montgomery încremeni cu felia de pâine între dinţi.

— Eşti sigur?

Apollo îi aruncă o privire iritată.

— Are un semn din naştere pe faţă.

— Aa, spuse ducele, apoi înghiţi. În cazul ăsta, trebuie să aflăm de cât timp este slujitorul lui Greaves.

— Cum…

Dar înainte să-şi ducă întrebarea la capăt, ducele se aplecă peste masă şi întrebă:

— Ia spune-mi, George, valetul tatălui tău… de când este în slujba bătrânului?

— De trei ani, răspunse George Greaves lent, plimbându-şi privirea de la duce la Apollo.

Apollo trase o înjurătură în gând şi se aplecă deasupra farfuriei cu ouă. Ducele nu era câtuşi de puţin stingherit.

— Ce ciudat. Am văzut un tip cu acelaşi semn din naştere în urmă cu doi ani, în Cipru.

„Cipru?” Apollo îşi înălţă nonşalant ochii, să vadă dacă George Greaves înghiţise gogoaşa. Privirile lui suspicioase spuneau că nu. Apollo strecură un oftat în rumoarea din jur.

— Ce naiba-ţi veni? şuieră către Montgomery.

— A fost o simplă întrebare, răspunse ducele, apucând o nouă felie de pâine prăjită.

— Vrei să ne dai planul în vileag? mârâi Apollo.

— Da şi nu, ridică ducele din umeri. M-am plictisit. Nu se întâmplă nimic. Uneori, e bine să vâri vulpea în coteţ… nu ştii niciodată de unde sare şarpele.

Apollo îl sfredeli cu privirea.

— Nu ştii nimic despre găini.

— Nu zău? Montgomery arboră un surâs fermecător şi întinse untul pe felia de pâine. În cazul ăsta, îţi recomand să nu mai pui preţ pe sfaturile mele legate de astfel de păsări, ce zici?

„Până la urmă, la asta se rezumă totul, nu?” îşi spuse Apollo, sorbind din cafeaua amăruie. Câtă încredere putea să aibă în duce? Îi aruncă o privire furişă vărului său, care sorbea vesel din ceai. Potrivit lui George, Vance nu fusese în slujba lui William în urmă cu patru ani. Dar asta nu excludea posibilitatea ca William să-l fi cunoscut încă de pe-atunci pe valet. Era la fel de posibil ca George să mintă cu neruşinare. Poate era în cârdăşie cu tatăl său. La urma urmei, George ar fi profitat în egală măsură de condamnarea lui Apollo.

Apollo clătină din cap, gustând puţin ou fiert. Avea nevoie de dovezi concrete împotriva unchiului său. Prin urmare, luă o hotărâre. În acea noapte, avea să se strecoare în camera de lucru a lui William Greaves.

*

Când se întoarse în odaia ei, Lily îl găsi pe Apollo tolănit pe patul ei. Ar fi trebuit să se arate scandalizată de îndrăzneala lui, dar în realitate, era bucuroasă şi în acelaşi timp tristă.

Se îndoia că se vor mai vedea vreodată după evenimentele din Greaves House. El urma să afle identitatea criminalului şi să-şi reia viaţa de huzur de odinioară. De asta, cel puţin, era sigură. Apollo avea acea determinare calmă pe care-o mai văzuse la bărbaţii obişnuiţi să obţină ce-şi doreau. Era sortit să devină conte. N-avea loc de actriţe în viaţa lui.

— Pari îngândurată, rosti el tăcut, întinzând mâna spre ea. Avea doar cămaşa şi pantalonii pe el. Lily răspunse chemării lui fără să protesteze. La ce bun să se prefacă,

dacă mai aveau atât de puţin timp la dispoziţie? Apollo o luă în braţe şi începu să-i scoată acele din păr.

— Ţi-am spus cât de mult îmi place părul tău?

— E închis la culoare, şi cât se poate de obişnuit, murmură ea.

— Un păr închis la culoare obişnuit şi încântător, rosti el, ridicând o şuviţă la nas.

— Îmi miroşi părul? întrebă ea amuzată.

— Da.

— Ce prostuţ eşti, rosti ea glumeţ.

— Trăsnit de-a dreptul, o corectă el, răsfirându-i părul pe umeri. Te-am urmărit azi.

— Atunci când n-o escortai pe domnişoara Royle prin grădină? întrebă ea, privindu-l peste umăr.

— Da. Mi-ar fi plăcut să fii tu în locul ei, dar trebuie să fim prevăzători. Privi abătut la şuviţele de păr din mâna sa. Şi n-am fi fost în siguranţă.

Lily înlemni.

— Ce vrei să spui?

— Dimineaţă, unchiul meu mi-a spus că seamăn cu taică-său, iar mai apoi, Montgomery a făcut nişte remarci nu tocmai potrivite în prezenţa vărului meu.

Lily se răsuci ca să-l poată vedea mai bine. Apollo avea sprâncenele încruntate.

— Crezi că au aflat cine eşti?

— Poate că da, poate că nu, ridică el din umeri. Din câte-mi dau seama, unchiul meu a intrat la bănuieli. În ce-l priveşte pe vărul meu… Glasul i se stinse şi ridică din umeri. N-am nici cea mai vagă idee.

— Trebuie să ai mare grijă, spuse ea, punând mâna pe pieptul lui. Unchiul tău nu s-a dat în lături de la crimă ca să-ţi răpească titlul. Ceva îmi spune că nu s-a cuminţit între timp.

— Pot să-mi port de grijă, rosti el, zâmbindu-i cu îngăduinţă.

— Nu fi tăntălău, şuieră ea. Cum ai de gând să ţii piept gloanţelor?

Lui Apollo îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Ai dreptate. O sărută pe frunte. Acum, spune-mi de ce te necăjeşte Ross.

Replica lui o luă pe nepregătite.

— Dar nu mă…

— Lily… îşi petrecu degetele prin părul ei. Ţin mult la tine. Aş face orice ca să te ştiu în siguranţă. Spune-mi, te rog.

Lily deschise gura, apoi o închise la loc. Urmau să se despartă cât de curând şi existau şanse mici să-l mai vadă vreodată. Nu-i datora nicio explicaţie.

Dar în acest scurt răstimp – ceasurile petrecute împreună, înainte de deznodământul firesc – se apropiase mult de el. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, l-ar fi luat de soţ. I-ar fi purtat copii în pântec, s-ar fi îngrijit de gospodăria lui, ar fi dormit noapte de noapte în braţele lui, până la adânci bătrâneţi.

Poate că îi era datoare cu o explicaţie. Îşi culcă fruntea pe pieptul său, şi vorbi, încurajată de bătăile liniştitoare ale inimii sale.

— Când eram mică şi umblam de la un teatru la altul, am cunoscut o fată de vârsta mea. O chema Kitty şi ne-am împrietenit destul de iute. Şi părinţii ei erau actori, astfel că am copilărit împreună. Kitty avea părul de culoarea focului şi ochi albaştri, iar când râdea, nasul i se încreţea într-un fel adorabil. Când a mai crescut, a primit doar roluri principale. Era amuzantă şi bună la suflet, şi o iubeam din toată inima. Îmi amintesc că se dădea în vânt după prăjitura cu chimen. Uneori, Maude ne aducea prăjituri pe furiş, ca să petrecem şi noi în culise, în vreme ce mama şi părinţii ei erau la repetiţii.

Apollo o mângâie pe păr în tăcere. Lily se întrebă dacă înţelegea cât de important era să ai un prieten atunci când

te găseai singur în mijlocul atâtor oameni. Cât de mult te poţi ataşa de acea persoană.

— Când aveam amândouă şaptesprezece ani, urmă Lily, Kitty a cunoscut un domn… din afara teatrului, de fapt, din altă lume aş putea spune. Un nobil.

Se juca fără să-şi dea seama cu nasturele de la cămaşa lui, pe măsură ce valul amintirilor îi inunda gândul.

— Era chipeş şi bogat, dar mai important, ni s-a părut că era îndrăgostit până peste cap de ea. Eram nişte biete fetişcane, şi chiar dacă crescuserăm în teatru, nu ştiam cu ce se mănâncă viaţa. Nici prin cap nu mi-a trecut să-mi fac griji. Îmi amintesc ce ne-a spus Maude atunci: „Rar se amestecă sângele albastru cu sângele roşu al oamenilor de rând”, dar n-am luat-o în seamă. Era o aventură atât de romantică. O aştepta adesea în culise, iar o dată a stat după ea şi-n ploaie. Îi repeta întruna că o iubeşte, iar noi l-am crezut pe cuvânt. Cum să nu-l crezi? Dragostea înseamnă să aştepţi pe cineva în ploaie şi să-l acoperi cu flori şi bijuterii, nu?

Apollo o cuprinse cu braţele de parcă ar fi fost o copilă.

— Într-o zi… Lily înghiţi în sec, încercând să-şi păstreze cumpătul. Într-o zi, am observat o vânătaie verzuie pe obrazul ei, pe care şi-a ascuns-o imediat cu fond de ten, şi mi s-a părut tare ciudat. Nu te-aştepţi să vezi vânătăi pe obraz. Dar Kitty mi-a zis că s-a lovit de colţul uşii, iar eu am crezut-o pe cuvânt. Nici prin gând nu mi-a trecut să pun la îndoială minciuna ei stupidă.

Vorbea tot mai tare. Apollo îi îndepărtă gingaş şuviţele de pe obraji şi o sărută pe tâmplă, fără să spună nimic.

— După mai bine de-un an de curtat, Kitty s-a măritat cu el, şi-ţi poţi închipui cât de îndrăgostit era individul, dacă a luat-o în pofida refuzului familiei sale.

Apollo se foi, dorind probabil să intervină, dar ea i-o

luă înainte.

— A trecut apoi un an fără s-o văd. Îmi scria că e fericită şi că soţul ei n-o împarte nici măcar cu prietenii lui din copilărie, şi că îi e tare dor de mine, dar eu mă bucuram că îşi găsise dragostea adevărată. După multe luni, mi-a făcut o vizită şi, deşi şchiopăta, n-am bănuit nimic când mi-a spus că alunecase pe drum şi îşi scrântise glezna. Dar accidentele ei s-au înmulţit, în vreme ce vizitele s-au rărit. Când ne-am întâlnit la o ceainărie, în al doilea an de căsnicie, am observat că avea ochiul negru, în ciuda straturilor de fard.

Apollo o sărută pe tâmplă şi şopti:

— Ce-a urmat?

— Fireşte, am rugat-o să-i dea papucii. Avea mulţi prieteni în teatru. I-am zis că o putem ascunde la nevoie. Că putem să-i găsim de lucru.

— Şi? I-a dat papucii?

— Nu. Nici nu voia să audă de aşa ceva. Mă îngrozea faptul că, în ciuda tratamentului brutal de care avea parte, încă îl iubea. Kitty vedea în gestul lui de a-şi sfida familia un sacrificiu, iar purtarea lui înfiorătoare era preţul ce trebuia plătit.

Apollo îşi odihni mâna pe părul ei şi rosti calm, cu prudenţă în glas:

— Bărbatul n-are nicio scuză să lovească o femeie… orice femeie, darămite pe aleasa inimii lui.

Lily rămase tăcută, delectându-se în braţele lui puternice, dar delicate. Apoi trase aer în piept şi continuă:

— Următoarea dată când ne-am întâlnit, era însărcinată şi părea extrem de fericită. Am început să mă îndoiesc de concluziile mele. Să cred că soţul ei se îndreptase şi că jurase să n-o mai bată niciodată. Asta mi-a spus mie cel puţin, iar eu mi-am dorit din toată inima s-o cred.

Apollo se crispase când pomenise de sarcina lui Kitty,

şi abia îşi înăbuşise protestul.

— Eram atât de prostuţă, şopti ea.

— N-a fost… începu el cu glas tremurat, apoi amuţi. După câteva clipe, reluă. N-a fost vina ta, indiferent ce s-a întâmplat.

Lily clătină din cap. Dacă ar fi reuşit să-i bage minţile în cap, să apeleze la instinctul ei matern „Am stat şi am tăcut”, se gândi ea. Îi luă mâna şi-o strânse cu putere.

— Într-o noapte ne-am trezit cu Kitty la uşă. Era trecut de miezul nopţii. A bătut în uşă până ne-a trezit – pe mine, pe Maude şi pe Edwin. Mama nu mai era cu noi, iar Edwin stătea cu noi în odaia aceea înghesuită pentru că-şi pierduse toţi banii la un joc de cărţi. Maude a mers să-i deschidă uşa. Când i-am auzit ţipătul, am ţâşnit afară din pat. Kitty…

Lily îşi prinse buza între dinţi, cu răsuflarea îngreunată, încercând să-şi înăbuşe suspinul.

— Nu-i nevoie să-mi spui, şopti el. Nu-i nevoie să-mi spui.

Lily scutură puternic din cap şi rosti pe nerăsuflate:

— Dacă nu-mi duc la capăt povestea, n-o să înţelegi nimic. Era… plină de sânge. Nu ştiu cum a reuşit să se târască până la noi, dar ţinea enorm la copilul ei. Trase aer în piept şi îşi înăbuşi un nou suspin. Enorm.

— Dumnezeule, gemu el, ţinând-o strâns la piept şi legănându-se uşor. O, scumpa mea.

— O bătuse rău de tot. Cu un ochi nu mai vedea deloc, iar celălalt era foarte umflat.

Se strădui să-şi tragă sufletul.

— Şi dacă ar fi trăit, ar fi rămas cu multe sechele. Nu cred că ar fi reuşit să mai vadă vreodată cu ochiul drept. Avea obrazul tumefiat şi nasul turtit. Era nevoită să respire pe gură, şi… O, Apollo, curgea sânge din ea! Dădea să nască.

Apollo îşi lipi obrazul de chipul ei şi Lily îi simţi

lacrimile curgându-i şiroaie. Plângea de mila unei femei pe care n-o întâlnise niciodată. Plângea pentru suferinţa ei.

— Nu mai era timp să aducem moaşa. Maude... Maude a făcut minuni. A întins-o pe Kitty pe patul meu şi a vârât nişte haine sub ea, apoi a ţipat la Edwin până ce şi-a venit în fire şi a pus şi el umărul... Fireşte, n-avea ce să caute acolo, dar cred că, în final, Kitty nu şi-a dat seamă. A leşinat, iar Maude a zis... a zis...

Lily îşi ascunse chipul în palme. Trauma şi suferinţa îndurate în urmă cu mulţi ani o copleşeau din nou. Sărmana Kitty. Ce fată frumoasă şi veselă fusese, iar Lily nu-şi amintea decât chipul ei însângerat, tumefiat. Cât de nedrept!

— Gata, dragostea mea, gata, îi şoptea Apollo în păr, legănând-o ca pe-un prunc.

— Îmi pare foarte rău, rosti ea, ştergându-şi lacrimile cu podul palmelor.

Îi curgea nasul şi avea ochii roşii. El nu venise la ea în odaie să vadă o femeie urâtă şi plângăcioasă.

— Nu, rosti el tăios, făcând-o să tresară şi să-l privească pentru prima oară după minute bune.

Apollo avea ochii injectaţi de furie.

— Nu, rosti el pe un ton mai blând. Nu-ţi cere scuze pentru cruzimea acelui monstru care te-a rănit şi pe tine.

Ea încuviinţă, trăgându-şi sufletul.

— Pruncul a ieşit la un ceas după venirea ei, chiar înainte de revărsatul zorilor. A venit pe lume roşu şi zbârcit, dar Kitty n-a apucat să-l mai vadă. Nu mai respira de câteva minute. Am crezut că pruncul va avea aceeaşi soartă, dar Maude ştia precis ce avea de făcut. L-a trimis pe Edwin să găsească o doică, apoi a luat copilul, l-a înfofolit bine şi l-a încălzit cu cărămizi fierbinţi.

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii, în pofida amintirilor dureroase, pentru că fusese copilul ei din prima clipă.

— Ştii că n-a plâns deloc? A clipit de câteva ori, apoi

şi-a rotit ochii mari şi albaştri în jur. Amândoi erau de-un albastru-închis precum cerul nopţii, iar în creştet avea un smoc de păr negru, cârlionţat. Abia mai apoi un ochi şi-a schimbat culoarea. Era o dulceaţă de copil. Edwin a sugerat să-i spunem George, dar mie mi s-a părut prea banal, aşa că l-am botezat Indio.

Lily îşi înălţă ochii spre el. El îi răspunse privirii cu calm şi încredere.

— Cine era soţul lui Kitty?

— Lord Ross, răspunse ea cu o uşurinţă care-o uimi, deşi Apollo era prima persoană căreia îi împărtăşea secretul. Am ştiut de la bun început că, dacă va afla de copil, va încerca să-i facă rău, pentru că în timp ce-o lovea cu pumnii, o informase pe Kitty că îşi caută o nouă soţie. Una care să-i dea moştenitori de rasă. Am părăsit prin urmare capitala şi m-am plimbat prin tot soiul de orăşele, alături de Maude, de copil şi de o doică foarte tânără. Când m-am întors în Londra, am spus tuturor că Indio e fiul meu.

— Ross nu ştie.

— Nu, încuviinţă Lily. Şi nu trebuie să afle niciodată. Şi-a luat o nouă soţie şi are doi băieţei, unul dintre ei fiind moştenitor la titlu. Nici nu vreau să-mi închipui de ce-ar fi în stare dacă ar afla că are deja un moştenitor, născut dintr-o actriţă.

Pumnii lui Apollo se încleştară.

— Asa ceva nu se poate, rosti el. Să-şi omoare nevasta în bătaie şi să scape basma curată? Chipul lui se schimonosi de furie. E nedrept.

Lily se întoarse iute spre el. Trebuia să-l facă să înţeleagă.

— Să nu te atingi de el, Apollo, şi să nu mai spui nimănui. Atâta vreme cât e convins că bebeluşul a murit odată cu Kitty, o să ne lase în pace.

Apollo o ţintui cu privirea, tot mai furios.

— Atunci spune-mi şi mie de ce a stat numai cu ochii

pe tine pe toată durata petrecerii?

Lily clătină din cap.

— Pentru că am văzut-o înainte să moară. Şi-a dat probabil seama la cine a mers după ce-a fugit de-acasă. Pentru că ştiu ce i-a făcut.

— Te vede ca pe-o ameninţare la adresa libertăţii lui.

— Sunt o biată actriţă… mărturia mea n-are nicio greutate în cercurile în care se-nvârte.

— N-ai văzut cum a reacţionat lumea azi-dimineaţă?

Îi duse mâinile la piept.

— Te consideri neimportantă – şi în anumite cercuri înalte, aşa stau lucrurile – dar când vorbim de întreaga societate? Înainte de-a afla de talentul tău actoricesc, lumea ţi-a lăudat performanţele artistice. Lily, Ross are motive bune să se teamă de tine.

— Şi dac-o fi aşa, nu vreau… închise ochii, încercând să-şi găsească cuvintele. Nu cumva să-i spui cuiva, Apollo. Este viaţa lui Indio în joc. Te rog.

— Linişteşte-te, murmură el, ţinându-i chipul în palme. N-o să te pun nici pe tine, nici pe Indio în primejdie. Promit.

— Îţi mulţumesc. Îl sărută pe obraz, iar barba lui nerasă îi înţepă buzele. Mulţumesc, repetă ea.

— Îmi pare rău că ai păţit una ca asta, şopti el, luându-i bărbia între degete. Nimeni n-ar trebui să fie martor la cruzimea supremă a bărbaţilor, şi cu-atât mai puţin tu.

Lily zâmbi, amuzată.

— De ce cu-atât mai puţin eu? Spune-mi, ce mă face atât de specială?

Apollo o aşeză în poală.

— Pentru că tu eşti lumina şi zâmbetul meu, şi dacă mă laşi, o să-mi petrec restul vieţii ferindu-te de toată urâţenia lumii.

— Asa ceva e imposibil, şopti ea. Să trăieşti înseamnă să vezi atât părţile frumoase, cât şi părţile urâte ale vieţii.

— O fi, rosti el cu încăpăţânare, dar de încercat, tot aş încerca. Aş vrea să te văd zilnic strălucind de fericire.

— Mulţumesc, spuse, în mintea ei conturându-se în mod ciudat o imagine ce n-avea (şi nu putea) să devină vreodată realitate.

Îl sărută în colţul gurii, apoi buzele lor se uniră într-un sărut lung şi languros.

— Ajută-mă puţin, şopti ea, ridicându-se în genunchi deasupra lui.

Lily îşi desfăcu corsajul, în vreme ce el se chinuia cu şireturile fustei, apoi desfăcură împreună corsetul, până reuşi să-l tragă peste cap. Îşi uniră din nou eforturile şi cămăşuţa avu aceeaşi soartă ca şi corsetul.

Ea se aşeză călare pe coapsele lui, doar în ciorapi, prinşi în jartiere deasupra genunchilor. Îi aşeză palmele pe umeri, cu ochii la degetele care urcau pe genunchi înspre coapse.

— Eşti încântătoare, rosti el răguşit. Am crezut asta din clipa în care te-am văzut în grădină, când erai îmbrăcată, dar aşa, dezbrăcată… Înghiţi în sec, urmărind cu privirea întunecată cum degetul său mare descria un cerc în locul ei cel mai intim. Eşti întruparea tuturor viselor de care mi-a fost frică să mă agăţ cât am stat închis la Bedlam.

— Apollo, şopti ea.

În mod curios, cuvintele lui îi merseră la suflet. Îi mângâie părul şi nu se putu abţine să nu-i smulgă panglica. El îi zâmbi, de parcă ar fi fost un obicei vechi – gestul unor iubiţi care se cunoşteau de ani întregi. Se aplecă înainte pentru a-şi ascunde lacrimile ce-i năpădeau ochii, şi îi cuibări capul între sânii ei. Îşi răsuci puţin capul pentru a-i gusta sfârcul, iar ea se arcui, încercând să alunge melancolia ce pusese brusc stăpânire pe ea. „Nu acum. Nu aici.” Nu voia să strice momentul, sărind mult prea repede cu gândul la viitor.

Apollo îi simţi însă neliniştea. Îşi înălţă privirea, încercând să-i vadă ochii.

— Lily?

Dar ea îşi veni rapid în fire şi îl împinse cu putere în perne, pentru a avea acces la prohabul lui. Bărbatul era însă încăpăţânat, şi nu se lăsa cu una, cu două.

— Lily?

— Nu mă lua în seamă, bombăni ea în timp ce îi descheia pantalonii. Vreau doar… să uit.

Îl privi în ochi, oferindu-i panorama dezastrului care, în mod sigur, devenise chipul ei.

— Mă ajuţi să uit?

În mod curios, nu se simţea vinovată de folosirea acestui tertip. Avea tot dreptul la acest moment de bucurie, chiar dacă urma să dureze doar câteva ceasuri.

Aşa că îi desfăcu pantalonii şi porni să-i dezlege indispensabilii. Bărbăţia lui se înălţă mândră dintr-un smoc de păr aspru, îi mângâie părul cu ambele mâini, urmărind cu satisfacţie reacţiile imediate ale mădularului.

— Dă-o jos, rosti ea pe un ton poruncitor, trăgând puţin de cămaşă.

Apollo se ridică în capul oaselor şi trase cămaşa peste cap, apoi se tolăni pe maldărul de perne, cu pieptul dezgolit. Lily se trase puţin înapoi pentru a admira priveliştea oferită de pieptul său vânjos, încercând să şi-o întipărească în minte (deşi refuza să recunoască acest lucru). El stătea cu capul lăsat pe spate, iar părul negru şi ciufulit îi atârna în şuviţe dezordonate pe umeri… Ah, umerii! Dacă ar fi avut suficienţi bani, Lily ar fi comandat o sculptură nud lucrată pe calapodul lui, şi n-ar fi regretat niciun sfanţ cheltuit. Avea umeri plini de muşchi, laţi şi puternici… Cât despre braţe, se îndoia că ar fi putut să le cuprindă cu palmele. Sfârcurile lui brune se înălţau discret pe pieptul arămiu, acoperit parţial de un puf închis la culoare, creând un contrast perfect. Lily n-avea să priceapă

în veci de ce pictorii evitau să înfăţişeze părul de pe piept în tablourile lor. Oare părul de pe trup nu făcea parte din anatomia bărbatului? În orice caz, se îndrăgostise de părul lui Apollo.

Lily îşi plimbă un deget prin părul de pe piept, iar când el dădu să se ridice, clătină energic din cap.

— Nu mişca. N-am terminat încă.

Apollo îşi îngustă privirea.

— Cum doreşti.

Îşi muşcă buza pentru a-şi ascunde zâmbetul, şi urmă uşor valea muşchilor până la buric. Descrise un cerc cu degetul în jurul lui, urmărind contracţia muşchilor inghinali. De-acolo porni în jos, pe dâra de păr negru ce ducea spre vintre. Mădularul lui aştepta, pulsând de dorinţă. Lily se holbă fermecată la el. Dacă el o găsea încântătoare, ea îl considera de-a dreptul irezistibil.

Pe negândite, se aplecă şi îl gustă, cald şi amărui, fără să-l întrebe dacă avea voie. Îl dorea… în întregime. Gestul ei neaşteptat îl făcu să tresară, şi îi zări cu coada ochiului freamătul mâinilor, cu degetele răsfirate, părând că nu ştie cum să reacţioneze.

De fapt, nici ea nu ştia ce să facă… era la prima ei încercare de acest fel, dar n-avea de gând să se lase descurajată de lipsa de experienţă.

Savură cu delicateţe gustul sărat-amărui, ţinându-l cu ambele mâini. Apollo gemu, dar Lily se îndoia că găsea încercarea ei extrem de plăcută. La urma urmei, nici nu se compara cu felul în care se mişca el în ea. Un alt gând îi încolţi în minte, şi îl privi în ochi.

— Ce faci când eşti singur?

El clipi somnoros, după care făcu ochii mari.

— Poftim?

Ştia fără îndoială la ce se referise. Un zâmbet îi apăruse în colţul gurii. Îl şocase oare cu acea întrebare?

— Arată-mi, te rog.

Lily îi dădu drumul şi se lăsă pe spate. Sub privirile ei curioase, Apollo îşi prinse mădularul cu mâna dreaptă şi şovăi.

Ea se aplecă şi îl sărută din nou, umezindu-şi buzele cu lichidul ce picura din vârf. Din acea poziţie îl privi în ochi şi şopti:

— Te rog.

Apollo încuviinţă cu nările umflate, apoi ridică pumnul, împrăştiind lichidul în jur. Continuă cu mişcări mult mai rapide şi mai energice decât ar fi reuşit ea, sub privirile fascinate ale lui Lily. Oare cât de des făcea asta? Şi la ce se gândea în acele clipe?

Privi în sus şi-l văzu acoperindu-şi ochii asemenea unui faun desfrânat, cu braţul ridicat şi bicepşii încordaţi, dezvăluind smocul de la subraţ, pe care Lily îl găsea în mod curios extrem de erotic. Se aplecă înainte şi îl linse pe piept. Pumnul lui atinse abdomenul ei, iar Apollo tresări.

— Nu te opri, rosti ea răguşit, apropiindu-se tot mai mult, până ce mâna lui o atingea cu fiecare mişcare, iar articulaţiile degetelor o mângâiau. Lily se aşeză pe mâna lui în vreme ce-i îndepărtă braţul care-i acoperea ochii, apoi îi luă chipul în mâini şi îi dădu un sărut profund.

Apollo o trase mai aproape, fără a se opri din mişcare, şi o pătrunse dintr-odată. Lily se aplecă înainte, lipindu-şi creasta sensibilă de pelvisul său. Apoi începu să-l călărească rapid şi hotărât, izbindu-se de el cu fiecare mişcare, folosindu-l drept o unealtă de satisfacere a dorinţelor. Tremura toată, iar trupurile lor se topeau în pasiunea fierbinte a momentului, în vreme ce ea îl sorbea din priviri pe măsură ce-l călărea. Apollo înghiţi în sec, făcând ochii mari, cu o grimasă de plăcere.

La un moment dat, simţi că ameţeşte şi fu nevoită să închidă ochii. Se roti uşor până găsi punctul ideal şi scânci când tremurul eliberării îi scutură trupul topit de dorinţă.

Când Lily se încovoie deasupra lui, Apollo o prinse de

coapse şi se opinti cu putere, mişcându-se frenetic până ce slobozi toată energia din trup.

Stând tolănită deasupra lui şi plimbându-şi un deget prin părul său ud de transpiraţie, Lily se întrebă dacă mai era chip să revină la viaţa ei de dinainte.

Sau dacă nu cumva se pierduse pe veci în labirintul lui.

Capitolul 18

Monstrul o urmărea pe Ariadna cu ochii săi frumoşi în timp ce tânăra se îngrijea de rănile lui. Când termină, minotaurul dădu să se ridice, dar se împletici, gata să cadă. Ea îşi încleştă pe dată mâinile pe talia lui viguroasă, încercând să-l ţină pe picioare. El o privi cu mirare, apoi o conduse într-un umbrar, unde-i oferi fructe de pădure şi apă curată. Şi cu toate că nu rosti niciun cuvânt, Ariadna desluşi o sclipire inteligentă în ochii lui căprui blânzi.

Minotaurul

Apollo se furişă pe coridorul ce dădea spre camera de lucru a unchiului său. Fireşte, pe cât de mult se putea furişa un om de talia sa.

Era trecut de miezul nopţii, şi din câte-şi dădea seama, toţi oaspeţii dormeau, inclusiv Lily. Fusese nevoit să se smulgă din îmbrăţişarea ei caldă, pentru a-şi duce la capăt investigaţiile, dar spera să nu dureze prea mult. Căci voia să se întoarcă în braţele ei cât mai curând.

Din fericire, uşa era descuiată. Apollo intră fără zgomot în odaia îngustă. Biblioteca era lipită de un perete, străjuită de o măsuţă şi-un fotoliu, iar în cealaltă parte,

lângă cămin, zări un birou şi-un al doilea fotoliu.

Apollo se apropie de birou şi aşează lumânarea cu care venise pe un colţ. Pe tăblie se aflau un recipient cu pene de scris şi o călimară cu cerneală, aşezată pe-o sugativă. Apollo dădu ocol biroului şi se aşeză în fotoliu, cu intenţia să deschidă sertarul din mijloc. Sertarul era descuiat şi ieşi cu uşurinţă. Înăuntru găsi un teanc subţire de hârtii, un creion, un briceag… şi atât.

Cu privirea încruntată, Apollo încercă sertarul din partea stângă, dar acesta era gol. Se părea că unchiul său nu ţinea socoteala banilor săi, ceea ce explica probabil datoriile pe care le avea. Sertarul din dreapta era încuiat.

Apollo stătea aplecat asupra încuietorii, încercând să-i dea de capăt în lumina slabă, când fu întrerupt brusc de o voce.

— Ce cauţi în camera mea de lucru, domnule?

Puţin lipsi să nu se izbească de birou. Îşi ridică ochii şi îl văzu pe unchiul său, care îl urmărea încruntat. Se pregăti să îndruge verzi şi uscate… dar era prea istovit pentru minciuni.

— Dovezi care să arate că ai omorât trei oameni ca să mă văduveşti de titlu şi de moştenire.

Bătrânul rămase cu gura căscată.

— Poftim?

Apollo oftă.

— Sunt nepotul tău, Apollo Greaves, viconte de Kilbourne. Făcu o plecăciune în batjocură. La dispoziţia dumneavoastră, domnule, fireşte.

— Kilbourne… William Greaves se dădu câţiva paşi înapoi şi aproape scăpă lumânarea dintre degete. Eşti nebun.

— Nu, rosti Apollo răbdător, dar cu o oarecare îndârjire. Nu sunt, iar dintre toţi, tu ar trebui să ştii asta cel mai bine.

— De ce-ai venit aici? întrebă William, care nu părea

să urmărească deloc firul discuţiei.

Apollo dădu să se ridice, dar bătrânul scoase un ţipăt scurt şi ridică mâinile.

— Stai acolo! Nu te apropia de mine!

— Unchiule, spuse Apollo cu glas scăzut.

— Nu!

Bătrânul se năpusti afară pe uşă, cu o repeziciune admirabilă pentru vârsta lui. Apollo ridică din sprâncene, surprins.

— Ajutor! Ajutor! Crimă! se auzeau urletele tot mai îndepărtate ale unchiului său.

Până aici îi fusese. Apollo înşfăcă lumânarea şi ieşi din încăpere în grabă. Pe coridor întâlni un singur lacheu, dar îl salută din priviri şi îşi continuă drumul. De la etajul inferior venea rumoarea stârnită de strigătele unchiului său.

Intră în dormitorul lui Lily, şi fu surprins s-o găsească încă dormind. Oftă, zăbovind cu privirea asupra făpturii ei adormite, senine, apoi o scutură de umăr.

— Lily.

— Ce-i? întrebă ea somnoroasă.

Auzind agitaţia din jur, se ridică în capul oaselor.

— Apollo!

— Şşşt.

Apollo se aşeză pe marginea patului.

— Te iubesc.

Lily făcu ochii mari.

— Şi eu…

— Nu mai avem timp, rosti el cu glas calm. Unchiul meu a aflat cine sunt, şi în curând va năvăli cu lacheii lui să mă lege.

Lily clipi şi trase aer adânc în piept.

— Desigur.

— Ne putem vedea mâine-seară, rosti el, privind-o în ochi, pentru a fi sigur că nu-l confunda. În grădină, lângă iaz, unde m-ai surprins în timp ce făceam baie. Îţi aminteşti.

— Eu… da.

Chiar şi în acele clipe, găsi îmbujorarea ei fermecătoare.

— Pe la ora şase, cred. Dacă se întâmplă ceva, dă-i de veste lui Makepeace.

Se ridică în picioare. Pe coridor se auzea zgomotul paşilor apropiindu-se. Se aplecă şi o sărută scurt, dar sălbatic.

— Te iubesc. Să nu uiţi asta niciodată.

Apoi o zbughi spre uşă. Calea îi era aţinută de doi slujitori şi de majordom. Îl împinse pe majordom cât colo, şi ar fi făcut acelaşi lucru cu slujitorii, dacă unul din ei n-ar fi lovit cu pumnul. Apollo pară lovitura şi îi înfipse cotul în burtă. Nefericitul se chirci de durere. Celălalt slujitor făcu un pas în spate, cumpănind între simţul datoriei şi gândul la propriile coaste. Apollo simulă o lovitură cu dreapta, iar tânărul sări înapoi, pierzându-şi echilibrul. O simplă împingere fu de ajuns să-l trimită la podea. Apoi o luă la goană de-a lungul coridorului, pe lângă domnii şi damele ce ieşiseră pe la uşi sumar îmbrăcaţi, şi care nu făceau niciun efort să-l oprească.

Dădu colţul şi zbură pe trepte în jos, trecând în goană pe lângă domnul Warner, care în mod evident se întorcea din odaia altei persoane – ce curios! —, apoi prin antreu şi de-acolo în noaptea cea neagră.

În urma lui auzi strigăte, şi apoi tropot de copite, din ce în ce mai tare. Se răsuci în ultima clipă cu mâinile ridicate, pregătit să sară din faţa calului… şi dădu cu ochii de Montgomery, care trase de frâiele murgului său voinic.

— Ce mai aştepţi? îl repezi ducele, care părea pentru prima oară tulburat. Urcă în şa!

*

Îi declarase dragostea lui. Lily se holba în direcţia uşii,

pe jumătate convinsă că încă visa. O iubea.

Oare ce însemna asta pentru el? Se oferea s-o păstreze pentru totdeauna? Sau spunea asta tuturor amantelor sale?

Dar alungă imediat acel gând din minte. Apollo era un om bun. Dacă îi spusese aşa ceva, asta însemna că o iubea cu adevărat.

Stătea în pat, complet dezbrăcată, cu plapuma trasă peste sâni, cuprinsă de un sentiment ciudat şi fragil: se simţea fericită. Ce ridicol! Nici măcar nu ştia dacă Apollo reuşise să fugă de lachei, iar relaţia dintre Kitty şi Richard era dovadă suficientă că nobilii şi actriţele nu făceau casă bună. Şi cu toate astea…

Apollo avea să scape. Era un bărbat puternic şi hotărât, şi… era Apollo. Îşi croise drum printre slujitorii care-i aţinuseră calea, iar ceilalţi oaspeţi nu se puteau măsura în forţă cu el. Avea să dispară, iar mâine se vor întâlni în grădină şi… Şi ce? Existau modalităţi. La urma urmei, Apollo era un nobil atipic, şi pe deasupra… îl iubea la rândul ei.

Numai gândul îi provocă fiori, având în vedere riscurile pe care şi le asuma, atât pentru ea, cât şi pentru Indio şi Maude. Putea să pună fericirea lor în balanţă?

— Măcar are gusturi bune.

Glasul necunoscut o trezi din visare şi îl văzu pe George Greaves păşind în odaia ei de parcă intra într-o berărie. Lily se crispă.

— Îmi cer scuze, dar…

— Asa s-ar cuveni, târfuliţă mică ce eşti, rosti el cu un glas perfect calm.

Închise uşa în urma lui. Lily îşi încleştă pumnii, gata să sară din pat şi s-o ia la fugă… la nevoie, şi dezbrăcată.

— Ieşi din odaia mea.

— E odaia mea… sau mă rog, a tatălui meu, deci tot aia-i, rosti George, luând un scaun şi aşezându-l cu faţa

spre pat. Domnişoară Goodfellow, ai abuzat de ospitalitatea tatălui meu.

— Cum?

George puse picior peste picior şi Lily observă ţinuta lui impecabilă. Pe unde umblase în toiul nopţii?

— Se pare că ai complotat împreună cu vărul meu împotriva familiei noastre.

— N-am complotat, se apără ea, sperând zadarnic să poată limpezi puţin apele. Nu el e vinovat de uciderea acelor oameni. Tocmai asta se străduieşte să dovedească.

— Şi vrei să te cred? întrebă el cu dispreţ în glas. După cum spuneam, complotai împreună cu vărul meu, Lord Kilbourne, să ne ucideţi pe toţi în somn.

— Cum?

Se holbă la George Greaves. Chiar credea că Apollo venise la petrecere să-i ucidă pe toţi în somn? Nu-şi dădea seama cât de ridicolă era presupunerea lui?

— E un dement, toată lumea ştie asta, şi m-am săturat să tot mânjească numele familiei.

Se înroşise la faţă, iar ochii aproape că-i ieşeau din orbite. „O, Doamne!” Poate că George era adevăratul smintit al familiei. Lily arboră cel mai fermecător zâmbet de care era în stare şi rosti:

— Mi-e teamă că nu înţeleg despre ce vorbeşti, şi nu-i frumos să dai buzna aşa în odaie, mai ales că n-am nici cămaşa pe mine. Dacă mă scuzi câteva minute…

— Titlul de viconte trebuia să-i revină tatălui meu, nu unchiului meu ţicnit, sau fiului său însetat de sânge, continuă George, iar Lily avu impresia că nici măcar n-o auzise. E revoltător în ce mocirlă s-a scufundat ramura lor de smintiţi şi alienaţi. Voi pune capăt acestei nebunii o dată pentru totdeauna.

Lily clătină din cap cu ochii închişi, apoi trase aer în piept. Farmecele sale dăduseră greş. Era timpul să vorbească deschis.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că legătura dintre voi îmi oferă ocazia să pun capăt nebuniei, rosti George cu precizie. Iar tu mă vei ajuta să repar această nedreptate. Kilbourne s-a făcut nevăzut, şi nu ştiu încotro s-a dus. Dar tu ştii.

— Habar n-am, rosti ea dintr-o suflare. Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta. Probabil a hotărât să părăsească Anglia.

George zâmbi sardonic.

— Tare mă îndoiesc. Şi ar fi mare păcat să nu ştii, pentru că n-aş mai avea atunci nevoie de tine şi de presupusul tău fiu.

— Ce… Simţi un nod în gât. Ce vrei să spui?

— Indio, dacă nu mă înşel. Un băiat de vreo şapte anişori, cu un ochi albastru şi altul verde.

— De unde ai aflat de Indio? şopti ea, înmărmurită.

George îşi feri pentru o clipă ochii, apoi o privi cu duşmănie.

— Întocmai ca ai prietenului meu, Lord Ross.

Lily se holba la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ar fi trebuit să se ridice, să se-mbrace şi să iasă din încăpere. Să plece şi să uite de toate insinuările lui. Dar era vorba de Indio. „Indio.”

— Ai cunoscut-o pe soţia lui? întrebă el cu glas domol. Fiica unui marchiz destul de bogat. Ross s-a arătat extrem de încântat de-aşa o partidă. Dar ia aminte că o bună parte din zestrea ei a fost promisă fiului cel mare, care-i va purta titlul. Ross n-o să fie prea fericit când o să afle că locul odraslei sale iubite a fost luat de progenitura unei actriţe. Nici nu vreau să-mi închipui ce-o să facă Ross dacă află că primul lui născut încă mai trăieşte. Sincer, n-aş paria nici două parale pe viaţa bietului copil.

Lily înghiţi cupa suferinţei în tăcere, căci visul ei de fericire i se năruia dinaintea ochilor. N-avea de ales. Poate că nu existase niciodată speranţă pentru dragostea lor. Doar speranţa unei fete prostuţe, risipită la primele raze ale

soarelui.

Dar îi mărturisise iubirea. Un junghi puternic îi răscoli fiinţa, de parcă cineva înfipsese un pumnal în adâncurile ei, iar sângele se scurgea nevăzut.

Dar nu mai conta. Înainte de toate, era mamă, iar Indio era fiul ei. Îşi ridică mândră fruntea, îl privi pe George în ochi, rostind fără tremur în glas:

— Ce vrei să fac?

Capitolul 19

Ariadna se îngriji câteva zile bune de monstru, până ce rănile lui se vindecară, şi în ciuda înfăţişării sale înspăimântătoare, găsi că era blând şi mărinimos. Grădina în care trăiau era încântătoare, dar nespus de tăcută. Într-o bună zi, Tezeu ieşi valvârtej din labirint, murdar şi mânjit cu sânge închegat. „Pleacă de lângă monstru!” îi strigă Ariadnei, scoţând sabia la vedere. „De data asta n-o să mai dau bir cu fugiţii. Nu-mi voi găsi odihna până n-o să-l scurtez de cap pe acest monstru odios...”

Minotaurul

Urma să bată în curând de ora şase când Lily se apropie cu grijă de iazul din Harte’s Folly. Cerul prindea nuanţe violete pe măsură ce soarele cobora spre asfinţit, iar păsările îşi începuseră trilurile de seară. Era un peisaj aproape bucolic, şi pentru întâia oară Lily îşi închipui cum avea să arate grădina într-o bună zi. Majoritatea copacilor pârjoliţi fuseseră tăiaţi, iar în cele câteva zile de absenţă, plantele se înveşmântaseră în mantia verdelui primăvăratic. În mantia vieţii.

Doar că Lily nu se îndrepta spre viaţă, ci spre moarte, cu un pistol aţintit în spatele ei, unde paşii lui George Greaves cădeau greu şi ameninţător. Fără îndoială, călca iarba pe care ea se străduia s-o ocolească.

În ultimele treizeci şi şase de ore n-o scăpase din priviri, cu excepţia momentelor în care mergea la toaletă, dar chiar şi atunci stătea de pază la uşă. Nici înainte nu-i fusese prea simpatic, dar în timpul petrecut alături de el ajunsese să-l urască din toată inima. Era un individ de cea mai joasă speţă, şi părea complet lipsit de virtuţi. Se zgârcise să-i plătească barcagiului o sumă cumsecade pentru transport. Un om răutăcios, meschin şi îngust la minte, dar altminteri foarte periculos. Iar ea urma să-l trădeze pe alesul inimii în faţa acestei bestii.

— Nici „pâs” să n-aud, mârâi el cu glasul acela care-i zgâria urechile deja. Aşteptăm să-ţi vină amantul, şi pe urmă poţi să pleci.

Se îndoia că George avea să se ţină de cuvânt, dar n-avea de ales, aşa că merse în continuare până ce zări luciul azuriu al apei. Şi se opri.

— Aici am stabilit întâlnirea.

— Nu zău? George privi în jur dispreţuitor. Bănuiesc că smintiţii şi ţărăncuţele lor găsesc noroiul romantic.

Lily dădu ochii peste cap. Nu mai avea rost să-l convingă de nevinovăţia lui Apollo. Începea să creadă că George ştia prea bine că Apollo nu îşi omorâse prietenii.

— Stai acolo, îi porunci el, apoi se făcu nevăzut în spatele unor tufe întunecate. Şi nu care cumva să priveşti în direcţia mea. Dacă-i dai de înţeles că sunt aici, îl împuşc şi pe urmă te împuşc şi pe tine. Ai înţeles?

— Mda, rosti ea cu mâinile încrucişate la piept.

În cele câteva clipe de tăcere, Lily auzi ţipătul pescăruşilor care zburau pe deasupra Tamisei.

— Unde-i fii-tu? întrebă el cu o nonşalanţă îngrozitoare. L-ai lăsat în grija dădacei, nu?

Lily nu răspunse. Tot acest spectacol macabru ar fi fost de prisos dacă trăda ascunzătoarea lui Indio. Greaves găsi tăcerea ei amuzantă.

— Las' că vorbim noi mai târziu, nu-ţi face griji.

Un zgomot vag în spatele lor o făcu să-şi întoarcă privirea. Linişte.

— O fi fost vreun câine, presupuse George.

Ce idee stupidă. Ar fi ştiut dacă un câine vagabond şi-ar fi făcut culcuşul în grădina lor.

Apoi auzi paşii unui om care cunoştea bine geografia grădinii. Lily se îndreptă de spate. La naiba, venise prea devreme! George trase cocoşul pistolului. Lily înghiţi în sec, dar se abţinu să-şi întoarcă privirea în direcţia lui.

— Credeam că vrei să-l arestezi.

— Vorbim de-un ucigaş extrem de periculos, şopti el. Paza bună trece primejdia rea. Nu-ţi face griji, sunt un ţintaş de vază. N-o să te rănesc.

Cel puţin nu fizic, se gândi ea, apoi făcu un pas înapoi, către tufişul unde se ascundea George.

— Ce faci? Stai locului! şuieră el.

Se retrase şi mai mult, pe măsură ce Apollo se apropia de ei. Purta un costum simplu, negru cu maro, şi o pălărie cu boruri răsfrânte, lăsând impresia unui om obişnuit, un doctor sau proprietarul unei prăvălii, sau un grădinar-şef, de ce nu. Un om la fel ca ea. Un om cu care ar fi trăit, şi pe care l-ar fi iubit până la adânci bătrâneţi.

Apollo o întâmpină cu în zâmbet, dar în acea clipă, Lily se răsuci vijelios pe călcâie şi prinse pistolul lui George, trăgându-l în jos, cât mai departe de amantul ei, de iubitul ei… de viaţa ei. Apoi ţeava pistolului se împlântă în pieptul ei. Şi urmă o bubuitură asurzitoare.

*

Sub privirea înmărmurită a lui Apollo, Lily se întoarse

şi se luptă cu George Greaves. Zări o scânteie şi un nor de fum negru.

Apoi o zări prăbuşindu-se moartă la pământ. Moartă! în mod curios, nu auzise nimic.

George se întoarse şi, văzându-l, aţinti pistolul spre el, dar glonţul destinat lui o secerase pe aleasa inimii sale, pe Lily, iar Apollo avu timp să-l lovească. Pistolul se învârti prin aer şi ateriză în iarbă. În aceeaşi clipă, Apollo îl izbi pe George cu pumnul în faţă. Nici acum nu auzi nimic. Nu simţi nimic. Oricum nu mai conta.

George se prăbuşi la pământ, iar Apollo tăbărî pe el, lovindu-l cu pumnii în faţă, pentru că era ultimul lucru pe care Lily îl văzuse înainte să moară – chipul ucigaşului – şi trebuia nimicit.

Sângele ţâşni din gura întredeschisă, dezvăluind două rânduri de dinţi roşii. Poate că spunea ceva, poate cerea îndurare, dar era de prisos, de vreme ce Apollo nu auzea nimic. Ceva se frânse sub pumnii lui, iar Apollo îşi dădu seama că rânjea, cu dinţii scoşi la vedere, preschimbat în monstrul de care se temuse Lily la prima lor întâlnire.

Dar n-avea importanţă. Nimic nu mai avea importanţă.

George scuipă sânge şi un fragment albicios – probabil un dinte –, iar Apollo îi zdreli urechea. Dar ochii erau neatinşi, ochii ce fuseseră martori la moartea iubitei sale, aşa că ţinti bine un pumn.

— Apollo, rosti glasul lui Lily.

„Imposibil. Lily a… a…”

Lily îi cuprinse pumnul însângerat în mâinile sale albe ca laptele şi catifelate, şi îi curmă frenezia. Urechile sale se treziră brusc din adormire. Auzi gâfâiala răguşită a lui George amestecată cu propriile suspine şi… Dumnezeule, Lily îi rostea numele.

Îi privi chipul uşor înnegrit şi stropit cu sânge pe unul dintre obraji. Îi dădu drumul lui George, care căzu moale la

pământ, după care se răsuci pe genunchi şi luă chipul gingaş în palmele sale murdare.

— Cum? rosti el gâtuit. Te-am văzut murind. Am văzut cum ai căzut secerată de glonţ.

— Glonţul mi-a trecut pe deasupra umărului, şopti ea. Apollo, ce-ai păţit la mâini?

— Dumnezeule! strigă el.

O trase mai aproape şi o sărută pe nas, pe obraji, pe pleoape, vrând să fie sigur că era teafără şi nevătămată.

— Doamne sfinte, Lily, să nu îmi mai faci una ca asta vreodată.

— Promit, iubire. Pe obrazul ei zdrelit şiroiau lacrimi calde.

Ah, înţeapă.

Pe neaşteptate, dintre tufişuri se ivi Richard Perry, baronul Ross.

— Pleacă de lângă ea.

— Du-te naibii! i-o întoarse Apollo, prea istovit să-şi arate surprinderea.

— Dacă nu te ridici acum, o împuşc.

Ca un făcut, Ross avea nu unul, ci două pistoale. Apollo se ridică fără tragere de inimă şi făcu un pas în lături.

— Va trebui să avem o discuţie despre scursurile cu care te prezinţi la întâlnirile secrete.

— Nu ştiam că a venit şi el, rosti Lily morocănoasă.

— Chiar îţi închipuiai că bunul meu prieten, George, n-o să-mi spună despre fiul meu? întrebă Ross. Cerule! M-a încredinţat că va fi floare la ureche: să te capturăm pe tine, Kilbourne, apoi să ne ocupăm de fiul meu. Şi uite ce încurcătură a ieşit. L-ai omorât pe George?

— Nu, din păcate, răspunse Apollo, fără să se uite la bărbatul care zăcea întins la pământ. Auzea răsuflarea aspră a vărului său. Lasă blestematul ăla de pistol din mână.

Era sătul să vadă pistoale aţintite spre Lily. Ross nu-l băgă în seamă. Toată atenţia lui era îndreptată spre Lily.

— Unde-i? Unde e Indio?

Dar înainte ca Apollo să găsească o soluţie, Lily vorbi.

Capitolul 20

Monstrul se ridică în picioare, cu umerii încordaţi, cu pumnii încleştaţi, cu capul său de taur plecat. Coarnele sale încovoiate ţinteau spre Tezeu. Fără să mai stea pe gânduri, flăcăul urlă din toţi rărunchii şi se năpusti asupra monstrului cu sabia ridicată. Minotaurul rămase neclintit până în ultima clipă, apoi, cu o mişcare fulgerătoare, îşi înfipse coarnele în trupul tânărului...

Minotaurul

— Eşti nebun? întrebă Lily amuzată. Chiar crezi că ţi-aş spune unde e, după ce ai omorât-o în bătaie pe maică-sa, cea mai bună prietenă a mea?

— Dacă nu-mi spui, te împuşc.

Nu era un răspuns foarte original, dar Apollo simţi un fior de spaimă pe şira spinării.

— Lily, rosti el cu blândeţe.

Lily îşi încrucişă braţele la piept.

— Dă-i drumul. N-o să-mi las fiul pe mâna unui şobolan de teapa ta.

— Vrei să zici, fiul meu! se oţărî el, dând glas mâniei şi totodată prostiei sale nemărginite.

Apollo îşi pierdu cumpătul.

— La naiba, Montgomery, n-ai de gând să intervii odată?!

— Fie, rosti ducele îmbufnat din spatele său, împuşcându-l pe Richard în picior.

Richard se prăbuşi la pământ, gemând de durere. Lily clipi, nedumerită.

— Ce…?

Ducele aruncă o privire nemulţumită spre pistol.

— Bate puţin spre dreapta. Ochisem spre prohab. Se apropie de Ross, care se zvârcolea de durere, şi îndepărtă pistoalele cu vârful pantofului. Vreau să ştii că toată afacerea asta a fost o pierdere de vreme.

Lily clipi din nou şi se uită nedumerită la Apollo.

— Dar cum…?

Apollo o luă în braţe. Senzaţia pierderii mocnea încă în sufletul său, iar trupul ei cald îi aduse mângâierea mult dorită.

— Şşşşşt, nu-ţi bate capul cu el. Lasă-l să boscorodească. Oricum n-are sens să încerci să-l înţelegi. Am învăţat lecţia asta pe drumul cu trăsura spre Londra.

— Era un porumbel aşa drăguţ, rosti Montgomery cu tristeţe, privindu-l pe Richard, care se zbătea în chinuri. O căsătorie secretă, un moştenitor ascuns… Aş fi putut să-l storc de bani ani întregi…

— Aveaţi de gând să-l şantajaţi pentru bani?

— Bani? rosti ducele, vădit ofensat. Mă crezi un primitiv? Informaţie, cunoştinţe, influenţă. Asta-i moneda mea. Dar… Montgomery oftă prelung, cu braţele încrucişate. Pistolul îi atârna într-o mână. M-au trădat sentimentele. Ca să nu mai vorbim că vreau să văd grădina renovată odată. Kilbourne e cel mai talentat grădinar pe care l-am întâlnit vreodată.

Lily făcu ochii mari, de parcă tocmai avusese o revelaţie, şi se întoarse către Apollo.

— L-ai adus la întâlnirea cu mine?

Apollo ridică din umeri.

— Am vrut să fiu prevăzător. La urma urmei, aveam

de gând să fugim amândoi din Anglia, şi voiam să mă asigur că nu vei fi urmărită.

— Dar credeam că n-ai încredere în el, se plânse ea.

— În mare parte, n-am, rosti el cu o grimasă. Dar m-a ajutat să fug de la vila unchiului meu.

— Şi tocmai ce l-am împuşcat pe Ross, rosti ducele vesel. Să-l împuşc şi pe Greaves? O merită cu prisosinţă, şi mai am un pistol în buzunar.

În acel moment, Edwin Stump ţâşni din tufişuri, urmat îndeaproape de căpitanul Trevillion şi de ducele de Wakefield. Cu toţii aveau pistoale şi gâfâiau. Apollo îi privi uimit.

— Am ajuns prea târziu? întrebă Edwin, cu răsuflarea tăiată.

— Da, replică Lily din braţele lui Apollo.

Glasul ei trăda o oarecare nemulţumire.

— Doamne sfinte, Excelenţa Sa, Măgarul, stând la pândă în tufişuri! mormăi Apollo. Ce făceaţi acolo?

— A, Kilbourne, văd că ţi-ai recăpătat glasul, rosti Wakefield tărăgănat. Mare păcat, dar bănuiesc că nevastă-mea e încântată. Brusc, privirile-i căzură asupra ducelui de Montgomery. Iar dumneata cine eşti?

Montgomery făcu o plecăciune în batjocură, fără să dea drumul pistolului.

— Montgomery. Iar dumneata eşti Wakefield, dacă nu mă înşel.

Wakefield ridică din sprânceană.

— Într-adevăr. Se întoarse către Apollo. Mi s-a spus că am venit să te salvăm. Am impresia că, din păcate, am fost dezinformat.

— *L-aţi fi salvat,* dacă fratele meu ar fi sosit *la timp,* spuse Lily, săgetându-l pe Edwin cu privirea.

— M-au împuşcat, gemu Ross din iarbă.

George se mulţumi să suspine. Wakefield se întoarse cu o încetineală deliberată spre Ross şi rosti cu calm:

— Lord Ross, nu-i aşa? Fiul tău din prima căsnicie se joacă acum cu nevastă-mea. S-a ataşat nespus de el în aceste câteva zile. Bănuiesc că te bucuri să-l ştii bine sănătos. De câte ori se-ntâmplă-n viaţă să-ţi descoperi un moştenitor?

Ross îl privi dispreţuitor, iar Apollo îşi dori ca Montgomery să fi ochit mai bine.

— În cazul ăsta, o să-l iau cu mine. La o adică, e fiul *meu.*

— Nu prea cred, murmură Wakefield. Am auzit trista poveste a mamei sale de la doi domni de nădejde. Dacă nu doreşti să pornesc o anchetă, ai face bine să-ţi iei gândul de la fiul tău.

Preţ de o clipă, lui Apollo i se păru că Ross urma să izbucnească în plâns. Dar suferinţa lui nu-l mişcă defel.

— Slavă Domnului, spuse Edwin, aşezându-se pe un buştean ars. S-a isprăvit, atunci. Iartă-mă că-ţi spun, Lily, dar aproape am leşinat când am citit mesajul ăla de la tine.

— *Ce* mesaj? rosti Apollo nedumerit.

— Mesajul pe care l-am strecurat unuia dintre servitori când am părăsit Greaves House cu George. Am tras nădejde că Edwin va lua măsurile potrivite. Lily îl privi uimită. Şi nu m-a dezamăgit… chiar dacă a întârziat puţin.

Edwin Stump părea de-a dreptul ruşinat.

— Nu înţeleg, făcu Apollo. George te-a prins după ce-am plecat?

Lily încuviinţă.

— Şi m-a ameninţat cu pistolul pe tot parcursul drumului spre Londra.

Simţi că-i îngheaţă sângele-n vine. *Ce neghiob sunt!* Ar fi trebuit să-şi dea seama că fuga lui va atrage primejdia asupra ei.

— Îmi pare rău, iubire. N-ar fi trebuit să te las de izbelişte.

Lily clătină din cap.

— N-aveai de unde să ştii ce avea să urmeze, iar dacă ai fi rămas, te-ar fi dus la Bedlam. A fost bine că ai fugit.

Apollo făcu o grimasă. Încă nu era pregătit să renunţe la întreaga vină. Lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură mult mai neplăcută.

— Aşa că i-ai trimis mesaj fratelui tău să meargă la Trevillion?

— Şi la sora ta, spuse Lily. E totuşi ducesă. M-am gândit că ne va fi de folos.

Trevillion îşi drese glasul.

— Am considerat că Excelenţa Sa ne va fi de mai mare folos în acest caz.

— Şi-atunci, pentru ce naiba ai tras de pistolul lui George când ştiai că urma să primeşti ajutor?

— Ajutorul n-a sosit la timp, iar George avea de gând să te împuşte, rosti Lily, lipindu-şi palmele de pieptul lui. N-am avut inimă să-l las…

Apollo simţi un nod în gât şi nu găsi puterea să răspundă. Asa că o strânse şi mai tare în braţe.

Cineva îşi drese glasul, dar lui nu-i păsa câtuşi de puţin. Edwin îl împunse uşor cu vârful pantofului pe George Greaves, care gemea în surdină.

— Ce ne facem cu el? Apoi privirea îi căzu asupra lui Ross. Cu *amândoi,* de fapt?

Wakefield se ridică.

— E cât se poate de limpede că Montgomery l-a împuşcat pe Ross pentru a salva viaţa domnişoarei Goodfellow. Prin urmare, voi întocmi un raport amănunţit pe care-l voi trimite Curţii, şi mă voi ocupa personal de caz. Din nefericire, titlul nobiliar s-ar putea să-l scutească de temniţă. Cu toate astea, scandalul ce se va isca în jurul tentativei sale de-a o ucide pe una dintre cele mai cunoscute actriţe londoneze îl va determina fără îndoială să părăsească ţara. În privinţa lui Greaves…

— El i-a ucis pe acei trei oameni, rosti Lily din

îmbrăţişarea lui Apollo. Bag mâna în foc. Doar că n-am nicio dovadă.

— N-am ucis pe nimeni! icni George, nu foarte convingător.

— Dacă îmi permiteţi, rosti Trevillion, tuşind uşor. După ce ai părăsit casa în compania domnişoarei, am hotărât să-l reţin pe Vance. Am aflat că Vance a fost valetul lui George Greaves înainte să intre în slujba tatălui său. Când l-am informat că a fost văzut la tavernă, în noaptea crimelor, a devenit brusc foarte vorbăreţ.

— Cum?! urlă George.

— Domnule Greaves, îţi sugerez ca pe viitor să angajezi asasini mai isteţi, rosti Trevillion cu un zâmbet îngheţat pe buze. Avea impresia că deţin toate dovezile necesare pentru a-l duce la ştreang, aşa că a mărturisit surprinzător de iute. Şi pentru că nu l-ai plătit niciodată cum se cuvine, s-a dovedit a fi foarte răzbunător. Mi-a mărturisit de faţă cu mai multe persoane că l-ai însărcinat să-i ucidă pe prietenii lui Lord Kilbourne, ca să arunci vina asupra vărului tău.

— Nu-i adevărat, şopti George.

— Mi-e teamă că tatăl dumitale a auzit destăinuirea şi a fost copleşit de durere, rosti Trevillion încet.

— Unchiul meu nu ştia? întrebă Apollo.

Trevillion clătină din cap.

— Nu cred. Când am părăsit casa, era deja în pat, şi slujitorii au trimis după doctor. Nu e sigur că-şi va reveni din şoc.

George înjură cu năduf, scuipând sânge printre dinţi, apoi îl străfulgeră cu privirile pe Apollo.

— Nu trebuia să moşteneşti nimic! Descendenţa voastră e otrăvită. Dacă nu se amesteca Brightmore, ştreangul te păştea, nu balamucul. Toată lumea ştie că eşti nebun! Toată lumea! Ar fi trebuit să te-omor cu mâna mea, nu să-l trimit pe Vance.

— Iată şi mărturisirea, şopti Trevillion. La care au asistat doi duci.

Trevillion se aplecă să-l ridice pe George în picioare, punând astfel capăt potopului de înjurături. Pe chipul căpitanului se citea o satisfacţie discretă. Wakefield încuviinţă încruntat.

— Excelent. Se întoarse către Apollo. În câteva zile vom reuşi să-ţi reabilităm numele. Artemis va fi foarte încântată, iar eu voi putea să dorm liniştit de-acum înainte, ştiind că nu se mai furişează să-ţi ducă merinde.

— Mă bucur să pot contribui la odihna Domniei Voastre, rosti Apollo ironic, apoi către Lily: Hai să vedem ce mai face Indio, şi dacă Luşca s-a împrietenit cu câinii surorii mele.

Lily încuviinţă, îl luă de mână şi îl conduse afară din grădina lui.

*

Trecuse de miezul nopţii când Lily se îndreptă spre dormitor, întâi, revederea cu Indio, animată de cei patru câini ai ducelui – doi ogari, un cocker prostuţ şi-un căţel de salon, care în ochii Luşcăi erau nişte jucării mai mari. Urmase apoi întâlnirea cu sora lui Apollo, care, lăsând deoparte firea ei prietenoasă, era totuşi o *ducesă.* În continuare avusese parte de-o baie depravat de luxoasă şi de-o gustare delicioasă cu raţă la cuptor şi morcovi.

Prin urmare, nu-l observă din prima pe vlăjganul tolănit pe patul ei. Când dădu cu ochii de el, şuieră:

— N-ai ce să cauţi aici!

Cuvertura îl acoperea de la brâu în jos, dar părea complet dezbrăcat.

— De ce nu? întrebă Apollo, care probabil făcea abstracţie de toate lecţiile de bune maniere însuşite în copilărie.

— Pentru că suntem în casa surorii tale.

Apollo îşi înclină capul.

— De fapt, suntem în casa Excelenţei Sale, Măgarul, dar te înţeleg. Ştii că încăperile ei sunt chiar deasupra acesteia?

— De ce-i spui aşa? întrebă ea, desfăcându-şi corsajul. Pare un om de treabă, chiar dacă puţin crispat, iar din câte-am înţeles, el te-a scos de la Bedlam.

— A sedus-o pe sora mea înainte de căsătorie, rosti Apollo cu îndârjire şi o privire feroce.

Lily ridică din sprâncene.

— Şi pe deasupra, e un măgar. Dar în primul rând din cauza soră-mii.

— Ce-ar fi dacă Edwin ar hotărî să te provoace la duel pentru felul în care m-ai necinstit?

— Ar fi pe deplin îndreptăţit. De fapt, ar trebui să facă asta.

Lily nu-şi dădea seama dacă vorbea în glumă sau în serios, deşi spera că glumise.

— Bărbaţii au o gândire tare curioasă, rosti ea, dându-şi jos fustele.

— Aşa-i, spuse el leneş. De exemplu, mi-ar plăcea să te iau de soţie.

Lily se încruntă şi îşi desfăcu corsetul în tăcere. După câteva clipe, Apollo îşi drese glasul.

— Mulţi bărbaţi ar spune că doamnele au o gândire tare curioasă.

— Richard…

— Te rog, nu mă jigni asemuindu-mă cu viermele ăla, rosti el încet, dar cât se poate de serios.

— Îmi pare rău, rosti ea brusc, regretând numaidecât comparaţia. Ştia prea bine că între Apollo şi Richard era o diferenţă ca de la cer la pământ. Trebuie să înţelegi că, şi fără abuzuri, cred că n-ar fi avut parte de-o căsnicie fericită.

Apollo se rostogoli într-o parte şi se sprijini în braţ.

— Încă mă compari cu el, rosti el blând. Nu dau două parale pe descendenţă. Cred că evenimentele de astăzi ne-au dovedit că numai nebunii pun preţ pe astfel de lucruri.

Lily înghiţi în sec şi îşi scoase încet corsetul.

— Nu cred că familia ta ar fi de-acord să iei o actriţă de soţie.

— Familia mea înseamnă Artemis şi, implicit, Excelenţa sa, Măgarul. Ţi s-au părut reci şi neprimitori?

— Nu, dar…

— Şi nu vor fi, te asigur. Apollo se ridică din pat, dezvăluindu-şi trupul gol şi irezistibil, şi o luă de mâini. Lily, lumina mea, iubirea mea. De ce ţi-e teamă?

— Păi… începu ea, dar se opri, căci nu ştia de ce anume se temea.

Îl privi neajutorată în ochi. Pe chipul lui apăru acel surâs blajin. Îi duse mâna la gură şi îi sărută pe rând, cu delicateţe, fiecare deget.

— Te iubesc şi mă iubeşti. Până în seara asta am avut mii de îndoieli, dar când te-ai aruncat în bătaia pistolului, toate îndoielile mele s-au risipit. Şi fiindcă ne iubim unul pe celălalt, e firesc şi potrivit şi minunat să ne căsătorim şi să ne petrecem restul vieţii culcându-ne şi trezindu-ne împreună, să facem mulţi copii şi să trăim fericiţi.

— Mulţi copii? mormăi ea neîncrezătoare, dar din fericire, Apollo trecu cu vederea remarca ei.

— Lily Stump, rosti el cu răguşeala caracteristică, mă iei de soţ ca să-mi fii alături pe viaţă? Vrei să fii soarele şi lumina zilelor mele, ca să nu regret niciodată că m-am îmbăiat în iazul acela noroios?

Lily izbucni în râs şi îl sărută cu nesaţ.

— Da, murmură ea pe buzele lui. Da.

Epilog

De pe buzele Ariadnei se dezlipi un strigăt când văzu priveliştea îngrozitoare. Monstrul clătină din cap şi corpul lui Tezeu căzu la pământ, însângerat. Ea fugi şi îngenunche lângă bărbat, dar văzu imediat că rana era prea adâncă. Tezeu îşi ridică privirea spre ea, cu ochii mari de uimire, şi spuse, cu ultima suflare:

— Eu sunt eroul. Monstrul este cel care ar trebui să moară, nu eu.

Şi apoi sufletul îi părăsi corpul.

Ariadna îşi plecă uşor capul şi spuse o rugăciune. Când îl ridică, observă că monstrul se bălăcea în apă, spălându-şi sângele de pe piept şi de pe cap. Apoi se ridică în picioare, dar monstrul nu privi în direcţia ei. De fapt, se întoarse cu spatele la ea.

— Monstrule! strigă ea, dar în momentul în care cuvintele îi ieşiră din gură, îşi dădu seama că erau greşite. Îmi pare rău, spuse ea, mai blând. Nu eşti un monstru, orice ar spune ceilalţi.

La replica ei, el îşi înălţă capul de taur şi se întoarse spre ea, în cele din urmă. Ochii lui căprui, frumoşi, erau plini de lacrimi.

— Nu ştiu cum te cheamă, spuse ea. Poate nu ai avut niciodată un nume – cel puţin, nu unul potrivit. Aşa că-ţi voi spune Asterion – stăpânul stelelor – dacă îmi dai permisiunea ta.

Asterion dădu din cap, cu o expresie serioasă. Ariadna îi întinse mâna.

— Vrei să ieşim din labirint? E frumos aici, în grădina ta, dar e un loc prea singuratic, şi mi-e dor de ciripitul păsărilor.

Astfel că Asterion o luă de mână pe Ariadna, şi, urmând firul roşu lăsat în urmă de fusul pe care i-l dăduse regina, se întoarseră pe acelaşi drum. Desigur, le luă multe zile, pentru că, deşi aveau un fir pe care să-l urmeze,

coridoarele labirintului erau lungi şi şerpuite. Dar Ariadna îşi petrecu timpul povestindu-i lui Asterion despre insula din afara labirintului, şi despre oamenii care trăiau pe ea.

Când, în cele din urmă ajunseră la intrarea în labirint şi Ariadna auzi ciripitul păsărilor în copaci, se răsuci spre Asterion cu un zâmbet voios pe chip.

Dar ce surpriză o aştepta când îşi privi tovarăşul! Pentru că, deşi Asterion încă avea o piele de nuanţa cărbunilor, umerii lui masivi, coarnele de taur şi coada, şi de asemenea şi chipul, toate se schimbaseră în cele ale unui bărbat.

Şi odată cu buzele şi limba unui bărbat, veni şi puterea vorbirii. Asterion căzu în genunchi în faţa Ariadnei.

— Fecioară blândă, îşi datorez viaţa, spuse el cu o voce răguşită. Ani de-a rândul oamenii au intrat în labirintul meu cu dorinţa de a mă ucide. Numai tu m-ai văzut ca pe o creatură cu minte. Un om cu suflet. Astfel, ai învins blestemul.

— Şi sunt fericită că am făcut-o, spuse ea.

Ariadna şi Asterion se îndreptară spre castelul aurit. Dar acesta se schimbase de când le văzuse ea ultima oară! Sălile enorme erau goale, şi nici urmă de soldaţi sau curteni. Împreună, cei doi rătăciră multe ore la rând până ce, într-un final, o găsiră pe regina nebună.

Ce lacrimi curseră pe obrajii reginei când îşi văzu fiul! Pentru prima dată în ani întregi, puse jos fusul, şi îşi deschise larg braţele pentru a-l primi. Cât despre rege? Ei bine, nu mai era în viaţă. Într-o dimineaţă, iritat de ciripitul vrăbiuţelor de pe balcon, le urmărise într-un acces de mânie, iar balconul cedase şi regele căzuse, găsindu-şi astfel moartea.

Dar, fără un conducător, pe insulă era un adevărat haos. Oamenii se înghesuiau pe străzi, confuzi şi temători. Astfel că Asterion ieşi în balconul regelui şi îşi ridică mâinile.

— Oamenii mei, strigă el şi toţi întoarseră capul spre el, uimiţi. Oamenii mei, m-am născut o fiară, dar, datorită bunătăţii arătate de Ariadna, am devenit bărbat. Cunosc violenţa, dar prefer pacea. Dacă mă primiţi drept conducătorul vostru, voi încerca să fiu un rege mai drept decât tatăl meu şi o voi ţine pe Ariadna alături de mine, ca soţie, astfel încât să nu uit niciodată importanţa bunăvoinţei.

Şi, în timp ce oamenii îl aclamau, Asterion se întoarse spre Ariadna şi îi zâmbi cu noile sale buze umane.

— Ce spui, fecioara mea dulce? Accepţi să-mi fii soţie şi regină, şi să-mi dai lecţii de bunătate? Accepţi să fii iubita mea pe vecie?

Ariadna îşi puse palmele pe obrajii lui întunecaţi şi îi zâmbi.

— Nu cred că ai nevoie de lecţiile mele, milord, dar dacă mă vrei de soţie, accept cu dragă inimă şi voi fi iubita ta pe vecie.

Şi aşa şi făcu.

Minotaurul

Trei luni mai târziu...

Apollo stătea împreună cu fiul său adoptiv şi se uita cu mândrie la stejarul nou plantat. Copacul era lângă iaz şi frunzele lui verde-închis, care fluturau uşor în vânt, se reflectau în oglinda limpede a apei. O privelişte sublimă, într-adevăr.

Indio avea gânduri uşor mai realiste cu privire la copacul abia plantat.

— Pot să mă urc în el?

— Nu, spuse Apollo ferm, pentru că învăţase că

formulările simple şi directe nu puteau fi combătute foarte uşor de un băiat de şapte ani viclean. Şi nici Luş nu are voie.

Micul câine lătră şi se învârti în cerc, auzindu-şi numele, şi aproape că alunecă în apă.

— Ooof! gemu Indio, dezamăgit şi apoi aproape că se înveseli, trecându-i un alt gând prin minte. Pot să încep masa de picnic acum?

— Da.

— Şi să mănânc mai întâi ce a mai rămas din tortul de la nuntă?

— Dacă te lasă Maude, răspunse Apollo, pentru că nu era neghiob.

— Uraaa! strigă Indio. Haide, Luş!

Băiatul şi câinele fugiră în direcţia teatrului dărăpănat. Apollo îi urmă mai încet, examinând progresul pe care-l făcuse cu parcul, în timp ce se plimba. Împreună cu grădinarii plantase peste douăzeci de copaci, dar şi arbuşti cu flori. Multora dintre tufişuri şi copaci avea să le ia ani întregi să ajungă la maturitate, aşa că, pentru a umple golurile, apelase la plante care creşteau rapid, precum brebeneii, atât pentru atmosferă, cât şi pentru a proteja copacii de esenţă tare, mai delicaţi. De-a lungul potecilor plantase şi flori anuale, care formau pete vesele de culoare.

— Aici erai.

Se răsuci când auzi vocea soţiei sale. Lily era îmbrăcată în roşu aprins, culoarea lui preferată, şi ieşea în evidenţă pe fondul verdelui din parc, ca un mac luminos. Zâmbi, privind-o în ochii verzi, şi întinse mâna.

— Mi-e teamă că Indio a fugit să devoreze ce a mai rămas din tortul de nuntă.

— Ei bine, cineva trebuie să-l mănânce, până la urmă, răspunse ea, luându-l de mână. Maude a făcut prea mult tort. Mai avem destul şi acasă.

Se căsătoriseră cu doar trei zile în urmă, în cadrul

unei ceremonii restrânse, în timpul căreia se remarcase mai ales tortul cu mac făcut de Maude. De atunci nu mai conteneau a mânca tort, mai ales când Lily, Indio şi Maude luau prânzul cu el în parc.

— Şi tu cum ţi-ai petrecut dimineaţa? o tachină el pe Lily, pentru că ştia foarte bine ce făcuse.

Artemis le oferise o căsuţă în oraş, nu departe de parc. Insistase că fusese un cadou de nuntă, dar Apollo urma să-i restituie banii când avea să îşi primească moştenirea. Şi din câte se părea, nu avea să aştepte prea mult pentru asta.

— Ai idee cât de greu e să zugrăveşti o cameră? întrebă Lily. Am vrut o nuanţă de piersică pentru camera de scris, dar s-a transformat în cea mai oribilă nuanţă de portocaliu pe pereţi. Zugravii vopsesc acum peste ea, cu galben, deşi, cu norocul meu, se va transforma într-un maro îngrozitor.

— Mmm, murmură el, ascultând mai mult sunetul vocii ei, decât ce spunea.

— Intenţionez să zugrăvesc biroul tău cu un violet-deschis, continuă ea, poate chiar cu dungi roz.

El se uită la ea.

— Să ştii că te ascultam.

— Bun.

Lily trase aer în piept, devenind brusc serioasă.

— Am ceva pentru tine.

El se opri şi îşi întoarse chipul spre ea.

— Ce e?

Ea căută prin buzunarele rochiei.

— Am găsit asta azi-dimineaţă în timp ce despachetam cufărul pe care-l aveam la teatru şi m-am gândit…

Îi întinse carnetul. Apollo îl luă, cu o privire întrebătoare, în timp ce ea continua sa vorbească din ce în ce mai repezit.

— L-am găsit după ce au venit soldaţii, şi l-am păstrat. Nu ştiu de ce, la momentul acela nici măcar nu eram sigură că aveam să te mai văd vreodată. Dar când l-am găsit azi-dimineaţă, mi-am dat seama… adică…

Ea se întinse spre el şi dădu paginile, până la ultima, pe care scrisese ceva. El se aplecă şi citi:

Te iubesc, Bestie.
Te iubesc, Caliban.
Te iubesc, Apollo.
Te iubesc, Romeo.
Te iubesc, Smith.
Te iubesc, Grădinarule.
Te iubesc, Aristocratule.
Te iubesc, Amantule.
Te iubesc, Soţule.
Te iubesc, Prietene.
Te iubesc, pe Tine.

Apollo trase aer în piept şi îşi ridică privirea. Lily îşi frângea mâinile.

— Pentru o scriitoare, sunt groaznic de neelocventă. Nu ştiu…

El scăpă carnetul din mâini şi o trase în braţe, sărutând-o cu pasiune. Îi ţinu chipul drăgălaş în palme şi îi mângâie tâmplele cu degetele mari, în timp ce-şi deschise gura peste a ei, inhalându-i răsuflarea.

Când, într-un final, se trase înapoi, cu buzele încă lipite de-ale ei, şopti:

— Ştii unde ne aflăm?

— Da, murmură ea, cu ochii închişi. În inima labirintului.

Când îşi deschise ochii verzi, precum muşchiul de copac, el văzu strălucind în ei toată dragostea la care sperase vreodată, şi era toată doar pentru el.

— În inima ta… şi a mea.

Sfârşit